

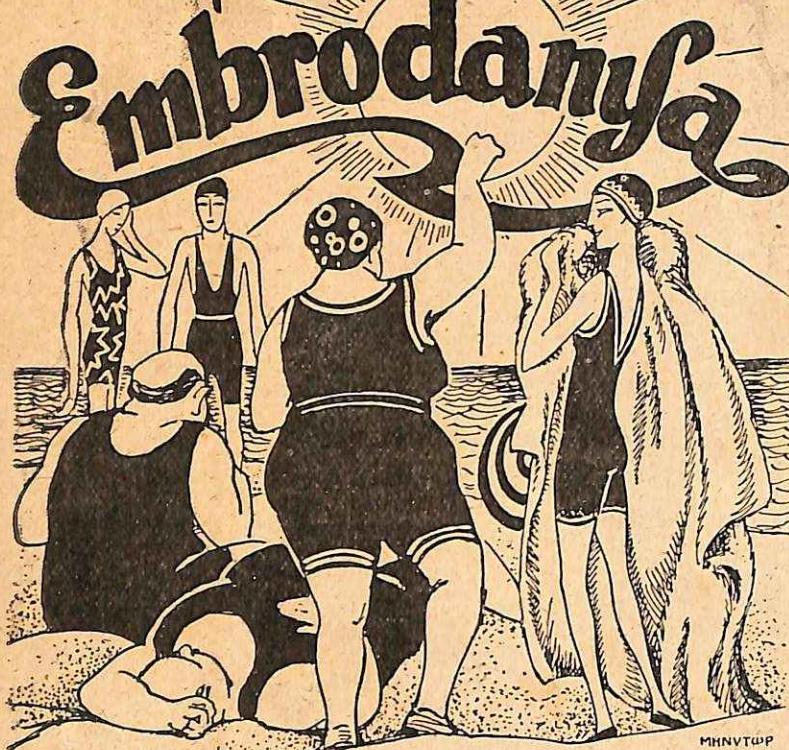
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε΄
ΑΡ. 24
246

1931

Θέλετε κομψή γιλουέττα;
Μεταχειρισθίτε τήν

Αφαιρεί το πάχος εις οίονδήποτε μέρος
του σώματος—Χρήσις εξωτερική
—πωλείται εις όλα τα φαρμακεία

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Το κατάστημα του θανόντος Σ. ΚΟΥΓΕ-
ΒΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Έρμου 42, επωλήθη
εις πλειστηριασμόν, αγορασθέν δὲ κατόπιν
παρὰ της κάτωθι εταιρίας, ἤρχισε τὰς ἐργα-
σίας του ἀπὸ 1ης Μαΐου καὶ πωλεῖ

ΛΙΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΚΑΛΥΨΕΣ Γυναικῶν Μεταξωτὲς ἀπὸ
Δρ. 18 καὶ ἄνω
Κρέπ ντὲ σὶν ἀπὸ Δρ. 50 καὶ ἄνω
Τὸ "Έστρα" Έστρα μόνον Δρ. 60
ΖΩΡΖΕΤ Α' ποιότητος Δρ. 65
ΦΟΥΛΑΡΙΑ ἀπὸ Δρ. 25 καὶ ἄνω
ΒΑΤΙΣΤΕΣ χρωματιστὲς διπλόφαρδες
ἀπὸ Δρ. 6.80 ὁ πῆχυς
ΠΟΠΛΙΝΕΣ ὑποκαμίσων καὶ ἐσω-
ρούχων ἀπὸ Δρ. 10 ὁ πῆχυς
Ὅπαλιν ἀπὸ Δρ. 10 ὁ πῆχυς
Τισορά ἀπὸ Δρ. 10 ὁ πῆχυς
Περσάλια ἀπὸ Δρ. 8 ἕως 10 ὁ πῆχυς
Προσθήκη ἀπὸ Δρ. 5 καὶ ἄνω
Κυλότες βαμβάκ. ἀπὸ Δρ. 20 καὶ ἄνω
Κυλότες μάλλινες
Γαλλικὲς ΕΞΤΡΑ Δρ. 65
Τούλια διὰ κοινουπιέρες Δρ. 14 ὁ πῆχ.
Τούλια διὰ ἀσπρόρουχα Δρ. 9 καὶ ἄνω
Μανδήλια χειρὸς ἀπὸ Δρ. 24 καὶ ἄνω
ἡ δωδεκάς
Τσαντες δερματίνες ἀπὸ Δρ. 80 καὶ ἄνω

Ἐλαστικά κορσέδων καὶ ὑφάσματα ἐξαιρετικῆς
ποιότητος.

ΚΟΤΖΙΑΣ & ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 42

ΣΚΟΥΙΜΠ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

"Όλος ὁ κόσμος παρε-
δέχθη ὅτι ἡ ΣΚΟΥΙΜΠ
εἶνε ἡ ὠφελιμώτερα ὀδον-
τόκρεμα ἐξ ὧσων παρή-
χθησαν μέχρι τοῦδε, δι-
ὅτι δὲν περιέχει σάπωνα
οὔτε ἄλλας βλαβερὰς ἢ
διαβρωτικὰς οὐσίας αἰτί-
νες καταστρέφουν τοὺς ὀ-
δόντας καὶ τὰ οὐλα.

Περιέχει ἄνω
τῶν 50 % Γάλα
Μαγνησίας, τὸ
κυριώτερον συ-
στατικόν της, καὶ
συνεπῶς εἰσθε ἐ-
ξ η σ φ α λισμένοι
διὰ τὴν ὑγείαν
καὶ ὠραῖοτητα
τῶν ὀδόντων καὶ
τῶν οὐλῶν σας.
Ἡ SQUIBB ἔχει
ὠραῖον ἄρρωμα

Μόνοι εἰσαγωγεῖς:
Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & Σία
Σταδίου 4, Ἀθήναι

ΠΟΔΗΛΑΤΑ Ἀγγλικά ἐκτάκτου στε-
ρεότητος καὶ ὠραίας ἐμφανίσεως μὲ
δόσεις.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΑ, ἀθλητικὰ ὄργανα, φρα-
νέλλες, πανταλονάκια, παπούτσια κάθε
εἵδους δι' ἀθλητισμόν.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΕΣ RALEGH καὶ INDIAN

Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 21 (246)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.—

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ . . . ΔΡΧ. 150
ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ . . . 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ . . . 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . 6
ΑΦΡΙΚΗΣ . . . 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ . . . 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΪΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.
Έν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράνης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria.
Έν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Έν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΠΟΤΗ ΨΑΛΤΗΡΑ: TECUM
HABITA, ποιήματα.

Ἡ παραξενιά τοῦ βιβλίου τοῦ κ.
Ψαλτήρα ἀρχίζει, καθὼς βλέπετε,
ἀπ' τὸν τίτλον του, ἀλλὰ δὲν σταμα-
τάει ἐκεῖ. Αὐτὸ ἐπὶ τέλους δὲν ἔ-
σαν καὶ τόσο παραξενὸν, ἀφοῦ ὑπάρχουν
καὶ ἄλλοι ποιητὰί μας ποὺ προτιμοῦν
τοὺς τίτλους τῶν ποιημάτων των ξε-
νογλώσσους. Τὸ ἐκπληκτικὸν—τὸ πρω-
τοφανὲς γιὰ τὴν ποίησί μας—ποὺ πα-
ρατηρεῖται ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ κ. Ψαλ-
τήρα, εἶνε τὰ λεγόμενα «σχηματικὰ»
ποιήματά του. Τί ἐστὶ σχηματικὰ
ποιήματα; Κι' ἐδῶ οἱ ἀναγνώσται μας
πρέπει νὰ λάβουν ἀπαραίτητως μιὰ
ἀναγκαστικὰ διαφώτιση.

Σχηματικὰ ποίησις εἶνε ἡ ποίησις
ἐκείνη ποὺ δὲν ἀφίνει μόνον τίς λέξεις
νὰ ἐκφράσουν τὸ περιεχόμενόν της,
ἀλλὰ καταφεύγει σὲ εἰκόνες, σὲ παρα-
στάσεις, σὲ σχήματα, τὰ ὅποια τοπο-
θετοῦν τοὺς στίχους ἀναλόγως τῆς ἐν-
νοίας τοῦ κειμένου. Προκειμένου δὲ κ.
Ψαλτήρας νὰ παραμελεῖ τὸ γνωστὸ
ἀπόφθεγμα «Ἄρα πατὴρ κεραυνὸς»
δὲν περιορίζεται νὰ δώσῃ μιὰ περιγρα-
φὴ ὅπως συνήθως μὲ ἐμμετρους φρά-
σεις βαλμένες ἐν σειρά, ἀλλὰ τίς
τοποθετεῖ ἐν γὰρ κατὰ τὸν πόντον τοῦ
νῦν καὶ ὅπως ἐπὶ τῇ εἰκόνι τοῦ
κεραυνοῦ, σχηματίζοντας δηλαδὴ ἐν
πάνω ἐν τῇ σελίδι τοῦ ποιήματος ἕνα
εἶδος ζιγκ-ζαγκ.

Μὰ εἶνε ποίησις αὕτη, θὰ ρωτήσετε,
ἡ ἐμμετρική; Ζωγραφική; Δὲν μπο-
ροῦμε δυστυχῶς νὰ παραθέσουμε ἕνα
ποιήμα τοῦ κ. Ψαλτήρα, ὅπως ἀκρι-
βῶς τὸ δημοσιεύει ὁ ἴδιος ἐν τῷ βιβλίῳ
του, ἀλλὰ γιὰ νὰ λάβουν ἰδέαν καὶ τοῦ
ἔργου του οἱ ἀναγνώσται μας, ἀντι-
γράφουμε σὲ κανονικὲς σειρὰς αὐτὸ
ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω:

Βραχοπετρολιθάρωτοι γκρεμοὶ
νὰ σὲ ξεσκίουν.
Παλῶντες οἱ λόγχοι κοράκων στὰ ξε-
σκίλια σου ν' ἀνθίσουν.
Κι' ὁ τόπος ποὺ θὰ μπασκωθῇς (!)
ο' ἀστροπελίκιον μάνητα
νὰ ρημαχθεῖ καὶ ἀνάντιστος νὰ βόγ-
γῃ τὰ μεσάνυχτα.

Οἱ στίχοι αὗτοι, ὅσοι βαλμένοι, εἶ-
νε, θὰ συμφωνήσετε μαζί μας, μέτριοι
ἢ μάλλον κακοί. Τυπωμένοι ὅμως κα-
τὰ τὸν πρωτότυπον τρόπο τοῦ κ. Ψαλ-

τήρα, κινεῖν τὴν περιέργειαν καὶ προ-
καλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπὶ τέλους τὰ
τραγούδια του ἀξίζουν, ἂν ὄχι γιὰ τί-
ποτε ἄλλο, τουλάχιστον γιὰ τὴν εὐση-
ματικὴν διατύπωσίν των, ἐν ὅποιον
παρουσιάζει πραγματικὰ κάποια ἐξυ-
πνάδα. Ἀν ὁ κ. Ψαλτήρας εἶχε περισ-
σότερον αἰσθητικὴν μόρφωσιν, θὰ μπορού-

σας καὶ ποιητὴς τῆς Γαλλίας Γκυ-
γιώμ Ἀπολλινεῖρ;

ΚΑΛΑΪΡ. ΕΔΕΣΠΟΥΛΟΥ: Φε-
μινισμός καὶ Οἰκογένεια.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἀνήκει ἐν τῇ σειρά
τῶν ἐκδόσεων «Βρευνα», ποὺ βγάζει

ναι ἐκθέσει τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας
χειραφετήσεως ὅπως πραγματικὰ ἐμ-
φανίζεται ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ μας.
Ἀν μάλιστα ἐγράφε καὶ ἐν τῇ δημοτι-
κῇ—πρᾶγμα ὅχι πολὺ δύσκολον κατὰ
τὴν γνώμην μας—ἡ ἐπιτυχία τοῦ βι-
βλίου της θὰ ἦσαν πρὸς μεγάλῃ, δεδο-
μένου ὅτι ἡ δημοτικὴ εἶνε παιὰ ἡ
γλώσσα τῆς ζωντανίας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ: Ζα-
ραλίνα ἡ τοιγγάνα.

Ὁ κ. Παπαθεοδώρου, ὅπως φαί-
νεται ἀπὸ τὸν πρόλογόν του, ἐγράφε
αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα γιὰ νὰ χρησι-
μεύσῃ ὡς ὑπόθεσις κινηματογράφου,
ὅπου δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ σημειώσῃ
ἐπιτυχία. Ἀλλὰ τότε ποῦ ἀνάγκη ἦ-
ταν νὰ τὸ βγάλῃ καὶ σὲ βιβλίο,
ἀφοῦ οὔτε γράψιμον ἐξαιρετικὸν ἔ-
χει, οὔτε κανένα τέλος πάντων ἀπὸ
τῆς ἐρμητικῆς τῆς ποινεμένης τῆς φιλο-
λογοῦν τὴν ἐκδοσὶν ἐνός φιλολο-
γικοῦ ἔργου; Καὶ ὅμως ὁ κ. Παπα-
θεοδῶρου αἰσιολογεῖ καὶ ἀναφέρει ἐν
ἐξώφυλλῳ του ὅτι πρόκειται γιὰ πρῶ-
τὴν ἐκδοσίν. Φαντάζεται ὅτι καὶ
κάμῃ καὶ ἄλλες πολλὰς. Ἀμποτε...

ΣΗΜ. ΧΑΜ καὶ ΙΑΦΕΘ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

—Ὁ διάσημος Γάλλος μουσικὸς τοῦ
19ου αἰῶνος Ὁμπέρ δὲν μπορούσε νὰ
ἐργασθῇ παρὰ μόνον... ζορμπας.
—Ὁ Σποντίνι, ἕνας ἀπὸ τοὺς κα-
λυτέρους μουσουργοὺς τῆς Ἰταλίας,
ὅταν συνθέσει ἤθελε νὰ εἶνε περικυ-
κλωμένος ἀπὸ πλῆθος ἐπιστημονικῶν
βιβλίων, τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι τὸν ἐ-
νέπνυσαν.

—Ὁ Μπερλιόζ τὰ ὠραιότερα τῶν
ἔργων του τὰ ἐγράφε ἀκούωντας τὴν
σάλυνόν του, μιὰ ἀπὸ τῆς περιφημότε-
ρας ἡθοποιῶν τῆς Ἀγγλίας, νὰ ἀ-
παγγέλλῃ διάφορα κομμάτια ἀπὸ τὰ
δράματα τοῦ Σαίξπηρ.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸν ἐξώφυλλον τῆς «Οἰ-
κογενείας» εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου
Στὺκ καὶ φέρει τὸν τίτλον «Στὸ πο-
τάμι».

Ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου ἐν τῇ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦ. ΤΟΛΣΤΟΗ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ
Μυθιστόρημα γεμᾶτον τρόμου καὶ περιπέτειας, πρωτότυπον ἐν
εἶδος του, συνταρακτικόν, ὑπέροχον...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

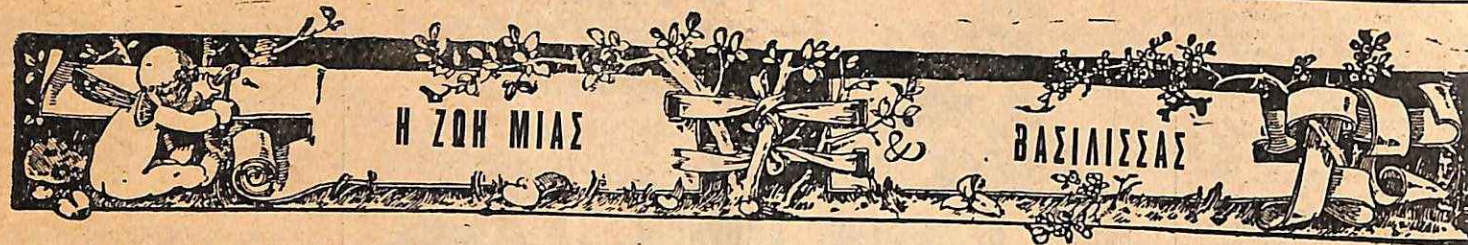
ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JEANNE-BENITA AJA'I'S

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε μία μικρή κόρη, που η Μοίρα της την είχαν μοιράσει με κάθε χάρι και ωμορφιά.

Τα μαλλιά της ήταν λαμπρά σαν το πιο καθαρό χρυσάφι και τ' ανοιχτά καστανά μάτια της είχαν κι' αυτά ανταύγειες χρυσές... Η μήτηρ της ήταν μικρή, φινικισένια και το στομάχι της φαινόταν ακόμα πιο πορφυρό μέσα στο κατάλευκο πρόσωπό της.

Τα χέρια της και τα πόδια της ήταν μικρά και λεπτά, το βράδιό της ανάλαφρο και γεμάτο χάρι, η καρδιά της ικανή να νοιώσει κάθε καλωσύνη και το πνεύμα της άξιο να αίσθανθή κάθε ωμορφιά...

Η μικρή αυτή πεντάμορφη λεγόταν Λουΐζα ντε Βοντεμόν κι' ήταν πριγκίπισσα της Λωρραίνης.

Δεξιά και αριστερά, η μικρή Λουΐζα ήταν πολύ δυστυχισμένη, γιατί είχε χάσει τη μητέρα της λίγον καιρό μετά τη γέννησή της... Εξυπόχθη είχε μία καλή παιδαγωγό, την κυρία ντε Σανγκύ, που την αγαπούσε πολύ...

Επίσης δύο κοριτσάκια της ηλικίας της, η Περόττα και η Μυζέττα, της κρατούσαν συχνά συντροφιά κι' έπαιζαν ή μελετούσαν μαζί της... Έτσι η ζωή στις αρχές περνούσε ήσυχη για τη μικρή Λουΐζα. 'Αλλ' έξαφνα ο πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε με μία γυναίκα δεσποτική και ζηλιάρη. Και από τότε η ζωή της Λουΐζας έγινε μαρτυρική.

Η νέα κόρη της ντε Βοντεμόν δεν ενδιαφερόταν καθόλου για τη μικρή πριγκίπισσα και αν της μιλούσε κάποτε, το έκανε μόνο και μόνο για να την ταπεινώσει μπροστά σε όλη την Αύλη...

— 'Αχ, Περόττα, φίλη μου, έλεγε μία μέρα κλαιόντας η Λουΐζα, πόσο είμαι δυστυχισμένη! Χθες άκουσα τη μητέρα μου με μάλωσε και με έξευδλινε μπροστά στον πατέρα μου χωρίς καμιά αιτία!... Και ο πατέρας μου που ήταν τόσο τρυφερός άλλοτε μαζί μου, δεν με υπερασπίστηκε καθόλου... 'Αχ, σε βεβαιώω ότι, αν πολυόυσα, θα του ζητούσα την άδεια ν' αποσυρθώ σ' ένα μοναστήρι!...

— Σ' ένα μοναστήρι! φώναξε εκπληκτική η Περόττα. 'Εσείς, πριγκίπισσά μου!... 'Εσείς, με αυτά τα μάτια κι' αυτό το πρόσωπο!... 'Αστείρευστε χωρίς καμιά αιτία!... Τό όρατο και ύποληπτο κεφάλι σας είναι καμωμένο για να φορέσει βασιλικό στέμμα κι' όχι τον πέπλο της μοναχής!...

Ένω η δύα κόρες μιλούσαν έτσι, έξαφνα η Μυζέττα, βιαστική και κόκκινη από το τρέξιμο και τη συγκίνηση, παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας.

— Λουΐζα!... Λουΐζα! φώναξε με φωνή λαμπρηνισμένη. 'Ο μικρός γιός του βασιλέως της Γαλλίας, Καρόλου, ο 'Ερρίκος του 'Ανζού, ο οποίος αν-

κηρύχθη βασιλεύς της Πολωνίας, φτάνει εδώ σε λίγο.

— Ναί, είπε η Λουΐζα. 'Ακουσα κι' εγώ ότι θα σταματούσε για λίγο εδώ, πηγαίνοντας στη νέα του χώρα.

— 'Ελάτε, ελάτε γρήγορα! φώναξε πάλι η Μυζέττα. 'Ακούω κιόλας τον καλπαρισμό των αλόγων και τις ζητωκραυγές του λαού.

Η Λουΐζα, συνοδευόμενη από τις δύο της φίλες, τη Μυζέττα και την Περόττα, βγήκε στον μαρμάρινο εξώστη του παλατιού, για να ιδεί τον νεαρό βασιλέα.

Η συνοδεία έμπαινε τη στιγμή

ή οποία ήταν συνηθισμένη στην σχεδόν μοναστική ζωή της Αύλης του πατέρα της.

Όσο κι' ο πατέρας της οργάνωνε τώρα μεγάλες γιορτές προς τιμήν του 'Ερρίκου του 'Ανζού, βασιλέως της Πολωνίας και η Λουΐζα με συγκίνηση άκουγε τον νέο αυτό πρίγκηπα να μιλά με ζήλο για τα βασιλικά του καθήκοντα.

Μά κι' ο 'Ερρίκος δεν μπόρεσε να ανείσση χωρίς συγκίνηση το άγγελικό πρόσωπο της Λουΐζας.

Και ζήτησε να τη γνωρίσει καλύτερα, πράγμα που έκανε τη μητρού

δα να μην είναι δυνατόν να σ'αξέσω ποτέ...

'Αλλ' ο βασιλιάς έφυγε και η μητρού έκδηληθηκε.

Ζηλεύοντας για την επιτυχία της προγόντης της, την περιώρισε ακόμα περισσότερο, τη χώρισε από τις φίλες της, απομάκρυνε την παιδαγωγό της και την κατέδρασε σε μία αυστηρή απομόνωση, την οποία διέκοπταν μόνο τα άδικα μαλώματα και τα σκληρά λόγια.

Και η δυστυχισμένη Λουΐζα, απελπισμένη, δεν σκεπτόταν πειρά, παρά πώς να πεθάνει...

Ένα πρωί, η Λουΐζα ήταν ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, απελπισμένη και σχεδόν ζερωστή, νοσταλγώντας το θάνατο. 'Αλλ' αντί να πάει ο θάνατος, μπήκε ξαφνα μέσα η μητρού της.

— Ένα ρίγος έπέρασε άμέσως όλο το σώμα της φτωχής κόρης. Τί νέα βάναν την περιμέναν;...

— Συχωρέστε με, κυρία, είπε, γιατί δεν ήμουν σηκωμένη για να σ'α υποδεχτώ.

— Εγώ όφειλα να παρίσταμαι στην απόφασή σας, 'Υψηλότητά, είπε ταπεινά η κόρη της με φωνή γλυκειά και υποκλιόμενη διαρκώς.

Η Λουΐζα ακούγοντας αυτά τα λόγια την έκτύπησε εκπληκτική. Μά η κόρη της εξακολούθησε στον ίδιο ταπεινό τόνο:

— Είμαι ευτυχής, 'Υψηλότητά, γιατί σ'α αναγγέλω εγώ πρώτη μια καλή είδηση!... Θα παντρευτείτε με το γιό του βασιλέως της Γαλλίας, το διάδοχο του μακαρίτου Καρόλου Θ', με το όνομα του 'Ανζού...

Τό γλωσσικό πρόσωπο της Λουΐζας έγινε με μιάς ολοπύρρο.

Με τό βασιλιά της Πολωνίας, ρώτησε η Λουΐζα.

— Όχι, 'Υψηλότητά! 'Ο βασιλεύς της Πολωνίας από τη στιγμή που πέθανε ο πατέρας του δεν είναι πειρά παρ' βασιλεύς της Γαλλίας... 'Ετσι το θέλησε ο Θεός, ο βασιλεύς Κάρολος και ο λαός. 'Αν σκεφθώτε! Τί μεγάλη τιμή για σ'α!... Θα γίνετε βασίλισσα της Γαλλίας.

— Δεν σκέφτομαι, απάντησε η Λουΐζα, παρά μόνο ότι θ' αγαπώ και θα αγαπωμαι!... Αυτή είναι η μόνη ευτυχία που μ' ενδιαφέρει!...

Οί γάμοι και η στέψη του βασιλέως με τη Λουΐζα έγιναν με μεγάλη pompή στην Μητρόπολη των Ρέιμς και όταν οι βασιλικοί νεόνυμφοι πήγαν στο Παρίσι, εγκαταστάθηκαν στο παλάτι του Λούβρου, για κάμποσο καιρό, όπου πέρασαν μία ζωή τρισευτυχισμένη.

Κάθε πρωί ξέφευγαν μακριά από την Αύλη στα περίχωρα της πρωτεύουσας, προστιμώντας τις φυσικές ω-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΔΙΑΘΗΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΩΝ

Μία κηδεία με τραγούδια και με μουσικές. 'Όπου ο κληρονόμος δεν συμφωνείται με τους όρους της διαθήκης. Τί έκανε μία πλούσια 'Εβραία, για να εξαναγκάσει το φιλάργυρο αδελφό της να γίνει φιλάνθρωπος. Τό πονηρό κέλεπο του κληρονόμου και οι κληρονόμοι του. Πού έρισκόταν κρυμμένος ο θησαυρός, κτλ. κτλ.

Επανεπιληφθέντες δημοσιεύσαμε παρ'όσοις διαθήκες διαφόρων εκκεντρικών πλουσίων. Μά η διαθήκη αυτής είναι ανεξάντλητες κι' επειδή συγχρόνως τό ενδιαφέρον τους παραμένει πάντα άμείωτο, δημοσιεύουμε και σήμερα μερικές.

Στά χρόνια της βασιλείας του Καρόλου Ε' πέθανε στο Πατάβιο ένας δικαστής, ο οποίος άφησε κληρονόμους τον πλησιέστερο συγγενή του, με την έντολη να εκτελέσει τους εξής όρους:

1) Να προσκαλέσει στην κηδεία του όλους τους μουσικούς όσους κατοικούσαν σε απόσταση δέκα μιλίων από την πατρίδα του.

2) Να μισθώσει δέκα νέες γυναίκες ντυμένες στα πράσινα και να τις βάλλει να ψάλλουν εύνοια τραγούδια για να διασκεδάσουν όσους θα παρακολουθούσαν την κηδεία.

3) Να φροντίσει, πριν κατεβάσουν τό πτώμα του νεκρού στον τάφο, να ψάλλουν τὰ τροπάρια που λέγονται την ημέρα της... Λαμπρότης!

Ο κληρονόμος δεν θέλησε να συμφωνήσει με τους όρους της διαθήκης και έφερε την υπόθεσι στο δικαστήριο, τό όποιο όμως επεκύρωσε τη διαθήκη και τον υποχρέωσε να την εκτελέσει με την άπειλη όριστικής αποκλήρωσας.

Κάποια πλούσια και άγαμη 'Εβραία πεθαινόταν, εκπληρόντας όλη την περιουσία της στον αδελφό της, ο οποίος είχε επίσης πολλά γράμματα δικά του και ήταν άνοητος.

Η διαθήκη, την οποία άφησε η μακαρίτισσα έλεγε μεταξύ άλλων τὰ εξής:

«Έλνοντας να αναγκάσω τον αδελφό μου, για τό συμφέρον της ψυχής του, να γνωρίσει την γλυκειά ευχαρίστησι της ελεημοσύνης, του κληροδοτώ όλη μου την περιουσία, με τον όρο να δίνει καθημερινώς από ένα τάλληρο στον πρώτο φτωχό που θα συναντήσει στο δρόμο του».

Τις πρώτες μέρες ο κληρονόμος, ο οποίος ήταν τρομερά φιλάργυρος και δεν αποφάσιζε να δώσει τίποτε με τό νέρι του ο ίδιος, ένεγείριζε τό τάλληρο στον υπηρέτη του και εκείνος έβγαίνει και τό χάριζε στον πρώτο ζητιάνο που θάβρισκε.

Αυτή η δουλειά όμως δεν μπορούσε να βαστάξει πολύ, γιατί τον φιλάργυρο τον έρωγε μία μέσα του τό αβράκι. 'Από την άλλη μεριά πάλι δεν

μπορούσε να παρακοστή στον όρο της διαθήκης. Τί να κάμει λοιπόν;

Σκέφτηκε, σκέφτηκε και επί τέλους είνε ανεξάντλητες κι' επειδή συγχρόνως τό ενδιαφέρον τους παραμένει πάντα άμείωτο, δημοσιεύουμε και σήμερα μερικές.

Μόλις τον είδε λοιπόν να πλησιάζει, έπαιξε τό χέρι του και είπε με

φωνή κλαυθυσμένη:

— Ελεημοσύνη, χριστιανοί! Δεν έχω να δώσω ο καμμένος!

Και ο υπηρέτης απαντήθηκε του έδωσε τό τάλληρο, πράγμα που εξακολουθούσε να κάνει τακτικά.

Πολύ περίεργη και... πλούσια είνε και η διαθήκη που άφησε ο αιδεσιμώτατος Ριχάρδος Σταγκμάρ, ο οποίος πέθανε επί της βασιλείας Καρόλου του Β'.

«Αφίνω στους κληρονόμους μου

πενήντα σκυλιά, τὰ όποια άνήκουν σε όλες τις ράτσες και έχουν όλα τὰ χρώματα, ένατό περισσευέλιδες, τετρακόσια ζεύγη παπούτσια, ένατό ζεύγη στιβάδια, όθόνια περρούκες, τριάντα μονότροχα άμάξια και όθόνια δίτροχα, διακόσια τσαπιά και φυνάρια, πενήντα σέλλες και χαλινάρια, έξήντα αλέτρια.

«Όμοίως άφίνω μία συλλογή από μπαστούνια για τον περίπατο, άξιας όθόνια λινών εν συνόλω, έξήντα άλογα και φοράδες, διακόσια δίκανα, έβδομήντα νέντε σάλες κρεμαστές και τριάντα λόγχες, έίρη και πιστόλια. 'Επίσης άφίνω ένα μεγάλο άμάξι γεμάτο... βιβλία και χαρτιά και τέλος, ένα μικρό κιόσκιό με χίλιες λίρες και διάφορα πολύτιμα κοσμήματα».

«Όλη αυτή η περιουσία περιήλθε εν τέλει στην κατοχή ενός θεόφωτου θρωρού, ο οποίος έφυγε νάναι και ο μόνος συγγενής του μακαρίτη.

Πρό έτών πέθανε κάποιος 'Αγγλος σοφός, ο οποίος άφησε στους κληρονόμους του κυρία βιβλία.

Οι εκτελεστές και δικαιούχοι της διαθήκης του, ενώ έκαναν την απογραφή των πραγμάτων του μακαρίτη, βρήκαν κάπου μία μικρή σημείωσι που έγραφε τὰ εξής άκατάληπτα:

«Αν έχετε υπομονή, θα βρείτε πολλές εκατοντάδες κίβιν στον Τίλλ...»

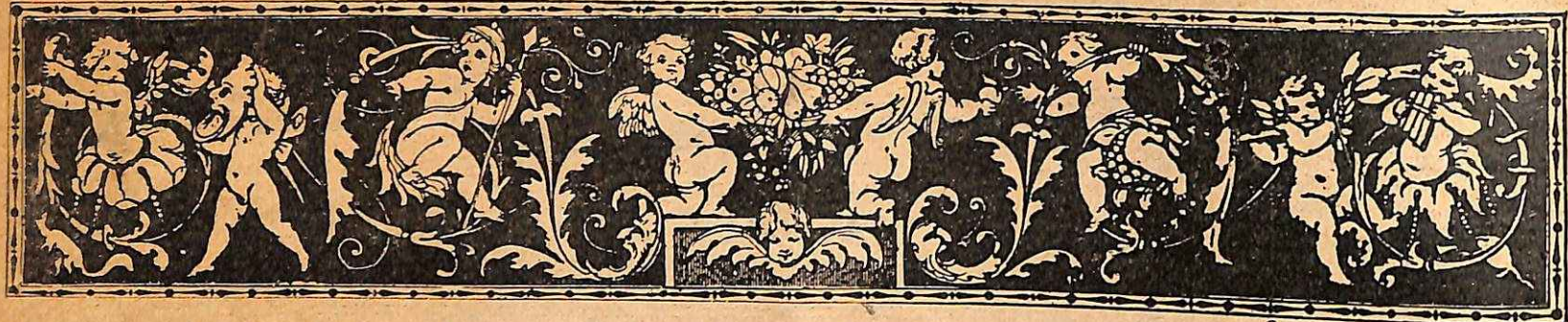
Οι κληρονόμοι του έσπασαν τό κεφάλι τους για να βρούν τί ήθελε να πη η μισή αυτή λέξη, αλλά δεν μπόρεσαν να βρούν τό νήμα της.

Επειδή δε δεν άναγκάσαν τὰ βιβλία, θέλοντας να τὰ ξεφορτωθούν, πήγαν και τὰ πουλήσαν όλα μαζί σ' έναν παλαιολογιστή.

Έπειτα άρχισαν να ψάχνουν πάλι για την άνακάλυψι της αυστηριόδους εκείνης ονομασίας, χωρίς αποτέλεσμα και αυτή τη φορά.

Έχιν περάσει δύα μήνες από την πώλησι των βιβλίων, όταν ένας απ' όστους θυμήθηκε ότι μεταξύ των πουληθέντων συγγραμμάτων ήταν και ένα του Τίλλασσον με τον τίτλο «Όμοίως».

Χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε στον παλαιολογιστή, έκανε άνω-κάτω τὰ βιβλία του και κατώρθωσε να βρη τό πολυπόθητο βιβλίο, στο τέλος του όποιου άνάμεσα από δύα άκοπα φύλλα βρισκόταν μία δέση με δύο τραπέζο-γραμμάτια μεγάλης άξιας.

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΠΙΟ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η καταπληκτική ζωή της Χέττυ Γκρήν. Από κοσμική και πολυδάπανη κυρία, μεταβλήθηκε σε τέρας φιλαργυρίας. Η μανία του θησαυρισμού. Τα μαρτύρια του συζύγου της. Ο χορός των εκατομμυρίων. Απίστευτα ανέκδοτα από τη ζωή της Γκρήν. Πώς ανέβρεψε τα παιδιά της. Δεν έπλενε τα ρούχα της για να μη παλιώσουν. Μία κακοντυμένη γρηούλα που την έτρεμαν όλοι οι Αμερικανοί πολυεκατομμυριοῦχοι. Μοναδικό φαινόμενο γυναικείας εξυπνάδας. Πώς την έθαψαν τα παιδιά της, κτλ. κτλ.

Οι κύκλοι των Αμερικανών πολυεκατομμυριοῦχων, βιομηχάνων και χρηματιστών, γιόρτασαν πριν από λίγες βδομάδες, μ' ένα... λιτότατο γεύμα — θά σάς εξηγήσουμε παρακάτω το γιατί — τη δεκαετηρίδα από το θάνατο της Χέττυ Γκρήν. Ποιά ήταν αυτή η Γκρήν; Η πλουσιότερη γυναίκα της Αμερικής και του κόσμου. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για να την κάνουν διάσημη. Η Χέττυ Γκρήν κατέκτησε την αθανασία χάρις σε μία άλλη ιδιότητά της: Ήταν η πιο φιλαργύρη γυναίκα της γης!...

Πριν από δέκα χρόνια λοιπόν, στο Γουόλ Στρήτ, τη συνοικία των μεγάλων τραπεζιτικών γραφείων της Νέας Υόρκης, βλέπαμε συχνά να περνάει, μία κοινή γρηούλα, με κάτασπρο, ρυτιδωμένο πρόσωπο. Η μύτη ρομπι της, προσκισμένη εδώ και εκεί, το ξεθωριασμένο σάκι της και το στραβοβαλμένο καπέλλο της την έκαναν να φαίνεται σαν φτωχή γυναίκα του λαού, σχεδόν σαν ζητιάνη!

Και όμως! Στο πέρας της γρηούλας αυτής, οι μεγαλύτεροι τραπεζίτες και χρηματιστές της Νέας Υόρκης, οι άνθρωποι που κρατούσαν στα σιθιά τους την οικονομική ζωή του τόπου, παραμόρφων με φόβο και τήν βγάζανε με σεβασμό το καπέλλο.

Η γυναίκα αυτή ήταν η Χέττυ Χόουλαντ Γκρήν, η γυναίκα που θα μπορούσε με μία λέξη της να προκαλέσει πανικό στο Χρηματιστήριο, να καταστρέψει εκατομμυριοῦχους, να κλονήσει μεγάλες επιχειρήσεις!

Η Χέττυ Γκρήν γεννήθηκε πλούσια. Το 1890 ήταν μία όμορφη κοσμική νέα, περιζήτητη σε όλες τις γορευτικές συγκεντρώσεις των άριστοκρατικών σπιτιών της Νέας Υόρκης. Είχε βγάλει τόσο μεγάλη φήμη για πλούσια, έξυπνη και όμορφη γυναίκα, ώστε ο Έδουαρντ Γκρήν, πρόξενος τότε των Ηνωμένων Πολιτειών στη Μανίλα, την έρωτεύθηκε από μακριά, ακούγοντας μονάχα να μιλούν γι' αυτήν, και άφησε τη θέση του για να πάει να τη βοηθήσει και να της εξομολογήσει την αγάπη του.

Φαίνεται ότι το θάρος και η τόλμη του νέου έκαναν καλή εντύπωση στη Χέττυ. Τον άγαπησε και αυτή!

Ποιος ξέρει! Το γεγονός όμως είναι ότι δέχτηκε να γίνει γυναίκα του. Έξ άλλου, και εκείνος ήταν πλούσιος. Είχε περιουσία αρκετά εκατομμύρια δολαρίων.

Υστερα από λίγον καιρό, η Χέττυ κληρονόμησε 80 εκατομμύρια δολάρια από τον πατέρα της και άλλα 15 από μία θεία της. Για να πάρει όμως τη δεύτερη κληρονομία, αναγκάστηκε, για πρώτη φορά στη ζωή της, να ανακατευθεί με τον κόσμο των δικηγόρων, των χρηματιστών, των ανθρώπων των επιχειρήσεων. Και ο λόγος ήταν ο εξής: Η θεία της είχε

Η μοναδική σκέψις της Χέττυ, από τότε, ήταν ο θησαυρισμός. Ο χαρακτήρας της άλλαξε ριζικά. Έπαψε πεινά να είναι η κοσμική και πολυδάπανη κυρία, για να μεταβληθεί σε μέγαιρα, σε τέρας φιλαργυρίας, σε γυναίκα που λογάριζε και την πεντάρα ακόμα, μολονότι είχε τεραστίες περιουσία!...

Στην αρχή, καθήργνησε τις συγγενικές και τις ανείσεσι του μεγάρου της. Πούλησε τα ρούχα της, τα έπιπλά της, τα κοσμήματά της, τ' αμάξια της, τ' αλογά της... Τού χάκου ο

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο Φιλαργύρος.

αφής, έβλεπε την περιουσία της σε διάφορα φιλαργυρικά ιδρύματα. Η Χέττυ καθήργνησε τη διαθήκη και επέστρεψε, ύστερα από πολλούς αγώνες, να πάρει αυτή θύλακι του ποσού. Μα είχε διαβάσει τόσο πολύ του νόμου, είχε παρακολουθήσει από τόσο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων που αγωνίζονται με το χρυσάφι, είχε κοπιάσει τόσο πολύ για να αποκτήσει τα 15 αυτά εκατομμύρια, ώστε ένιωθε να ξεπνέει μέσα της μία παράξενη ανάγκη να το γράψει...

κατάπληκτος άντρας της την παρακαλούσε να λογικευθεί, του χάκου τη φοβέρικη ότι θα την κλείσει στο Φρενοκομείο. Εκείνη δεν έννοούσε να ακολουθήσει τίποτα. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν πως να μαζέψει περισσότερα χρήματα.

Τέλος, ο άντρας της, αδιαφορώντας από αυτή τη ζωή, τη χώρισε. Ζήτησε να κάνει μόνος του διάφορες επιχειρήσεις, μα απέτυχε και καταστράφη οικονομικά. Η γυναίκα του τον άφησε να πεθάνει φτωχός, έλεινός και τρι-

σάλλιος, χωρίς να του στείλει ούτε πέντε σέντες... Κι' έτσι η Χέττυ μεγάλωνε σιγά-σιγά την περιουσία της, ιδρύοντας μόνη της διάφορες επιχειρήσεις που θα δυσκολευόταν να τις διευθύνει και ένας άντρας ακόμα... Είχε νοικιάσει μία τρύπα σ' ένα κτίριο του Μπροντγουάι και από εκεί μέσα διηύθυνε μόνη της τις τεραστίες επιχειρήσεις της. Είχε δική της καράβια, ήταν η κυριότερη μέτοχος πολλών ιδιωτικών σιδηροδρομικών εταιρειών, ιδιοκτήτρια χρυσωρυχείων στη Νεβάδα και ανθρακωρυχείων στο Μισουρί...

Το γραφείο εκείνο το επισκέπτονταν συχνά οι Αμερικανοί Κρόισοι και στεκόνοσαν με σεβασμό μπρος στη στενή και κακοντυμένη αυτή γυναίκα — ή έγνωις είχαν μαράνι τα κάλλη της Χέττυ... — που ανακάνανε με τ' άσπρα δάχτυλά της όλκληρα εκατομμύρια, που εξουσίαζε χιλιάδες εργάτες...

Η Χέττυ Γκρήν απέτελεσε φαινόμενο στον κόσμο των επιχειρηματιών. Κανείς μέχρι σήμερα δεν διηύθυνε τόσες επιχειρήσεις μαζί και με τόση επιτυχία. Οι σμιρνοί Αμερικανοί μεγαλοβιομηχανοί, περιορίζονται σ' έναν εμπορικό κλάδο. Η Χέττυ Γκρήν τους είχε αγκαλιάσει όλους.

Το βράδυ, όταν η Χέττυ τελείωνε την κοσμοπολίτικη δουλειά της ημέρας, σκούπιζε μόνη της το γραφείο της — για να μη πληρώσει μία καθαρίστρια — και γυρνούσε στο σπίτι της, σ' ένα διαμέρισμα από τρία δωμάτια, που τα κρατούσε σε μία ερμητική πολυκατοικία της Νέας Υόρκης. Αν ήταν ο λουλούδι, δεν θακανε βέβαια την... παραφροσύνη να κρατάει τρία δωμάτια. Μα είχε μαζί της το γιοί της και την κόρη της. Και το προμερό είχε ότι φρόντιζε να διαπλάσει τα παιδιά της κατ' εικόνα και ομοιότητα της.

Η κόρη της, ένα πλάσμα στεγνό και άποικροστικό, τη βοηθούσε να κρατάει τα βιβλία. Όσο για το γιοί της — που του είχε μάθει να πουλάει κάθε βράδυ την εφημερίδα που αγοράζε το πρωί, για να μην πάει χαμένη μία πεντάρα! — όταν έπεριεργε κάποτε, σε ηλικία 20 ετών, να κάνει χρέη 40 χιλιάδων δραχμών, η μητέρα του, για να τον τιμωρήσει, τον έστειλε ο-

δηγό σε μία αμαρτωσιολογία. Το μάθημα αυτό στάθηκε σωτήριο για το νεαρό Γκρήν. Από την εποχή εκείνη, έγινε χειρότερος και από τη μητέρα του!...

Κυκλοφορούν ακόμα στη Νέα Υόρκη απίστευτα ανέκδοτα για τη φιλαργυρία της Γκρήν.

Διαδίδεται, μεταξύ άλλων, ότι για να μην καταστρέφονται τα ρούχα από το πλύσιμο, δεν του έδινε ποτέ να τα πλύνουν, μα έβγαζε η ίδια μανή τους λεκέδες...

Κάποτε πάλι, ενώ βρισκόταν στη Φιλαδέλφεια για κάποια δουλειά, έμαθε ότι παρατηρήθηκε στο Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης μεγάλη κίνηση γύρω από ώρισμένες μετοχές, για τις οποίες ενδιέφερε αυτό. Αν ήταν τότε στην πρωτεύουσα, θα μπορούσε να παρακολουθήσει καλύτερα την κατάσταση και να πραγματοποιήσει τεραστίες κέρδη, μεταχειριζόμενη διάφορα χρηματιστηριακά κόλπα.

Έπρεξε άμεσα στο σιδηροδρομικό σταθμό. Εκεί όμως έμαθε ότι δεν θα έφτανε τρένο για τη Νέα Υόρκη προ της επομένης... Τι έπρεπε να κάνει; Να πάρει μία ειδική αμαρτωσιολογία; Μα θα πλήρωνε πολλά, παραπολλά...

Όντως, η Γκρήν άρχισε να... παζαρεύει με το σταθμάρι. Εκείνος φάνηκε, φυσικά, ανένδοτος. Μία ειδική αμαρτωσιολογία, από ένα βαγόνι και τη λοκομοτιβα, στοίχιζε αρκετά...

Δεν υπάρχε κανένα άλλο μέσον να πάω φτηνότερα; ρώτησε η πολυεκατομμυριοῦχος.

— Όχι.

— Αν αφαιρέσετε το βαγόνι, πόσα λιγότερα θα μου πάρετε;

— Πέντε δολάρια.

— Ωλ ράιτ! Δεν μου χρειάζεται βαγόνι. Ο' ανέω στη λοκομοτιβα!

Και η Χέττυ Γκρήν, η γυναίκα με τα διεκατομμύρια δολάρια, για να εξοικονομήσει πέντε δολάρια, δέχτηκε να ταξιδεύσει, από τη Φιλαδέλφεια στη Νέα Υόρκη, στη λοκομοτιβα, όρθια, δίπλα στο μηχανικό!...

Αυτή ήταν η Χέττυ Γκρήν... Πέθανε το 1921... Και τη θάψανε με την παλιά πρηνισμένη ρομπι της, επειδή τα παιδιά της — αντάξια τέκνα της μαμάς τους! — λησθήσαν να δώσουν τρία δολάρια και να της αγοράσουν ένα άλλο φουστάνι.

Οι Αμερικανοί εκατομμυριοῦχοι, δίνοντας ένα γεύμα με την ευκαιρία της συμπληρώσεως δεκαετίας από το θάνατό της — ένα λιτότατο γεύμα, για να μην τρομάξει το πνεύμα της μακαρίτισσας με τη σπατάλη! — δεν θάλανε βέβαια να τιμήσουν τη μνήμη της φιλαργύρης γυναικάς.

Ο σκοπός τους ήταν να κάνουν ένα μνημόσυνο στη γυναίκα επιχειρηματία, στην πολυεκατομμυριοῦχο Γκρήν, στη βασίλισσα των Αμερικανών Κρόισων, σ' αυτό το θηλυκό τέρας, που θεωρήθηκε κάτι εξαιρετικό και σ' αυτήν ακόμα την Αμερική, τη χώρα δηλαδή των παραδοξοτήτων!

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Κατάστημα Σιδηρέων λόγω αναχωρήσεως. Πληροφορίες εις τα Γραφεία μας.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΝΑΡΚΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Η Ζανέττα ήταν μία κοπέλλα δεκάξη περίπου χρόνων, με χαριτωμένο πρόσωπο, ξυπνα μαύρα μάτια και λεπτά, αλλά με όχηρα και ξεθαμμένα χείλη, όπως είναι τα χείλη των παιδιών που μπαίνουν από μικρά στον άγωνα της ζωής και κουράζονται πολύ από τις δουλειές.

Ήταν όρφανή και την είχαν πάρει από ψυχρότητα στη μεγάλη έπαυλη με την πληθύνιστη στέγη, που βρισκόταν ανάμεσα στην εξοχή και περιστοιχίζονταν από δύο κι' από κεί από δύο αιρέες δέντρων.

Όταν μεγάλωσε κάμποσο, της ανέθεσαν να βόσκει τις αγελάδες. Κάθε πρωί λοιπόν η Ζανέττα σηκώνονταν πολύ νωρίς, έβγαζε τα ζώα από το σταύλο και τα οδηγούσε στη βοσκή. Το βράδυ που γυρίζε στο σπίτι έπαιρνε την κλώσσα της κι' έβλεπε, ύπουλο νύσταζε κι' έσπευτε να κοιμηθεί.

Κι' έτσι περνούσαν όλες η ώρες της μέσα σε μία αδιάκοπη ήσυχια και μονοτονία, με το αιώσιο εργόχειρο στο χέρι και που και που με κανένα τραγούδι στα χείλη.

Αν και στην έπαυλη τ' αφεντικά της της φερνόντουσαν με καλωσύνη, η Ζανέττα ωστόσο προτιμούσε το λειβάδι, όπου έβασκε τα ζώα της. Εκεί έννοιωθε τον εαυτό της ελεύθερο κι' ευτυχισμένο. Κότταζε γύρω της τη φύση, τα δέντρα, τα χορτάρια, τα λουλούδια, και της φαινόταν πως ήταν όλα δικά της.

Μέσα στην έπαυλη, είχε την εντύπωση πως ασφυκτιούσε και δεν έμενε με τίποτα εύχαριστημένη. Γι' αυτό περίμενε με λαχτάρα την ώρα που θα ξεμείωνε και θα βγαίνει πάλι έξω με τις αγελάδες.

Πολλές φορές περνούσαν απ' το μέρος της στραποκόποι και τη χαιρετούσαν με καλωσύνη. Η Ζανέττα τους απαντούσε άμεσως στο χαιρετισμό τους και τους χαμογελούσε, όταν τόχαινε να την γνωστοί της.

Εκεί πέρα τάβρισκε όλα ώραία κι' όλα της προσέδιδαν χαρά. Εκείνο όμως που την έκανε χαρούμενη περισσότερο από τ' άλλα ήταν η φίλη της με τον Πέτρο.

Ο Πέτρος ήταν ένας βοσκός συνομήλικός της που έρχονταν κι' έβασκε το κοπάδι του στο γειτονικό λειβάδι. Κι' ενώ η Ζανέττα έβλεπε, ο Πέτρος έβγαζε το μαχαίρι που είχε αγοράσει με τις οικονομίες του στο πανηγύρι και πελεκούσε ξύλινα σουβέρδια.

Οι δύο νέοι, αναγκασμένοι να περνούν τόσες ώρες μέσα στη μοναξιά, χωρίς να βλέπουν άλλον κανέναν, αίσθανθηκαν να γεννιέται μέσα τους μία συμπάθεια, που κατέληξε ύπαιτα σε υπερβολική οικειότητα μεταξύ τους.

Καθόντουσαν λοιπόν ο ένας απέναντι στον άλλον κι' ενώ καταγινόντουσαν με τις ασχολίες των, μιλούσαν κι' έλεγαν ένα σωρό πράγματα ως το βράδυ.

Από καιρό σε καιρό έβγαζαν από το στόμα τους όροσερά γέλια που απλωνόντουσαν μέσα στη σιωπή και τρώμαζαν τα πουλιά τα κρυμμένα στους θάμνους.

Άλλοτε, όταν έκανε παραπολή ζέστη, η Ζανέττα άφινε χωρίς να καταλάβει το πλέξιμό της, έφερνε το κεφάλι της πάνω στον κορμό του δέντρου όπου άκουμπούσε, έκλεινε τα μάτια της κι' αποκοιμόταν.

Από την ημέρα του χωρισμού τους δεν ξανάβλεπαν πια ο ένας τον άλλο παρά μόνο τις Κυριακές και πολύ σπάνια τις καθημερινές.

Ήσαν ευτυχισμένοι κάθε φορά που η τύχη τους έφερε κοντά, αλλάζαν κάμποσα λόγια βιαστικά και παρακολουθούσαν ο ένας τον άλλο με το βλέμμα ως ότου να εξαφανιστούν.

Την πρώτη μέρα που ανταμώνονταν ύστερα από το χωρισμό του χειμώνα, έτρεχαν σαν τρελλοί κι' έδιναν ο ένας στον άλλο ένα φιλή, φιλή αλησμόνητα... Αυτά ήταν τα πρώτα και τα μοναδικά φιλή τους...

Και ο καιρός περνούσε, γεμάτος θέληγγοτα για τους δυο ερωτευμένους. Άλλ' η ευτυχία τους δεν έδασταξε πολύ. Μία μέρα ο Πέτρος θέλησε να ξεχωρίσει δυο βώδια που χτυπόντουσαν με τα κέρατά τους, αλλά έφαγε κι' ο ίδιος ένα δυνατό χτύπημα κι' έπραγματίστηκε στα πλυρά.

Ο γιαιρός του έδεσε την πληγή και τον περιποιήθηκε όσο μπορούσε, αλλά ο πυρετός του αρρώστου ανέβηκε πολύ και το μοιραίο δεν άργησε να έρθει.

Η Ζανέττα ακολουθούσε μαζί με τους άλλους γειτόνους το φέρετρό του φίλου της, κατάχλωμη και τρέμοντας. Είχε εντύπωση ότι μέσα στην ύπαιξη της αφιόνταν ένα μεγάλο κενό. Περπατούσε με δυσκολία και, καθώς έκανε να μπει στο νεκροταφείο, της φάνηκε πως είχαν κοπεί τα γόνατά της.

Σε λίγο, όταν είδε τον αγαπημένο της να κρύβεται κάτω από το μαύρο χώμα, δεν μπόρεσε να κρατήσει δυο δάκρυα που κατέβηκαν στα μαγουλά της.

Όταν την άλλη μέρα ξαναπήγε στη βοσκή, γύρισε άμεσως τα μάτια της και κύταζε προς το μέρος απ' όπου συνήθως νάρχεσαι ο Πέτρος.

Έμεινε για πολλή ώρα σ' αυτή τη στάση περιμένοντας, αλλά εκείνος δεν φαγόταν, δεν θα ξαναρχόταν πια ποτέ...

Και όμως τίποτα γύρω της δεν είχε αλλάξει. Η αγελάδες βοσκούνταν όπως πάντα, το άσπι φουούσε μυρωμένο και η μαργαριτέτα βίβλων περφόπανα το κεφάλι τους.

Η Ζανέττα κύταζε ακόμα μία φορά προς την άδειαν θέση του αγαπημένου της και άνοιξε να κλαίει και να δέρνεται, αφήνοντας επί τέλους να ξεσπάσει όλος ο πόνος που είχε κλεισμένο στα στήθια της...

Τότε ο Πέτρος — χωρίς να ξέρει γιατί — έπαυσε τη δουλειά του, κροφόνταν ακίνητος στη θέση του και την κύταζε βυθισμένος σε μίαν άπεσαντη ευτυχία, ενώ το νερό έτρεχε μουμουριτά στο γειτονικό αλάκι και οι γρύλλοι νανούριζαν με το τραγούδι τους τον ύπνο της φίλης του.

Αυτή η ιστορία βάσταζε δυο ελόκληρα χρόνια.

Στο διάστημα αυτό, τα δυο βοσκόπουλα ανταμώνονταν όλες τις ημέρες και τις περνούσαν μαζί ώπου νύχτωνε.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Ο Λουίτζι ήταν βέβαιος πως ο ύπνός του θα έλυνε όλα τα προβλήματα, αλλά η αληθινή του ζωή ζούσε στην πραγματικότητα και θα έρχονταν γρήγορα στις αισθήσεις της.

Μόλις όμως μπήκε στο δωμάτιο κι έβλεπε το βλέμμα του γύρω, μια κραυγή έκπληξης, τρόμου κι' απελπισίας ξεφύγε από το στόμα του...

Ούτε ο ύπνός του βρισκόταν εκεί, ούτε η δόνα Κίρα στο κρεβάτι...

Τί είχε συμβεί; Μια τρομακτική ύποψια γεννήθηκε στο μυαλό του Φόσκαρι.

Ο ύπνός του τον είχε πάρει για τρελό. Νόμιζε πως ο κύριός του είχε κλέψει, πάνω στην τρέλλα του, το νεκρό της Κίρας από το νεκροταφείο. Και για να τον σώσει από τις τρομακτικές συνέπειες της πράξεώς του, άρπαξε τη δόνα Κίρα, με το σκοπό να τη μεταφέρει στον τάφο της. Αυτό ήταν...

Ο Λουίτζι νόμιζε πως θα τρελαινόταν.

Άφησε το μπουκάλι με το κρασί σ' ένα τραπέζι κι' έτρεξε στη σκάλα... Η πόρτα ήταν ανοιχτή... Κι' έβλεψε...

Είχε φύγει λοιπόν ο ύπνός του; Ήταν δυνατόν αυτό; Πώς τόλμησε να το κάνει;

Τρελλός από την απελπισία του ο Λουίτζι, σκούζει φρενιασμένα, ψάχνει και ξαναψάχνει στα δωμάτια, γυρίζει πάνω-κάτω...

Μα μάταια γάνει τον καιρό του. Ο ύπνός του δεν είναι πειστή...

Χίλιοι διαβόλοι!...

Πού την πήγε λοιπόν; Πού άλλου παρά στο νεκροταφείο...

Αυτό είναι, δεν υπάρχει αμφιβολία. Άρπαξε τη νεκρή και πάει να τη βάλει πάλι στον τάφο της...

Ω, είναι τρομακτικό, είναι οικωδές!...

Πώς θ' ανήξει η άτυχη Κίρα, μέσα σ' αυτή τη βροχή και το χιόνι...

Γλύτωσε λοιπόν από τα νύχια του Χάρου για να πεθάνει πραγματικά αυτή τη φορά, σκληρά, απάνθρωπα!...

Ο Λουίτζι Φόσκαρι τρίζει τα δόντια του γεμάτος οργή, γεμάτος λύσσα.

Αν είχε στα χέρια του τον ύπνόν του, τον σπινθηρίστη, θα τον έπαιρνε...

Αλλά δεν πρέπει να χάνει καιρό... Πρέπει να το έξη γρήγορα.

Ο ύπνός του, γέρος καθώς είχε και φορτωμένος με την άτυχη άρχοντοπούλα, θα βαδίζει σιγά. Μπορεί να τον προσφάσει...

Κι' ο Φόσκαρι αφήνει το σπίτι του έρημο και τρέχει σαν δαμονιασμένος μέσα στη νύχτα...

Δεν βλέπει μπρός του.

Το σκοτάδι είναι πυκνό. Η βροχή τον δένει άγρια... Μα δεν σταματάει. Γλιστράει, ξαπλώνεται κάτω, μα ξανασηκώνεται και συνεχίζει τον ξαλλο δρόμο του. Είναι κατακουσκαμμένος, καταλασπωμένος, μα τί τον γνοιάζει;

— Θεέ μου, Θεέ μου, παρακαλάει μόνον, λυπώρησέ την, κάνε να φτάσω γρήγορα!...

Επί τέλους!... Νά, φάνηκε από μακριά, ο μαύρος όγκος των κυπαρισ-

Κανένας κι' εκεί...

Η πόρτα κλειστή...

Νάφτασε άσπαστο ο ύπνός του κι' άκούει: Μα όχι, δεν μπορεί να ησυχάσει τόσο γρήγορα... Πρέπει λοιπόν να τον περιμένει. Να κρυφτεί κάπου, να τον παραφυλάξει, να του ριχτεί έξω...

Νά τον έπιασαν νυχτοφύλακες; Νά πεσε επάνω στην περιπόλο;...

Εύτυχώς που βρέγχι. Μέσα στην Κόλαση αυτή κανένας δεν ξεμυτίζει έξω...

Έξωφρα η καρδιά του Λουίτζι γτυπάει δυνατά.

— Έρχεται!... Έρχεται!... Φυβρίζει και σφίγγει τα δόντια του για να μη ξεφωνήσει.

Πραγματικώς ακούγονται βήματα μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Βήματα άργά, βαρύνει, συρμένα...

Αυτός είναι! Φυβρίζει ο Φόσκαρι και προσπαθεί να διακρίνει μέσα στη νύχτα.

Μα δεν βλέπει τίποτε ακόμα.

Μόνον τα βήματα που πλησιάζουν ακούγονται.

Ο Λουίτζι έχει το βλέμμα του προς την κατεύθυνση αυτή και κρατάει άκωμα και την αναπνοή του.

Τα δευτερόλεπτα του φαίνονται αιώνες...

Επί τέλους, νά... νά... διακρίνει. Μια σκιά παράξενη κι' αλλόκοτη. Είναι ένας άνθρωπος που προχωρεί σκυμμένος, μ' έναν μεγάλο λευκό μπόγο στον ώμο...

Είναι ο ύπνός του φορτωμένος τη δόνα Κίρα...

Α, τον άνόητο, το στενοκέφαλο, τον κανάγια!...

Ο Λουίτζι δεν μπορεί να συγκρατηθεί πια. Πηδάει κάτω από το δέντρο, ρίχνεται σαν άγριος πάνω στον ύπνόν του, του άρπάζει την αναίσθητη, παγωμένη άρχοντοπούλα στην άγκυλιά του, του δίνει μια δυνατή κλωτσιά στην κοιλιά, τον σωριάζει κάτω και φεύγει, φεύγει σαν άστραπη.

Ο γέρος-ύπνός του κυλιέται βόγώντας μέσα στις λάσπες, μα συνέχεται άμέσως από τη ζάλη του.

Σηκώνεται όρθιος και όρμα προς το μέρος που ακούγονται να σβύνουν τα βήματα του κυρίου του.

Πρέπει να τον προσφάσει, να τον σώσει, με κάθε όυσια.

Τρέχει και ξεφωνίζει:

— Κύριε... Κύριέ μου... Σταθήτε, για όνομα του Θεού!... Σταθήτε!...

Μα ο Λουίτζι δεν έδινε προσοχή στις φωνές του. Έτρεχε όσο γρήγορα μπορούσε για το σπίτι του.

Κρατούσε τη δόνα Κίρα στον ώμο του κι' όμως δεν ήξερε αν ήταν ζωντανή ή νεκρή πια, ύστερα από τόσες περιπέτειες.

(Ακολουθεί).

Κύριε!... Κύριε!... Σ' ευχαριστώ!...

αίων του νεκροταφείου.

Ο Λουίτζι στέκεται τώρα, σφογγίζει από το μέτωπό του τον ιδρώτα και τη βροχή κι' άφουγκράζεται.

Τίποτα δεν ακούγεται όμως...

Κανένας δεν φαίνεται...

Μονάχα τα κυπαρίσσια λυγίζουν και τρίζουν στο πέραςμα της τρελλής όρμητικής ύπνους...

Ο Λουίτζι προχωρεί με σφιγμένη καρδιά και φτάνει μπρός στο νεκροταφείο.

Από το προσεχές φύλλον το ρομαντικό μυθιστόρημα του Αλέξη Τολστόη

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Από τα κατορθώματα του περιφήμου άριστοκράτου λωποδύτου)

Α'.

«Ο κύριος Άρσέν Λουπέν έχει την τιμήν να σας άναγγείλν τους προσεχείς γάμους του με τη δεσποινίδα Άντζέλικα ντε Σαρζώ-Βαντόμ, πριγκήπισσα ντε Μπουρμπόν-Κοντέ, και να σας παρακαλέσει όπως παρευρεθήτε εις την γαμήλιον τελετήν, ή οποια θα λάβη χώραν εις τον ναόν της Αγίας Κλοτίλδης.

Ο δούξ ντε Σαρζώ-Βαντόμ έχει την τιμήν να σας άνακοινώση τους προσεχείς γάμους της κόρης του Άντζέλικας, πριγκήπισσας ντε Μπουρμπόν-Κοντέ μετά του κ. Άρσέν Λουπέν και να σας παρακαλέσει... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο δούξ Ζάν ντε Σαρζώ-Βαντόμ δεν μπόρεσε να τελειώση το διάβασμα των προσκλησεων που κρατούσε μέσ' στα χέρια του που έτρεμαν.

Χλωμός από όργη, ενώ το ψηλό κορμί του ταραζόταν από ρίγη, ειπε στην κόρη του, δίνοντάς της τις δυο προσκλησεις:

— Νά!... Νά, παρόμοιες προσκλησεις έλαβαν όλοι οι φίλοι μας. Έ;... Τί σκέπτεσαι γι' αυτή την άτιμία. Άντζέλικα; Τί θα σκεφτόταν ή μητέρα σου, αν ζούσε;

Η Άντζέλικα ήταν ψηλή κι' αδύνατη σαν τον πατέρα της, κοκκιλάρα και ξερό σαν κι' αυτόν. Πήλικας πια τριαντατριών έτών, πάντα ντυμένη στα μαύρα, δειλή, μαλαμένη, είχε κεφάλι πολύ μικρό, από το οποίο εξέίχε ή κάπως μεγάλη μύτη της. Όσο τόσο δεν μπορούσε να πη κανείς πως ήταν άσχημη... Είχε κανείς ώραια, τρυφερά και σοβαρά, με μια θλιμμένη περηφάνεια, μάτια συντηρακτικά, τα οποία δεν χρησιμοποιεί κανείς ποτέ άμα τα δει μια φορά...

— Ό! απάντησε. Σκέφτομαι, πατέρα, πως πρόκειται περί άστειότητος, στην όποιαν δεν πρέπει να δώσουμε προσοχή.

— Άστείότης;... Μα όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτή... Δέκα έφημερίδες έδημοσίευσαν σήμερα το πρωί τα προσκλητήρια αυτά, συνοδευσόντάς τα με ειρωνικά σχόλια, στα όποια κάνουν λόγο για τους προγόνους μας, για τους ενδόξους νεκρούς της οικογενείας μας.

— Όστόσο κανείς δεν παίρνει το πράγμα στα σοβαρά, ειπε ή Άντζέλικα.

— Βέβαια κανείς, της απάντησε ο πατέρας της. Μα αυτό δεν έμποδίζει όλο το Παρίσι να μās κοινοσημοποιήσει.

— Άδριο κανείς δεν θα το θυμάται πια...

— Νά, άλλα το όνομά σου θα έχη άμυρωθεί κάπως. Ό! αν μπορούσα να μάθω ποιος ήταν αυτός ο έθλιος πού...

Έκείνη τη στιγμή, ο Γάκινθος, ο ιδιαιτερός καυχήσιμος του δούξ, μπήκε μέσα κι' είδοποίησε τον κύριο πού πώς τον ζητούσαν στο τηλέφωνο.

Πάντοτε μινύοντες, ο δούξ βγήκε στον αντίθάλωμο, ξεκούρασε το άκουστικό και μούγκρισε...

— Ποιος είναι;... Νά!... έδώ ο δούξ ντε Σαρζώ-Βαντόμ.

Μια φωνή, από την άλλη άκρη του σύρματος, του απάντησε:

— Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμην, κύριε δούξ, καθώς και από την πριγκήπισσα Άντζέλικα, την κόρη σας... Φταίει ο γραμματέας μου.

— Ο γραμματέας σας;

— Νά! τα προσκλητήρια του γάμου δεν ήταν παρά ένα σχέδιο, το όποιο ήθελα να υποβάλω στην έγκρισί σας... Άυστηρώς ο γραμματέας μου νόμιζε πως...

— Μά, επί τέλους, κύριε! φώναξε ο δούξ. Ποιος εσθις;

— Αν υπάρχει δικαιοσύνη, πρέπει να δρώση...

Έκείνη τη στιγμή, ο Γάκινθος μπήκε μέσα για δεύτερη φορά. Έφερνε σ' έναν δίσκο δυο επισκεπτήρια...

Ο δούξ τα πήρε καί, αφού τα διάβασε, ειπε:

— Σοτούά;... Λεπετί;... Δεν τους ξερω...

— Είναι δυο δημοσιογράφοι, κύριε δούξ...

— Και τί θέλουν;

— Θα ήθελαν να μιλήσουν στον κύριο για τό... για τό... γάμο! τραύλισε ο ύπνός της.

ποια περιέγραφε ειρωνικά την όργη και τις διακαυτήριες του γέρο άριστοκράτου.

Την επομένη, μια άλλη έφημερίδα δημοσίευε ένα ίντερβιού με τον Άρσέν Λουπέν, τον όποιο, καθώς έγραφε, εχε δει ένας συντάκτης της στα παρακλήνια της Όπερας. Ο Άρσέν Λουπέν λοιπόν έλεγε στη συνέντευξί του αυτή:

— Συμμερίζομαι εξ ολοκλήρου την όργη του μέλλοντος πεθερού μου. Η άποστολή των προσκλητηρίων αυτών αποτελεί μια άπρεπεια, για την όποια δεν είμαι υπεύθυνος, μα για την όποια σκοπεύω να δικαιολογηθώ δημοσίως. Φαντασθήτε ότι ή ημέρα του γάμου μας δεν έχει όριστεί ακόμα. Ο πεθερός μου θέλει να παντρευτούμε την Πρωτομαγιά... Μα ή μνηστή μου κι' εγώ θεωρούμε πως είναι κάπως μακριά ή ημέρα αυτή... Πρέπει να περιμένουμε εξή εβδομάδες...

Μόλις τα είδε αυτά, ο δούξ μάνιασε από την όργη του.

— Νά! ειπε στην κόρη του. Αν είχα παντρευτεί δεν θα τα παθαιναμε όλα αυτά... Και να πής πως χάρηκαν οι γαμπροί... Οι τρεις έαδελφοί σου, ο Μουσου, ο ντ' Άμπρουά και ο Κάρις είναι ευγενείς, πλούσιοι, μορφωμένοι και δεν ζητούν τίποτε άλλο παρά να σε παντρευτούν... Γιατί εξακολουθείς ν' άρνείσαι ακόμα;... Γιατί είσαι μια όνεισοπόλος κι' αισθηματική να και βρίζεις τους έξαδέλφους σου πολύ χοντρούς ή πολύ αδύνατους, ή τους θεωρείς ως τύπους συντησμένους;

Πράγματι, ή Άντζέλικα ήταν όνεισοπόλος. Από την παιδική της ηλικία είχε διαβάσει όλα τα ίπποτικά μυθιστορήματα και έόλεπε τη ζωή σαν παραμύθι... Έβλεπε πολλές φορές ως δολοφόνους βυθισμένη σε ρεύμα και συλλογιζόταν το βασιλόπουλο του παραμυθιού να βάλει να την πάρει...

— Εάρωσθήτε, πατέρα μου, έπε γαλήνια στο δούκα. Μην κάνετε έτσι!... Αγαπήστε αυτή τη θλιβερή και άσπεια ιστορία...

Μα πώς να τη διασημώσει που κάθε πρωί ή πληγή του επάνεινε... Επί τρεις μέρες στη σειρά, ή Άντζέλικα λάβαινε μια ύπεροχη, ανθοδέμη, μέσα στην όποια όληνη ή καρδιά του Άρσέν Λουπέν...

Ο πατέρας της δεν τολμούσε να πη στην Δέσχη του, καθώς να τον ειρωνευθούν οι φίλοι του και να του δείξουν μια έφημερίδα ή ένα περιοδικό που να σχολιάζει τους άρραβώνες της κόρης του...

Ό! αυτά έκαναν τον γέρο άριστοκράτη εξω φρενών. Τη μέρα του έναντίον του Άρσέν Λουπέν έλάβαινε τεράστιες διαστάσεις. Τού φαινόταν σαν ένα πρόσωπο πνέον...

Αυτό τον έκανε ν' γίνει περσιφύρος και σιωπηλός και να... την πότα του σπιτιού του σ' όλους του παλούς του φίλους και σ' αυτούς ακόμα τού- ύποψιφούς μνηστήρας της Άντζέλικας.

(Ακολουθεί).

— Νά, παρόμοιες προσκλησεις έλαβαν όλοι οι φίλοι μας, ειπεν ο δούξ.

— Πώς, κύριε δούξ, δεν άναγκάζετε τη φωνή μου, τη φωνή του μέλλοντος γαμπρού σας;...

— Πώς;... Τίνος;

— Τού Άρσέν Λουπέν...

Ο δούξ σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Είχε γίνει πελιδνός...

— Ο Άρσέν Λουπέν... τραύλισε. Είν' αυτός!... Ο Άρσέν Λουπέν!...

Η Άντζέλικα χμογέλασε και ειπε:

— Βλέπετε, πατέρα μου, ότι πρόκειται περί άστειότητος, περί φάσας.

Μα ο δούξ, τον όποιο ή όργη του έκανε να σηκωθεί, άρχισε να βηματίζει χειρωνακώντας και να λέη:

— Θα πάω να υποβάλω μια μήνυ-

Νά τους πετάξω έξω από την πόρτα! φώναξε ο δούξ. Και να πής στο θυμωό ότι το μεγάλο μου είναι κλειστό για τέτοιους κατεργαρέους...

— Σας παρακαλώ, πατέρα μου... τολμήστε να πη ή Άντζέλικα.

— Εσθ, κόρη μου, να μās αφήσης ήσυχα...

— Αν είχατε συγκρατηθεί άλλωστε να παντρευτής έναν από τους έξαδέλφους σου, δεν θα τα είχαμε σήμερα αυτά...

Το ίδιο βράδυ της σκηνης αυτής, ο ένας από τους εσπότες που είχαν πάει στο μεγάλο του δαυκά, γωσις να γίνουν δακτοί, δημοσίευσε στην πρώτη σελίδα της έφημερίδας του μια φανταστική συνέντευξί μαζί του, στην ό-

ποια περιέγραφε ειρωνικά την όργη και τις διακαυτήριες του γέρο άριστοκράτου.

Την επομένη, μια άλλη έφημερίδα δημοσίευε ένα ίντερβιού με τον Άρσέν Λουπέν, τον όποιο, καθώς έγραφε, εχε δει ένας συντάκτης της στα παρακλήνια της Όπερας. Ο Άρσέν Λουπέν λοιπόν έλεγε στη συνέντευξί του αυτή:

— Συμμερίζομαι εξ ολοκλήρου την όργη του μέλλοντος πεθερού μου. Η άποστολή των προσκλητηρίων αυτών αποτελεί μια άπρεπεια, για την όποια δεν είμαι υπεύθυνος, μα για την όποια σκοπεύω να δικαιολογηθώ δημοσίως. Φαντασθήτε ότι ή ημέρα του γάμου μας δεν έχει όριστεί ακόμα. Ο πεθερός μου θέλει να παντρευτούμε την Πρωτομαγιά... Μα ή μνηστή μου κι' εγώ θεωρούμε πως είναι κάπως μακριά ή ημέρα αυτή... Πρέπει να περιμένουμε εξή εβδομάδες...

Μόλις τα είδε αυτά, ο δούξ μάνιασε από την όργη του.

— Νά! ειπε στην κόρη του. Αν είχα παντρευτεί δεν θα τα παθαιναμε όλα αυτά... Και να πής πως χάρηκαν οι γαμπροί... Οι τρεις έαδελφοί σου, ο Μουσου, ο ντ' Άμπρουά και ο Κάρις είναι ευγενείς, πλούσιοι, μορφωμένοι και δεν ζητούν τίποτε άλλο παρά να σε παντρευτούν... Γιατί εξακολουθείς ν' άρνείσαι ακόμα;... Γιατί είσαι μια όνεισοπόλος κι' αισθηματική να και βρίζεις τους έξαδέλφους σου πολύ χοντρούς ή πολύ αδύνατους, ή τους θεωρείς ως τύπους συντησμένους;

Πράγματι, ή Άντζέλικα ήταν όνεισοπόλος. Από την παιδική της ηλικία είχε διαβάσει όλα τα ίπποτικά μυθιστορήματα και έόλεπε τη ζωή σαν παραμύθι... Έβλεπε πολλές φορές ως δολοφόνους βυθισμένη σε ρεύμα και συλλογιζόταν το βασιλόπουλο του παραμυθιού να βάλει να την πάρει...

— Εάρωσθήτε, πατέρα μου, έπε γαλήνια στο δούκα. Μην κάνετε έτσι!... Αγαπήστε αυτή τη θλιβερή και άσπεια ιστορία...

Μα πώς να τη διασημώσει που κάθε πρωί ή πληγή του επάνεινε... Επί τρεις μέρες στη σειρά, ή Άντζέλικα λάβαινε μια ύπεροχη, ανθοδέμη, μέσα στην όποια όληνη ή καρδιά του Άρσέν Λουπέν...

Ο πατέρας της δεν τολμούσε να πη στην Δέσχη του, καθώς να τον ειρωνευθούν οι φίλοι του και να του δείξουν μια έφημερίδα ή ένα περιοδικό που να σχολιάζει τους άρραβώνες της κόρης του...

Ό! αυτά έκαναν τον γέρο άριστοκράτη εξω φρενών. Τη μέρα του έναντίον του Άρσέν Λουπέν έλάβαινε τεράστιες διαστάσεις. Τού φαινόταν σαν ένα πρόσωπο πνέον...

Αυτό τον έκανε ν' γίνει περσιφύρος και σιωπηλός και να... την πότα του σπιτιού του σ' όλους του παλούς του φίλους και σ' αυτούς ακόμα τού- ύποψιφούς μνηστήρας της Άντζέλικας.

(Ακολουθεί).

ΤΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

..... ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Ένας περιέργος νέος που δεν μπορεί να βρή δουλειά. Η οικογένεια Μενεσκού και η οικογένεια Ντέ. Λουί και Λουίζέττα. Μία μοιραία συνάντηση. Η εξαφάνιση της μικρούλας Λουίζέτας. Το άκαισιο έγκλημα. Η σύλληψη και η έμμεση δολοφονία. Τι κάνει η κληρονομική της. Η μητέρα του δολοφόνου και η μητέρα της σκοτωμένης. Ένα έγκλημα που άνοιξε τέσσερες τάφους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

—“Ε, λοιπόν, Λουί, κατόρθωσες να βρεις τελοσπάντων καμιά θέση;...”

—“Όχι, μαμά... Ψάχνω παντού, μα είναι δύσκολο να βρω κανέναν δουλειά σήμερα... Ναι, καταλαβαίνω, τί θέλεις να μου πής... Στην ηλικία μου θέλω να βγάλω το ψωμί μου... Όμοιά-γησης όμως, μαμά, πώς δεν φταίω εγώ...”

Μία βαρεία και πένθιμη σιωπή επακολούθησε μετά τον διάλογο αυτό.

Ήταν, πραγματικά, πολύ άτυχη αυτή η οικογένεια. Ο κ. Μενεσκλός, ο πατέρας, ήταν ένας εντιμότατος αρχιμητράς ύπουργείου, τον οποίον εκτιμούσαν πολύ οι προϊστάμενοί του. Η γυναίκα του πάλι εργαζόταν στο Καπνεργαστήριο. Κι έτσι οι δυο τους κέρδιζαν άρκετα, ώστε θα μπορούσαν να περνούν μία ήσυχη κι ευτυχισμένη ζωή. Δεν ήταν όμως καθόλου ευτυχημένοι... Και σ' αυτό φταίγαν ο γυιός του, ο Λουί, ο οποίος, μοιλονότι είχε κλείσει πια τα είκοσι χρόνια του, δεν μπορούσε να βρει δουλειά πουθενά.

Ήταν ένας πολύ περιέργος τύπος μελαγχολικού και απαισιόδοξου νέου, ο οποίος εύρισκε όλες τις δουλειές πολύ ταπεινωτικές και εξευτελιστικές για το άτομό του... Κι ο πατέρας του, που τον λάτρει, θλιβόταν ακόμη περισσότερο γιατί ήξερε τους λόγους της καταστάσεως αυτής του παιδιού του...

Στο ισόγειο του ίδιου σπιτιού με τους Μενεσκλούς, οι οποίοι κατόικουν στο τέταρτο πάτωμα, κατοικούσαν ο κ. και η κυρία Ντέ μαζί με τα έξι τους παιδιά. Κι η οικογένεια αυτή δεν ήταν πολύ ευτυχισμένη. Ο πατέρας, —κλειδαράς το επάγγελμα—, βρισκόταν από καιρό στο νοσοκομείο, με πλευρίτιδα. Η μητέρα, για να τα φέρει βόλτα και να θρέψει τα έξι της παιδιά —το μεγαλύτερο δεν ήταν πάνω από δεκαπέντε χρονών— ξενοδούλενε. Μα και πάλι με δυσκολία κατόρθωνε να βγάλει το ψωμί τους. Ήταν γενναία, ωστόσο, η κυρία Ντέ. Άπ' το νοσοκομείο, της είχαν πει ότι ο άντρας της πήγαινε καλύτερα, κι η σκέψη πως γρήγορα θα μπορούσε να ξαναπαίσει κι αυτός τη δουλειά του και να τη βοηθήσει στη βιοπάλη, της έδινε κουράγιο.

Εντωμεταξύ, η φιλότιμη κυρία Ντέ φρόντιζε ώστε να μη λείπει τίποτε από τον άρρωστο σύζυγό της. Ποτέ δεν έπληγαν να τον επισκεφθεί με αδειανά τα χέρια και στις επισκέψεις της αυτές έπαιρνε πάντα μαζί της και τη μικρούλα Λουίζα, τη χαιδεμένη της κόρη, η οποία με τη χάρι της και την ωμορφιά της αποτελούσε το καμιάκι όλης της οικογένειας...

Εντωμεταξύ, ο Λουί Μενεσκλός εξακολουθούσε να παραμένει χωρίς δουλειά. Ο περιέργος αυτός νέος δεν έβγαине σχεδόν καθόλου έξω. Κλεινόταν στην κάμαρή του και διάβαζε ή έγραφε. Αυτό ήταν το μεγάλο του πάθος. Το απόγευμα της 15 'Απριλίου 1880, εν τούτοις, συνέβη κάτι περίεργο: Άντίθετα προς τις συνήθειές του, ο Λουί Μενεσκλός βγήκε έξω, κατά τις 8. Σάν τρελλός διέσχισε την πλατεία των 'Απομάχων, κι έτρεξε ως τις όχθες του Σηκουάνα. Έκει, από κάποιον πλανόδιο άνθρωπο, αγόρασε ένα θανάσιο κλαδί μενεξέδες. Κατά τις τέσσερες

φρα όμως είδε κάτω στην αύλη τη μικρή Λουίζα να παίζει ανάμεσα στις βλα-γιές. Η μικρούλα, βλέποντας τα όμορφα λουλούδια του, του τήλτησε χαμογελώντας γλυκά.

—Μα ναι, Λουίζέτα, θα στα δώσω... της απάντησε ο νέος. Για σένα τα πήρα... Έλα μέσα μαζί μου, και θα στα δώσω...

Κι ο Λουί Μενεσκλός, ακολουθούμενος από τη μικρή Λουίζα Ντέ, μπήκε μέσα στο δωμάτιό του.

Την ίδια μέρα, στις 15 'Απριλίου 1880, η κυρία Ντέ είχε πάει να επισκε-

θὰ σου πη που εινε...

Ο Άνδρέας έφανε τρέχοντας. Σέ λίγο ξαναγύρισε λαχανιασμένος.

—Η θυρωρός λείπει απ' τις πέντε, κι ή κόρη της μου είπε ότι δεν είδε καθόλου τη Λουίζα από την ώρα αυτή...

—Ανέβα να δής μήπως εινε πάνω, στους Μενεσκλούς. Σέρεις καλά πως την αγαπούς και την προσκαλούς συχνά. Ρίξε μια ματιά στο δρόμο...

Ο Άνδρέας ξαναφανε. “Όταν όμως γύρισε σέ λίγο και άνάγγειλε πως ή Λουίζα δεν βρισκόταν πουθενά, ή δυστυχισμένη μητέρα κυριεύτηκε από απόγνωση. Σάν τρελή άρχισε να τρέχει έξω στο δρόμο, ρωτώντας τους καταστηματάρχες μήπως είχαν δει την κόρη της.

—Το παιδί μου! έφώναζε. Που εινε το παιδί μου;... Μου έκλεψαν το παιδί μου!...

Οι γείτονες παρουσιάστηκαν να την καθησυχάσουν και φώναξαν τον αστυνομό του γειτονικού τμήματος Μπριν-στέ, ο οποίος άρχισε άμέσως τις ανα-κρίσεις. Ερεύνησε όλο το δίκτυο, απ' το ύψος ως τα κεραμίδια, μα του κά-κου. Το γεγονός αυτό του φάνηκε πα-ράξενο, γιατί ούτε οι πολυάριθμοι ένο-ικοι του σπιτιού, ούτε οι γείτονες είχαν δει τη Λουίζα πριν απ' την εξαφάνισή της. Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε ναχε βγει απ' το σπίτι. Έκει λοιπόν έ-πρεπε να ξαναψάξουν...

“Όταν ή θυρωρός γύρισε, κατέθεσε στον αστυνομό ότι ή μικρή Λουίζα Ντέ θάχε ανέβει, κατά τις τέσσερες, με το γυιό Μενεσκλό, στο δωμάτιό του. Ά-μέσως, συνοδευόμενος από τον γραμ-ματέα του, ο αστυνομός ανέβηκε στο τέταρτο πάτωμα, στην κατοικία των συζύγων Μενεσκλό, και τους εξέφρα-σε την έπιθυμία να κάνουν μία έρευνα στο δωμάτιο του γυιού τους, που βρισκόταν στο παραπάνω πάτωμα.

—Δεν πιστεύω να γύρισε ακόμα... ελεπ η μητέρα με αγωνία.

—Άν επιτρέπετε, κυρία, θάνέω να δώ...

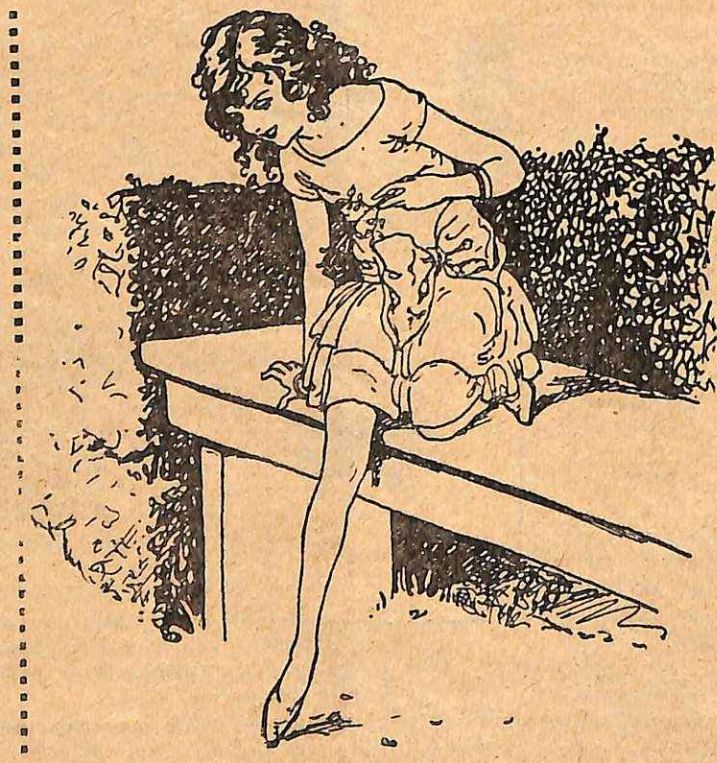
Παρά τη συνήθειά του, ο Λουί Με-νεσκλό είχε κλειδωθεί από μέσα, και άρχισε κάμποσο δσο ν' ανοίξει.

Με την πρώτη ματιά που τοδούριξε, ο αστυνομός παρατήρησε την ταραχή του νέου, ο οποίος ερώτησε τί τον ήθελάν.

—Νά επισκεφθώμε το δωμάτιό σας.

Ο Λουί Μενεσκλό έπεχείρησε τότε να φύγει. Τόν έμπόδισε όμως ο γραμ-ματέας του αστυνομού.

Ο νέος τότε, άπελπισμένος, σωριά-στηκε σέ μία καρέκλα, και, με την ά-πότομη αυτή κίνηση που έκαμε, έπεσε από την σέπη του παλτού του ένα μ-

Είδε τη μικρή Λουίζα να παίζει κάτω στην αύλη...

Ξαναγύρισε στο σπίτι του. Η θυρωρός κατόπληκτη που τον έβλεπε να βρίσκε-ται έξω απ' το δωμάτιό του τέτοια ώ-ρα, παρατηρώντας έπίσης την νευροϊ-ότητα και την ταραχή του, του είπε:

—“Α! Σεις ειστε, κύριε Λουί!... Τί ώραία λουλούδια!... Έχετε καμιά γιορτή σπίτι σας;”

—“Όχι. Θέλησα να κάνω μία έκπλη-ξη στη μητέρα μου.

—Αλήθεια, κύριε Λουί, έπρόσθεσε ή θυρωρός, ποδ όλλγού ή μικρή Λουίζα σας ζητούσε... Σας αγαπάει τόσο... Μα και σεις, την κακομαθαίνετε... Δεν της χαλάτε χατήρι...

Ο Λουί, χωρίς ν' απαντήσει, έτοιμά-στηκε ν' ανέβη στο δωμάτιό του. Έξα-

φτη τον άντρα της στο νοσοκομείο. Έ-κει της έδεδάωσαν πως ο άντρας της ήταν πια έντελως καλά σχεδόν, κι ότι σέ λίγες μέρες θαπαινε το έξιτηρό-του. Κι έτσι, χαρούμενη, ή κυρία Ντέ κατά τις έξι, γύρισε στο σπίτι της.

Σιγοτραγουδώντας έτοιμασε τη σου-πα, και σερβιρόντάς την, έφώναζε:

—Εμπρός παιδιά!... Στο τραπέζι!...

Τότε ο Άνδρέας, της απάντησε:

—Λείπει ή Λουίζα, μαμά, κι ή ‘Ερ-ριέτα... ‘Α, νά ή ‘Ερριέτα ήθε... Λεί-πει όμως ή Λουίζα...

—Έλα, τρέχα να την βρης, ελεπ ή μητέρα. Ρώτησε την θυρωρό... Αδτή

κρό παιδικό ματωμένο χέρι...

—Ναι! ‘Εγώ είμαι!... ‘Εγώ είμαι!... έτραύλισε.

Και τότε, με σδυμένη φωνή διηγή-θηκε πως παρέσυρε στο δωμάτιό του την μικρή Λουίζα, πως την έπνιξε και πως έκοψε κατόπιν, μ' ένα μαχαίρι, το πτώμα σέ τριανταενέα κομμάτια! Το κεφάλι και τα έντερα τάχε βάλει μέσα σέ μία κασσαρόλα για να τά κά-ψη, καθώς και τα άλλα κομμάτια που είχε κρύψει κάτω απ' το κρεβάτι του, τυλιγμένα μέσα σέ έφημερίδες και σέ κουρέλια. Κατόπιν όμως, φοβήθηκε μή-πως ή μυρωδιά των καιομένων σαρκών έπιούρει την προσοχή των γειτόνων, κι έτοιμαζόταν να βγί για να πετάξη τα λείψανα στο θύματός του σέ καμιάν ύπόνομο...

Το έγκλημα αυτό έπροκάλεσε, στα 1880, την ίδια φρίκη που έπροκάλεσαν στα χρόνια μας τα έγκληματα του Δο-λοφόνου του Ντούσελντορφ.

Η μητέρα της μικρής Λουίζας, διαν έμαθε το φρικτό θάνατο του παιδιού της, έπεχειρήσε ν' αυτοκτονήσει και την έσσαν ως εκ θαύματος.

Η δίκη του άπαισίου δολοφόνου έγι-νε στις 30 'Ιουλίου 1880. Ο δυστυχι-σμένος πατέρας του δεν παρουσιάστη-κε. Δεν είχε τη δύναμη ν' αντικρίσει τον γυιό του στις τρομερές αυτές στι-γμές. Την ήμέρα όμως της δίκης, δημο-σιεύτηκε το άόλομπο γράμμα που είχε στείλει ο δυστυχισμένος πατέρας, στον περίφημο δικηγόρο Μπροσσάρ, ο όποι-ος είχε αναλάβει την υπεράσπισή του νεαρού κακούργου:

—Κύριε,

‘Ο βαθύς πόνος μου μ' έμποδίζει να έλθω να υπερασπίσω τον γυιό μου. Ύποκλιτο μπρός στην πραγματικό-τητα, μπρός στην άτιμία που άνα-νακλά στο όνομά μου και που θα μ' δ-δηγήσει πολύ γρήγορα στον τάφο.

‘Ο γυιός μου έκανε μία άπαισία πράξη, και άφινω τους δικαστές του να τον κρίνουν. Δνώ όμως από τους προγόνους του, ο παππούς του και ο προπάππος του, πέθαναν τρελλοί στο φρενοκομείο...

‘Ο Λουί έχει τα ίδια έλαττώματα και τα ίδια προτερήματα με τον πα-τέρα μου. Το μιάζει σέ όλα... Πολ-λές φορές το παρατήρησα αυτό... ‘Ι-σως ή φριχτή κληρονομιάς να ξυ-πνήσε στο παιδί μου... Και ίσως, τό γεγονός αυτό να έλαττώση κάπως την εδύνη του...

‘Η μητέρα του κι' αυτός άγνοούν το σίγμα αυτό της οικογενείας μου. Κάμετε ώστε να μη το μάθουν παρα στην εσχάτη ανάγκη!...

Μεταξύ των πολλών μαρτύρων που παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο, ήταν και δυο γυναίκες, βουτηγμένες σά μαύρα και με τα μάτια αλκακόμενα από τα δάκρυα. ‘Η μιά, νέα άκόμη, ή-ταν μισολιπιδυμένη... Ήταν ή κυρία Ντέ, ή μητέρα του θύματος. ‘Η άλλη, πο ήλικωμένη, φαινόταν βυθισμένη σέ μία φριχτή όνειροπόληση. Ήταν ή κυ-ρία Μενεσκλό, ή μητέρα του δολοφό-νου.

Η δυο γυναίκες άναγνωρίστηκαν. Κι' έξαφνα, πριν προφτάσει κανένας να το πειδή αυτό, ή κυρία Ντέ σηκώθηκε και κυττάζοντας κατάματα την κυρία Μενεσκλό της είπε:

—Κυρία, ειστε μία άνάξια μητέρα, ειστε ή μητέρα του κακούργου που σκό-τωσε το παιδί μου!

—Φτωχιά, φτωχιά γυναίκα!... άπán-

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τί έκαναν οι Άσσύριοι για νά παντρεύονται ή... άσχημες. Τί προίκα έπαιρναν ή γυναίκες της ‘Ομη-ρικής εποχής. ‘Η μεγαλειότερη προίκα της άρχαιότητας. ‘Η έπιθέσεις του Χρυσόστομου κατά των προι-κοθηρών. ‘Η προίκες στη Ρώμη. ‘Όπου ολοκληρές χώρες δίδονται ως προίκα σέ πριγκιπίσες. ‘Η προίκες του Ναπολέοντος στους άξιωματικούς του. ‘Η προίκες στην παλιά ‘Αθήνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το ζήτημα της προίκας, πού πρέπει να παίρνει μία γυναίκα όταν παντρεύε-ται, άπασχολούσε την άνθρωπότητα από των άρχαιότατων χρόνων.

Κατά την άρχαιότητα, στην Άσσυρία, έπειδή όσα κορίτσια ήσαν ώμορφα και τά άσχημα έμεναν στή... ράφι, οι κά-τοικοι παραδέχτηκαν τό εξής έθιμο:

Σέ μία ώρισμένη έποχή του έτους δ-λες ή παρθένες που ήσαν της παντρε-ιάς μαζεύνονταν σ' ένα ναό κ' εκεί γινόταν ή... άγορά τους από τους ά-γάμους νέους.

‘Η ώραίες φυσικά άγοραζόντουσαν πρώτες από τους πλουσίους άγάμους και με τά χρήματα αυτά έπροκίχοντο ή άσχημες, ή όποιες έτσι δεν ήσαν δύ-σκολο πειά να βρουν ένα σύζυγο.

Στην Έλλάδα, κατά τους παναγαί-ους χρόνους, ύπήρχε συνήθεια να άγο-ράζονται ή νέφες, αλλά έπειτα, από την έποχή του ‘Ομήρου και κατόπιν, εισή-χθη τό έθιμο της προίκας.

Καθώς αναφέρεται στην ‘Ιλιάδα και στην ‘Οδύσσεια, ή γυναίκες έκεινον το κάρο, έπαρναν ως προίκα τρίποδες, άμφορείς, πορφυρά ύφάσματα και άρ-κετά κοπάδια από γιδωποδάτα.

‘Ο πατέρας που δεν έδινε στην κόρη

του ως προίκα τό ένα δέκατο τουλάχισ-το της περιουσίας του, έθιγες άσχημο όνομα, και άν είχε και άλλες κόρες ά-νύπαντρες, κανείς δεν του τις ζητούσε σέ γάμο.

‘Η μεγαλειότερη προίκα που δόθηκε κατά την άρχαιότητα εινε της κόρης του ‘Ελεονόρα στον Λουδοβίκο 7ο την πόλη Μπροντό.

‘Ο Κάρολος Β' της ‘Ισπανίας από τους δυο γάμους που έκανε πρώτα με την ‘Ιωάννα την ‘Απλή και κατόπιν με τη Μαργαρίτα της Βουργουνδίας, έγινε σχεδόν κοσμοκράτωρ από τις προίκες των.

Φαίνεται ότι κατά τά πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού ή προικοθηρία βρι-σκόταν σ' όλη την άσκή της, γιατί ο ‘Ιωάννης ο Χρυσόστομος έπιτίθεται σι-

τησε μ' ένα λυγρό ή κυρία Μενεσκλό. Αψηθήτη με καλύτερα...

‘Η κυρία Ντέ συγχιτήθηκε από τον πικραμένο αυτόν τόνο.

—Αλήθεια, ελτε σιγά, και σεις ύπο-φέρετε...

‘Η καρδιά της μάννας, έλεπν ο Μπαλζάκ, εινε μία άδυσσος, στο βάθος της όποιας ύπάρχει πάντα ή συγ-γνώμη.

8 Σεπτεμβρίου 1880. Πέντε ή ώρα τό πρωί, στην πλατεία της Ροκέτας... ‘Η λαμνητόμος περιμένει τό θύμα της. Νά το... ‘Ο κατάδικος προχωρεί χλωμός αλλά θαρραλώς.

Την τελευταία στιγμή, ενώ ο παπός του δίνει να φιλήσει τον σταυρό, ο Με-νεσκλό ψιθυρίζει:

—Φιλήστε τον πατέρα μου!...

Ένα έγκλημα... Τέσσερες τάφοι: ο τάφος της μικρής Λουίζας Ντέ. ‘Ο τά-φος του πατέρα της που δεν μπορούσε να έπιζήσει μετά τό θάνατό της... ‘Ο τά-φος του καταδίκου. Και τέλος... Οι τέσ-σερες τοίχοι ενός κελλιού φρενοκο-μείου, όπου βρισκεται κλεισμένος ένας ζωντανός νεκρός: ο πατέρας Μενε-σκλό, τρελλός!

Τρελλός! Σάν τον πατέρα του, σάν τον παππού του, σάν τό γυιό του...

χνα στους λόγους του κατά των προι-κοθηρών.

Στους χρόνους της ρωμαϊκής άκμης ή προίκες ήσαν σχετικώς μέτριες.

‘Ετσι ή θυγατέρα του παμπλουτού Κάτωνος Τάρτα προκίχτηκε με 10.000 ρωμαϊκά νομίσματα. Βίσις ή Μεγού-λια ήρε πενταπλασία προίκα από τη προηγούμενη και γι' αυτό όνομαζόταν σέ όλη της τη ζωή ‘Η προικισμένη.

Μεγάλες προίκες άρχισαν να έιδων-ται κατά τά χρόνια του μεσαιώνας και κατόπιν.

‘Η γυναίκες έπαρναν τότε ως προί-

κα τους, όχι μόνο χρήματα, αλλά και όλόκληρα... βασίλεια, έφόσον βέβαια κατήγοντο από ήγεμονικούς αίκους.

‘Ετσι, ή Άννα ή Αυστριακή έδωσε ως προίκα στο σύζυγό της Κάρολο Ζ' της Γαλλίας όλόκληρη τη Βρετανία, ή δέ ‘Ελεονόρα στον Λουδοβίκο 7ο την πόλη Μπροντό.

‘Ο Κάρολος Β' της ‘Ισπανίας από τους δυο γάμους που έκανε πρώτα με την ‘Ιωάννα την ‘Απλή και κατόπιν με τη Μαργαρίτα της Βουργουνδίας, έγινε σχεδόν κοσμοκράτωρ από τις προίκες των.

Κατά τους νεότερους χρόνους ή προίκες στη Γαλλία μεγάλωσαν άκόμη πιδ πολύ. ‘Ο Ναπολέων έδινε όλόκληρα εκατομμύρια ως προίκα στους άξιωμα-τικούς του.

Σχετικώς αναφέρεται και τό εξής χαρακτηρισμένο που συνέβη κατά τις άρ-χές του περασμένου αιώνας στο Πα-ρίσι: ‘Ο κύριος ντ' Έβρό, ένας ξε-πεσμένος άριστοκράτης, μόλις τελείω-σε ή τελετή του γάμου, παρέλαβε την έξ 1.200.000 λίρών προίκα του και έ-δρατέυεσε στο έξωτερικό, χωρίς να δώσει στη νύφη ούτε ένα φιλή.

Κατά τά τέλη του 18ου αιώνας ή άπαιθήσεις του γαμπρού στας ‘Αθή-νας ήσαν τόσο μεγάλες, ώστε ο Πα-τριάρχης Κωνσταντινουπόλεως έξαπέ-λισε ένα έγγραφο πραγματικά κεραυ-νοβόλο κατά των προικοθηρών.

Μέσα σ' αυτό αναφέρεται ότι οι ‘Α-θηναίοι γονείς έπρεσαν σέ μεγάλη φτώ-χεια και δυστυχία, γιατί άπερσάνοντο να άδουν στις κόρες των ως προίκα όχι μόνον άσπρα, αλλά και πράγ-ματα και κτήματα, δηλαδή έλατό-δενδρα, άμπέλια, χωράφια, μάλα-μα, μαργαριτάρια και φορεμάτα ρουχικά σά της τυχερόσης τιμής, ως εκ του όποιου όστροι (οί γονείς) ύπο-πίπτουν εις την εσχάτην δυστυχία, διότι αναγκάζονται να έκκενώσει την οικία των και να ζούν εν εσχάτη έν-δεία άτιμώς, να άφίνουν δέ άπρονή-τους τους άρρενας παίδας.

Τότε καθορίστηκε από τους προκρί-τους των ‘Αθηνών και ένεκρίθη από τον Πατριάρχη τό άνώτερο ύριο της προίκας να εινε 1500 γρόσια, οι δέ παραβάτες της διατάξεως αυτής να τιμωρούνται με άφορεσμό.

Στό άνωτέρω ποσόν συμπεριλαμβά-νεται και τό είδη ρουχισμού, όπως 10 ποικασμόβρακα, 10 μπόλιες, 2 κρεββά-τοστρώσεις κ.τ.λ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΔΙΑΒΟΛΙΚΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε στ' Βαγδάτη, ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος και' ούλο φιλάργυρος. 'Αβδούλ Κασήμ τον έλεγαν και' όλοι τον φοβόντουσαν επειδή μπορούσε με τὰ λεπτά ν' αγοράσει ολόκληρη τὴ Βαγδάτη.

Μὰ ο πλούσιος αὐτός άνθρωπος ήταν τόσο φιλάργυρος, ὥστε δὲν ἀποφάσιζε νὰ περάξῃ τὰ παλὰ του παπούτσια καὶ ν' ἀγοράσῃ καινούργια. Τὰ παπούτσια του ἦσαν ἀπὸ καὶρὸ τρυπημένα καὶ χλιαυπαλωμένα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πείραζε διόλου τὸν 'Αβδούλ Κασήμ.

Μόλις ξανατρύπωνε τὰ τρύπια παπούτσια του, τὰ πήγαινε σ' ἕναν μπαλωματὴ καὶ ξανάβαζε ἄλλο μπαλωμα σὺν μπάλωμα. Τέλος, τὰ παπούτσια εἶχαν γίνῃ βαρεὰ κι' ἀσήκωτα σὰν μολοὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ μπαλωματα—τόσο πού εἰγιναν ἀφορμὴ νὰ βγῇ μιὰ καινούργια παροιμία στὴ Βαγδάτη.

"Ὅταν δηλαδὴ κανεὶς ἤθελε νὰ δείξῃ πόσο βαρὺ ἦταν ἕνα φόρτωμα, εἶλεγε:

—Εἶνε βαρὺ σὰν τὰ παπούτσια τοῦ 'Αβδούλ Κασήμ!

Μὰ τὸ αὐτὸ τοῦ πλουσίου φιλαργύρου δὲν ἴδρωνε ἀπὸ τέτοια...

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού ὁ 'Αβδούλ Κασήμ ἔφερνε βόλτες σὲ παζὰρι τῆς Βαγδάτης, ἀντάμασε ἕναν φίλο του. —"Ἐχω μιὰ καλὴ δουλειὰ γιὰ σένα! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

—Μποροῦμε νὰ βγάλουμε πολλὰ λεπτά ἀπὸ αὐτήν; ρώτησε ὁ πλεονέκτης πλούσιος.

—Παραπολλά!

—Γιὰ νὰ τὴν ἀκούσω!

—Νά! 'Αγόρασα ἀπὸ ἕναν φίλο μου, σὲ φτηνὴ τιμὴ, μερικά πορσελένια, ζωγραφισμένα μπουκάλια τοῦ Χαλεπιού. Θὰ σοῦ τὰ δώσω με' ἔξημα, γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ. Πάρ' τα καὶ ὅσες' ἀπὸ λίγον καιρό, μπορεῖς νὰ τὰ πουλήσεις σὲ διπλὴ τιμὴ.

Ὁ 'Αβδούλ Κασήμ βόηκε τὴ δουλειὰ αὐτὴ πολὺ συμφερτικὴ καὶ ἀγόρασε τὰ μπουκάλια.

Λίγα βήματα παραπέρα, συνάντησε ἕναν ἄλλο φίλο του, πού τοῦ εἶπε ὅτι τοῦ πουλοῦσε σὲ φτηνὴ τιμὴ μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ ροδόσταμα. "Ὅστε ἀπὸ παζάρια πού βάσταζαν ολόκληρη ὥρα, ὁ 'Αβδούλ Κασήμ ἀγόρασε τὸ ροδόσταμα—με' τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ μεταπωλήσῃ ἀργότερα—γέμισε μ' αὐτὸ τὰ μπουκάλια τοῦ Χαλεπιού, τὰ φόρτωσε σ' ἕνα βασιλάκι καὶ τὰ μετέφερε σπῆτι του, ὅπου τ' ἀράδιασε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ 'Αβδούλ Κασήμ πήγε σὲ χαμάμι. Μόλις γδόθηκε, εἶνας φίλος του τοῦ εἶπε γελώντας:

—Δὲν μοῦ δίνεις, 'Αβδούλ Κασήμ, τὰ παπούτσια σου γιὰ νὰ τὰ φυλάξω, κι' ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω ἕνα ἄλλο ζευγάρι;...

—Ὅπως ἀγαπᾷς! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φιλάργυρος, πού δὲν κατάλαβε τὴν εἰρωνία τοῦ φίλου του.

Σὲ λίγο, ἦρθε σὲ χαμάμι καὶ ὁ Κατῆς καὶ γδόθηκε, στὸν ὄντα, δίπλα στὴ θέσι τοῦ πλουσίου.

Ὅταν ὁ 'Αβδούλ Κασήμ λούστηκε καὶ τὸν ξέβγαλε ὁ λουτράρης, πήγε νὰ ντυθῇ. Φόρεσε τὰ ρούχα του, μὰ δὲν βόηκε τὰ παπούτσια του. Λίγο παραπέρα, εἶδε ἕνα ζευγάρι καινούργια παπούτσια καὶ σκέφτηκε ὅτι θὰ τὰ εἶχε ἀλλάξῃ ὁ φίλος του, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ... Φόρεσε λοιπὸν καταχαρούμενος τὰ καινούργια παπούτσια καὶ γύρισε σπῆτι του.

Τὰ παπούτσια ὅμως ἐκεῖνα ἦσαν τοῦ Κατῆ! Ὁ δικαστὴς ἔψαξε δεξιά καὶ ἀριστερὰ καὶ βόηκε, τέλος, κάτω ἀπὸ κατὶ ρούχα, τὰ παληροπούτσια τοῦ 'Αβδούλ Κασήμ, πού τὰ εἶχε κρύψει ὁ φίλος του γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

Ὁ Κατῆς τότε νόμισε ὅτι ὁ 'Αβδούλ Κασήμ εἶχε κλέψῃ τὰ παπούτσια του! Τὸν κάλεσε λοιπὸν μπροστὰ του καὶ τοῦ ἔβαλε μεγάλο πρόστιμο, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, καὶ τὸν ἔκλεισε λίγες μέρες στὴ φυλακή...

Ὅταν τελείωσε ἡ ποινὴ, ὁ Κατῆς ἀνοίξε μόνος του τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς κι' ἔδωσε τοῦ Κασήμ τὰ παλὰ του παπούτσια σὲ χέρι, χαμογελώντας εἰρωνικά.

—'Αναθεματισμένα παπούτσια—σκέφτηκε τότε ὁ 'Αβδούλ Κασήμ. Γιὰ

Η ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ἡ 'Αγία Βλαντίνη προσευχομένη ἀνάμεσα στὰ λεοντάρια πού ἔχουν ἐξαπολύσει ἐναντίον της οἱ εἰδωλολάτρες.

σὰς πλήρωσα πρόστιμο κι' ἔκανα τόσες μέρες στὴ φυλακή! Γιὰ σὰς ἀτιμάστηκα! "Α. νὰ χαθῆτε!...

Καὶ τὰ πέταξε, φουρκισμένος, στὸν Τίγρη ποταμό. Ἐπῆρε νὰ πάθῃ αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμὸ γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀγοράσῃ ἕνα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια...

"Ὅστε ἀπὸ δύο μέρες, κατὶ ψαράδες βόηχανε στὰ δίχτυα τους καὶ τὰ παπούτσια τοῦ 'Αβδούλ Κασήμ. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἔφροντας πόσο τ' ἀγαποῦσε ὁ 'Αβδούλ Κασήμ, ἔκανε τὴ σκέψῃ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ στὸν κάτοχό τους. Πῆγε λοιπὸν σὲ σπῆτι τοῦ φιλαργύρου. Μὰ ἐπειδὴ βόηκε τὴν πόρτα κλειστή, πέταξε τὰ παπούτσια ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Τὰ παπούτσια ἔπεσαν πάνω στὰ πορσελένια μπουκάλια με' τὸ ροδόσταμα καὶ τὰ ἔκαναν θρύψαλα... "Ὅταν ὁ πλούσιος φιλάργυρος, γυρνώντας σπῆτι του, εἶδε τὴ μεγάλη ζημία εἶχε πάθει, ἄρχισε νὰ τρεβάτῃ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του καὶ νὰ ξανακαταριέται τὰ παπούτσια του.

—Τί συμφορὴς ἔχω πάθει ἀπὸ αὐτὰ! ἀνεφώνησε. Ποῦπε νὰ τὰ παραχώσω κάπου, γιὰ νὰ μὴν τὰ ξαναδῶ ἀνθρώπου μάτι...

Καὶ, μόλις νύγωσε, ἄρχισε νὰ σκάβῃ μιὰ τρύπα στὸν τοίχο. Οἱ γείτονες τὸν ἀκούσαν, νόμισαν ὅτι ἤθελε νὰ

γρεμίσῃ τὸ σπῆτι τους κι' ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Κατῆ... Ὁ Κατῆς ξανάβαλε πρόστιμο στὸν Κασήμ καὶ τὸν ξανάκλεισε στὴ φυλακή...

Ὁ 'Αβδούλ Κασήμ ἐπέστρεψε σὲ σπῆτι του, μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του, περισσότερο μελαγχολικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Τὰ παλὰ του τὰ παπούτσια εἶχαν γίνῃ βραχνᾶς γι' αὐτόν.

"Ἐνα μεσημέρι, τὰ πέταξε σ' ἕνα κανάλι.

Μὰ τὰ νερά τοῦ καναλιοῦ ἔφραξαν καὶ οἱ ἐργάτες πού ἀνέλαθαν νὰ δοῦν τί εἶχε γίνῃ, ἀνεκάλυψαν ὅτι τὰ παπούτσια τοῦ 'Αβδούλ Κασήμ ἦσαν ἡ ἀφορμὴ ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας. Ὁ Κατῆς διέταξε τὸν πλούσιον φιλάργυρο νὰ πληρώσῃ τὸν κόπο τῶν ἐργατῶν...

Ὁ 'Αβδούλ Κασήμ κόντευε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ κακό του.

Δὲν ἤξερε πεῖα τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὰ καταραμένα αὐτὰ παπούτσια.

Μιά μέρα, σκέφτηκε νὰ τὰ κάψῃ. Τὰ ἔβαλε στὴν τράταρα τοῦ σπιτιοῦ του γιὰ νὰ ψηθοῦν στὸν ἥλιο καὶ νὰ καοῦν εὐκολώτερα...

Καὶ κάθισεν στὴν πόρτα, καπνίζοντας τὸ τσιγάρο του. Ἐαφνικά ὅμως σηκώθηκε δυνατὸς ἄνεμος.

Καὶ ὁ ἄνεμος αὐτὸς παρέσυρε τὰ βαρεὰ παπούτσια, καθὼς ἦσαν δεμένα μαζί καὶ τὰ πέταξε σὲ δρόμο...

Τὰ παπούτσια βόηχανε τὸν 'Αβδούλ Κασήμ σὲ κεφάλι.

Καὶ ἦσαν τόσο βαρεὰ ἀπὸ τὰ πετὰ καὶ τὰ σιδερένια καρφιά, ὥστε τὸν ἄφησαν στὸν τόπο...

Ὁ 'Αβδουνοὶ ἔβλεψαν τὸν 'Αβδούλ Κασήμ με' τὰ παπούτσια του... Καὶ λένε ὅς σήμερα ὅτι τὰ παπούτσια αὐτὰ εἶνε ἀκόμα ἄλυτα σὲ μνημῆα...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΗΛΟΝΙΟΥ

Τὸ τραγοῦδι τοῦ αἰθρονίου, τὸ ὁποῖο ψάλλει ἀναμειβόμενος καλύτερα ἀπ' ὅλα τὰ πουλιά, ἔχει ἀπασχολήσει μέχρι σήμερα πολλοὺς μουσικοὺς, οἱ ὅποιοι ζήτησαν νὰ τὸ ἀποτυπώσουν με' φθόγγους.

Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ὁ μουσικοσυνθέτης καὶ σοφὸς Ἴταλὸς τοῦ 16ου αἰῶνος Μπετίνι, τοῦ ὁποίου καὶ παραθέτουμε χάριν περιεργείας τὴν ἀπόδοσιν:

Τιούν, τιούν, τιούν, τιούν,
ἐπέ τιού, ἐπά,
κοροο, πιπί,
τιό, τιό, τιό, τιό,
κτιό, κτιό, κτιό, κτιό,
ἐκὸ, ἐκὸ, ἐκὸ, ἐκὸ,
ξί, ξί, ξί, ξί, ξί, ξί, ξί,
κορόο, τιού, ἐκὸ, πιπί.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ Κ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ΛΕΝΚΑ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

"Ἐνα ἀνάκτορο χωρὶς κανένα ἐπιπλο! Τὰ ἔχτῳ μισοφόρια τῆς Μεγκλειςτᾶ τῆς. Γιὰ νὰ τιμῆσῃ τὴν ἐπισκέπτριά της. Τσιγγανικὴ περφόρνεϊα. Ἡ βασίλισσα τῶν 'Ατσιγγάνων καὶ ἡ... Δημοκρατία. Οἱ συμβασιλεύοντες πρίγκιπες. Ἡ νοχέλεια τῶν 'Ατσιγγάνων. Πῶς βγάξουν τὸ ψωμί τους. Ὁ φόβος τῶν Σέρβων χωρικών, κτλ. κτλ.

[Ἡ Γαλλίς συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος Λουίζα Φῶρ-Φαβιέ, κατὰ ἕνα ἐναέριο ταξίδι πού ἔκανε τελευταία στὴ Σερβία, ἔλαβε τὴν ἐκκαιρία νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασίλισσα τῶν 'Ατσιγγάνων καὶ νὰ πάρῃ μιὰ συνέντευξιν αὐτῆς. Τὴ συνέντευξιν αὐτὴ τὴ δημοσιεύουμε ἐδῶ ἐν μεταφράσει.]

Ἡ βασίλισσα τῶν Τσιγγάνων κατοικεῖ στὸ Πενγκμπό, μιὰ μικρὴ σερβικὴ πόλι, εἰκοσι μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, ἡ ὁποία, ὅπως ὅλες ἡ σερβικὲς πόλεις, ἔχει καὶ τὴν τσιγγανικὴ συνοικίαν της.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπῆγγα νὰ ἰδῶ τὴ βασίλισσα τῶν Τσιγγάνων, τὴν Κράνιτσα Λένκα.

Κράνιτσα, θὰ πῇ βασίλισσα. Ἡ Κράνιτσα Λένκα ζῇ σὲ μιὰ κατωικία ὅμοια με' τῶν ὑπηκόων της, δηλαδὴ σὲ μιὰ σκηνή, κι' ἔτσι δὲν ἔχει κανένα ἐπιπλο. Οἱ νομάδες τσιγγάνοι ἀγοροῦν τὴ φασαρία τῆς κινήτης, ὅσο καὶ ἀκίνητης ἰδιοκτησίας.

Μόλις μπῆκα στὴ σκηνὴ τῆς, ἡ βασίλισσα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ στρώμα ὅπου βοισκόταν ἐκπλωμένη μ' εὐκίνησια ἀξιοθαύμαστα γιὰ τὴν ἡλικίαν της—εἶνε ἑβδομήντα χρόνων—καὶ μοῦ ἀνήγγειλε πῶς θὰ πήγαινε νὰ φορέσῃ τρεῖς μισοφόρια. Αὐτὸ εἶνε μιὰ παλὰ βασιλικὴ τσιγγανικὴ συνήθεια, τὴν ὁποία ἡ Κράνιτσα ἐφαρμόζει ὁσάκις θέλει νὰ τιμῆσῃ ἕναν συνθησμένο ἐπισκέπτη της.

"Ὅταν ὅμως ὁ διεσμηγνὺς μου τῇ εἶπε ὅτι ἔμουν συγγραφεὺς καὶ πῶς εἶχα φτάσει ἀπὸ τὸ Παρίσι με' τὸ ἀεροπλάνο, ἡ Κράνιτσα ἐχάθηκε σὰν ἀστραπὴ πίσω ἀπὸ τὸ κασόνι ὅπου φυλάει τὰ ρούχα τῆς, κι' ἐγύρισε με' ἄλλα τρεῖς μισοφόρια! "Ὅσο δὲ τῆς ἀπαριθμοῦσα τοὺς τίτλους μου, τόσο φοροῦσε κι' ἄλλα μισοφόρια. "Ἐτσι φόρεσε γιὰ νὰ με' τιμῆσῃ ὅχτῳ μισοφόρια καὶ δύο ἀπολερά! Καὶ κατὶ ἀκόμα, πρὸς χάριν τῆς κυρίας πού ἀνέθηκε τόσο ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, ἡ Κράνιτσα ἔβαλε ὅλες τῆς ψεύτικες πλεξίδες, τὰ κολλίε τῆς, τὰ σκολαρίκια τῆς, τὰ βαρχιόλια τῶν ποδιῶν τῆς καὶ τὰ δαχτυλίδια τῶν δαχτύλων τῶν ποδιῶν τῆς! "Ἐτσι παρουσιάστηκε με' τὸ πῶ ἐπίσημο κοστούμι τῆς.

Τότε τὴν ἐρώτησα ἀπὸ πότε ἦταν βασίλισσα...

Σ' αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἐρώτησί μου, ἡ Κράνιτσα ἔδωσε μιὰ θανατοῖσι ἀπάντησι:

—'Απὸ πάντα! Εἰμι κόρη βασίλισσας. Ἡ βασίλειά μου ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βάθος τῶν αἰώνων. Δὲν ξέρεις ὅτι οἱ Τσιγγάνοι κατὰγονται ἀπὸ τοὺς Φαραῶ; Γι' αὐτὸ μάλιστα μὰς λένε γύφτους, ἐπειδὴ καταγόμεθα ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ φυλὴ τῶν Αἰγυπτίων... "Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλεγε με' ζωηρὰς χειρωνακίαις, με' φωνὲς καὶ ἀναθέματα

γιὰ τοὺς ἀνοήτους λαοὺς πού πιέζουν τὴ θεῖα ῥάτσα τῶν Τσιγγάνων.

—Καὶ σὺ, ἀπὸ τί μέρος εἶσαι;... Ποῖα εἶνε ἡ βασιλεία σου; —Ἡ Δημοκρατία...

"Ὅταν ἐπὶ τέλους ἐκατάλαβε τὴν σημασία αὐτῆς τῆς λέξεως—ποτὲ δὲν ἀκούστηκε πολιτικὴ συζήτησις—τόσο υπερβεμένη—ἡ Κράνιτσα Λένκα ἔφτυσε μακριὰ πολλὰς φορὰς καὶ κυριεύτηκε ἀπὸ δυνατὸ θυμὸ. Γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσω, τῆς ἔδωσα μερικά δηνάρια, πού τὰ ἔκρυψε βιαστικά στὴν τσέπη τοῦ πῶ μυστικοῦ τῆς μισοφοριοῦ.

"Ὅστε ἀναρχήσαμε τὴν κουβέντα.

Ἡ Κράνιτσα Λένκα ἔχει δεκαοχτὸ παιδιά ἀπὸ διαφόρους ἀνωνύμους συμβασιλεύοντες πρίγκιπας. Ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτούς, εἶνε ἕνας εὐγενὴς γέρος με' ὑπερήφανο φρος, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ γιὰ ἄλλο κοστούμι φορεῖ ἕνα πουκάμισο βαρδύ, ἄσπρο καὶ γεμάτο κεντήματα, τὸ ὁποῖο πέφτει ἐπάνω στὰ γυνὰ πόδια του. Τὰ μαλλιά του εἶνε μακριὰ καὶ μπουκλωτὰ. Ἐξ αἰ-

τίας τῆς ζέστης, ἔχει ἀνοίξει τὸ πουκάμισό του καὶ φαίνεται τὸ μακρὸ ἀδύνατο σῶμα του, ἴδιο με' γέρινο ξύλο. Χωρὶς ντροπὴ, γυροῦει μερικά δηνάρια καὶ τὰ κρύβει μέσα στὸ στρώμα του. "Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ κάθεται πάνω στὸ στρώμα, ἀδιάφορος πεῖα γιὰ τὸ καθεστῆ.

Δὲν κάνει τίποτε. "Ὅλη τὴ μέρα περπατεῖ καὶ πλαγιάζει. Κι' ἡ βασίλισσα τὸ ἴδιο κάνει. Κι' ἔτσι ζοῦνε κι' οἱ δύο, φορτωμένοι ἀπὸ χρόνια καὶ γεμάτοι ὕγια.

Οἱ Τσιγγάνοι ζοῦνε ἐκμεταλλευόμενοι τὰ μουσικὰ τους ταλέντα, με' τις κλεμῖες τους καὶ με' τὴν ἐπιτεία. Μιά φορὰ τὴν ἑβδομάδα, ἡ βασίλισσα πηγαίνει στὴν ἀγορά, με' τὴν ἀκολουθίαν μερικῶν ὑπηκόων τῆς. Ἡ φυλὴ ἀκολουθεῖ με' τοὺς γέρους ἐπὶ κεφαλῆς, τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά στὸ τέλος. Μόλις τοὺς δοῦν, οἱ χωρικοὶ τρανάζουν μεταξὺ τους:

—Βάλε τὰ δίχτυα σου! Ἐπάνω στὶς πατάτες, ἐπάνω στὶς

νομάτες τους, οἱ πωληταὶ ἀπλώνουν βιαστικά τὰ δίχτυα τους, γιὰ νὰ σώσουν τὸ ἐμπόρεμα. Πάρ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ φυλὴ περπατᾷ με' ἀξιοπρέπεια, με' τὰ μπράτσα σταυρωμένα, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ λαβὴ σὲ ὑποβίαις. Κι' ὅμως μόλις διαδοῦν οἱ Τσιγγάνοι, ἀκούονται ἀπὸ παντοῦ θορυωδίες:

—Μοῦ λείπει ἕνα κοτόπουλο!

—Μοῦ κλέψανε τὰ φαρίνια!

"Ὅτι κι' ἂν κάνουν οἱ ἔμποροι, ὅσα μέτρα κι' ἂν λάβουν, τὰ ἐμπορεύματα χάνονται ὡς διὰ μαγείας. Ἡ ἀστυνومία δὲν τολμᾷ νὰ κανὴ τίποτε, μὰ οὐτε κι' οἱ ἔμποροι, γιὰτὶ φοβοῦνται τίς κατὰρες τῆς Κράνιτσας καὶ τῶν ἄλλων Τσιγγάνων.

Γιὰτὶ ἡ Λένκα ξέρει τὸ μέλλον. Διαβάζει μέσα στὰ κλητὰ χέρια τῶν Σέρβων χωρικών, καὶ λένε πῶς ποτὲ δὲν κάνει λάθος. Εἶνε μαντέψῃ τὸν πόλεμο τοῦ 1914 καὶ προλέγει κι' ἄλλους πολέμους φοβερότερους ἀνὰμα, γουλοῦντας τὰ ὀλκωρα μάτια τῆς πῶ διατηροῦνται θαυμάσια.

—Ἡ Κράνιτσα Λένκα ὑπῆρξε τόσο ὥραία! βεβαιώνουν οἱ ὑπηκοὶ τῆς.

Καὶ εἶνε ἀκόμα! Τὸ μπροσύντινο πρόσωπό της, σχεδὸν χωρὶς ρυτίδες, τὸ λεπτό της προσῶ, τὸ δροσερὸ της σῶμα καὶ τὸ εὐγενὲς ὕφος τῆς πῶ γίνεται ὅλο μεγαλοπρέπεια σὰν θυμῶναι, προδίδουν τὴν παλὰ τῆς ὀμορφίαν.

Ἡ Κράνιτσα θυμῶναι συχνά, πῶ πάντων ὅταν, κάτω ἀπὸ τίς ἀπειλὰς τοῦ χωροσύλακα, μαζεύει τὴ φυλὴ τῆς γιὰ νὰ γορῶσιν στὶς κατοικίαις τους. Ἀκολουθοῦν ἀπὸ πίσω μερικά καθυστερημένα παιδιά πού γοροῦν καὶ παίζουν στὰ βιολίγια τους νοσταλγικοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους ἐμπνεονται με' τὴν ἐλπίδα καμιάς ἐλεησύνης.

Τότε ἡ Κράνιτσα ἐθυμῶναι, μπατίζοντάς τα.

Ἐπὶ αὐτοὺς ἡ φυλὴ μπαίνει στὴ συνοικίαν τῆς. Ὅλα ἄρουν ἐπὶ ὀκτὰ μέρες—ὡς τὴν ἐξαμένη ἀγορά—θὰ ὑπαρῶν τώρα νὰ ἐκπλώνονται στὰ στρώματά τους ἡ σὲ χλιαρὸ γορτάρι, ἀκούοντας τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς πού πλημμυρίζει τὸν ἄερα καὶ ἀπολαύδοντάς μιὰ πραγματικὴ βασιλικὴ τεμπιλία!

νομάτες τους, οἱ πωληταὶ ἀπλώνουν βιαστικά τὰ δίχτυα τους, γιὰ νὰ σώσουν τὸ ἐμπόρεμα. Πάρ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ φυλὴ περπατᾷ με' ἀξιοπρέπεια, με' τὰ μπράτσα σταυρωμένα, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ λαβὴ σὲ ὑποβίαις. Κι' ὅμως μόλις διαδοῦν οἱ Τσιγγάνοι, ἀκούονται ἀπὸ παντοῦ θορυωδίες:

—Μοῦ λείπει ἕνα κοτόπουλο!

—Μοῦ κλέψανε τὰ φαρίνια!

"Ὅτι κι' ἂν κάνουν οἱ ἔμποροι, ὅσα μέτρα κι' ἂν λάβουν, τὰ ἐμπορεύματα χάνονται ὡς διὰ μαγείας. Ἡ ἀστυνομία δὲν τολμᾷ νὰ κανὴ τίποτε, μὰ οὐτε κι' οἱ ἔμποροι, γιὰτὶ φοβοῦνται τίς κατὰρες τῆς Κράνιτσας καὶ τῶν ἄλλων Τσιγγάνων.

Γιὰτὶ ἡ Λένκα ξέρει τὸ μέλλον. Διαβάζει μέσα στὰ κλητὰ χέρια τῶν Σέρβων χωρικών, καὶ λένε πῶς ποτὲ δὲν κάνει λάθος. Εἶνε μαντέψῃ τὸν πόλεμο τοῦ 1914 καὶ προλέγει κι' ἄλλους πολέμους φοβερότερους ἀνὰμα, γουλοῦντας τὰ ὀλκωρα μάτια τῆς πῶ διατηροῦνται θαυμάσια.

—Ἡ Κράνιτσα Λένκα ὑπῆρξε τόσο ὥραία! βεβαιώνουν οἱ ὑπηκοὶ τῆς.

Καὶ εἶνε ἀκόμα! Τὸ μπροσύντινο πρόσωπό της, σχεδὸν χωρὶς ρυτίδες, τὸ λεπτό της προσῶ, τὸ δροσερὸ της σῶμα καὶ τὸ εὐγενὲς ὕφος τῆς πῶ γίνεται ὅλο μεγαλοπρέπεια σὰν θυμῶναι, προδίδουν τὴν παλὰ τῆς ὀμορφίαν.

Ἡ Κράνιτσα θυμῶναι συχνά, πῶ πάντων ὅταν, κάτω ἀπὸ τίς ἀπειλὰς τοῦ χωροσύλακα, μαζεύει τὴ φυλὴ τῆς γιὰ νὰ γορῶσιν στὶς κατοικίαις τους. Ἀκολουθοῦν ἀπὸ πίσω μερικά καθυστερημένα παιδιά πού γοροῦν καὶ παίζουν στὰ βιολίγια τους νοσταλγικοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους ἐμπνεονται με' τὴν ἐλπίδα καμιάς ἐλεησύνης.

Τότε ἡ Κράνιτσα ἐθυμῶναι, μπατίζοντάς τα.

Ἐπὶ αὐτοὺς ἡ φυλὴ μπαίνει στὴ συνοικίαν τῆς. Ὅλα ἄρουν ἐπὶ ὀκτὰ μέρες—ὡς τὴν ἐξαμένη ἀγορά—θὰ ὑπαρῶν τώρα νὰ ἐκπλώνονται στὰ στρώματά τους ἡ σὲ χλιαρὸ γορτάρι, ἀκούοντας τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς πού πλημμυρίζει τὸν ἄερα καὶ ἀπολαύδοντάς μιὰ πραγματικὴ βασιλικὴ τεμπιλία!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ</

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια και τέλος).

Ο δὸν Φρανσέ ντε' Αλδόβα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς πού συνάδευαν τὸ βασιλεῖα καὶ τὴ βασιλομήτορα κατὰ τὸ ταξίδι τους στὸ Σαλόν, γράφει σὰν Ἀπομνημονεύματά του γιὰ τὴ μεγάλη ἐμπιστοσύνη πού εἶχε ἡ Δικατερίνη τῶν Μεδίκων στὴς προφητείες τοῦ Νοστράδαμου. Κάθε φορὰ πού ἀνέφερε τὸν ὄνομά του, τὸ ἀνέφερε μὲ τόσο σεβασμὸ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τ' ὄνομα κανενὸς προφήτου τῆς Γραφῆς ἢ κανενὸς ἀποστόλου.

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν βασιλέων, ὁ Νοστράδαμος ἔκανε μιὰ νέα προφητεία, ἡ ὁποία, ὅπως καὶ ὅλες ἡ προφητεύσεις, ἐπιλήθευσε.

Μία μέρα, καθὼς ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Κάρολος Θ' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ μῇ μέσῃ στὴ Μητρόπολι τῆς Μασσαλίας, εἶδε ἔξωφρα τὸν μικρὸ πρίγκηπα τῆς Ναβάρρας—τὸν μετέπειτα βασιλέα τῆς Γαλλίας Ἐρρίκο Δ',—ὁ ὁποῖος εἶχε σταθεῖ στὸ κατώφλι τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀνέστη νὰ μῇ μέσα γιὰ τὴν διαμαρτυρίαν. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀρπάξε τὸ σκούφο τοῦ μικροῦ πρίγκηπος καὶ τὸν πέταξε μέσα στὴ Μητρόπολι, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ἔτσι νὰ μῇ μέσα. "Ἐτσι κι' εἶναι πρᾶγμα.

Μόλις λοιπὸν ὁ Νοστράδαμος ἔμαθε τὸ περιστατικὸ αὐτό, εἶπε ὅτι τὸ ἄστυ αὐτό, συμβόλιζε τὴ μεταγενεστέρα ἐπιστροφή τοῦ πρίγκηπος τῆς Ναβάρρας στοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Μολονότι τίποτε ἀκόμα δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας θὰ γίνετο πάλι μιὰ μέρα καθολικός, ἐν τούτοις ὅσοι ἔμαθαν τὴν καινούργια προφητεία τοῦ Νοστράδαμου, τὴν πιστέψαν, γιὰ τὸ ὅτι πίστευαν τώρα ὅτι τοὺς ἔλεγε ὁ ἀστρολόγος. Κι' ἂν ἀκόμα τοὺς ἔλεγε τὸ πῶς γὰρ θὰ πέσῃ ἐπάνω στὴ γῆ ἢ ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ βγάλουν φτερά καὶ θὰ πετάξουν, ἢ τὸ πίστευαν τυφλά...

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ὁ γέρος προφήτης δὲν ἦταν πειθὰ καλὰ στὴν ὑγεία του... Ἡ κατὰστάσις του ἐπιδεινόνταν ἡμέρα μετὰ ἡμέρα καὶ δὲν ἔδινε πειθὰ καθόλου ἀπὸ τὸ σπῆτι του, στὸ ὁποῖο δαίμονες μόνο τοὺς πῖθ στενοῦσε τὸν φίλους.

Οἱ ἄλλοι ἐπισκέπται πού πήγαιναν καὶ χτυποῦσαν τὴν πόρτα του δὲν μποροῦσαν τώρα νὰ τὸν ἴδουν. Μὲ φωνὴν αἰγινή, οἱ οἰκτεῖοι τοῦ προφήτου τοὺς ἐξηγοῦσαν πῶς ὁ διδάσκαλος ἦταν πολὺ ἀρρωστος. Ἡ φίλικία, ἡ ἐργασία, ἡ στενοχώρια καὶ ἡ ἀρρώστια εἶχαν καταστρέφει τὴν ὑγεία του.

Μετὰ τῶν ἄλλων πού παραστεκόνησαν στὸ Νοστράδαμο κατὰ τὴν ἀρρώστια του, ἦταν καὶ ὁ ἀγαπημένος του μαθητὴς Σαβινὸς.

Τὰ βλέμματα τοῦ ἀσθενοῦς διαρκῶς ἐπάνω σ' αὐτὸν ἔπεφταν... Στὴς στιγ-

μὲς τῆς ἀγωνίας του, ἔπαινε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔσφιγγε μέσα στὸ δικό του. "Ὅταν ἤθελε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, στὴν ὁποία περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ νὰ πᾶι στὸ κρεβάτι του, ἐπάνω σ' αὐτὸν στριζόταν... Καὶ μόλις ὁ προφήτης ἐννοιοῦθε πῶς ἀνακοῦσε λίγες δυνάμεις, πῶς ἦταν κάπως καλύτερα, ξανάκιζε νὰ συνερχέται πάλι μαζὺ του... Συγ-

ριζόταν—ἦταν μοναδικὸ γιὰ νὰ παραλαμβάνει τὴν ὑδροπικία. Πικρὴ ἀπογοήτευσίς!... "Ὅσο ὁ Νοστράδαμος χρησιμοποιοῦσε τὸ φάρμακο αὐτό, τόσο περισσότερο τὸ νερὸ πλημμύριζε τὸ σῶμα του. Ἐγινε σὲ λίγο ἀνοικονόμητος ἀπὸ τὸ πάχος, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ τοποθετήσουν ἕνα μπάγκο πλάι στὸ κρεβάτι του γιὰ ν' ἀκουμπᾷ τὴ φουσκωμένη κοιλία του καὶ

δαίσις του, τώρα πού θὰ παρουσιαζόταν μπρὸς στὸν ἀληθινὸ Θεό, γιὰτὶ εἶχε πιστέψει, ἐκτός ἀπ' αὐτόν, καὶ στοὺς θεοὺς τῶν Εἰδωλολατρῶν.

Τὸ ἔφερε δὲ πῶς θὰ πέθαινε. Κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1556, δηλαδὴ ἕνα μῆνα προτὸ ξεψυχᾷ, ἐνῶ ἀκόμα δὲν ἦταν καὶ τόσο βαρὺ ἀρρωστος, ἔγραψε μὲ τὸ ἴδιον του τὸ χέρι ἐπάνω σ' ἕνα βιβλίο: «Hic proprie mort est»

(Ὁ θάνατός μου εἶναι προσεχής). Τὴν ἄλλη μέρα πάλι προσκάλεσε τὸν ἐφημέριο τῆς Μητροπόλεως τοῦ Σαλόν καὶ τοὺς ὑπαγόμενους τῆς διαθήκης του.

Διὰ τῆς διαθήκης αὐτῆς, «ὁ Μιχαὴλ Νοστράδαμος, διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς, ἀστροφίλος, τακτικὸς ἱατρός τοῦ Βασιλέως, ἐγκαταλείπει εἰς τὴν κόρην του Μαργαρίτην 600 χρυσὰ σκούδα καὶ εἰς τὰς ἄλλας δύο θυγατέρας του "Αννὰ καὶ Ἀρτεμίδα ἀνὰ 500 χρυσὰ σκούδα. Εἰς τὴν προσφιλή του σύζυγον, "Αννὰ Πονσάρ, ἐγκαταλείπει 400 χρυσὰ σκούδα καὶ τὰ ἐπιπλά τῆς κατοικίας του. Ἐγκαταλείπει ἐπίσης ὅλα του τὰ βιβλία εἰς τὸν υἱὸν του ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἤθελε ἀναδειχθεῖ ἐπιστήμων, ἀξίος νὰ τὰ μελετήσῃ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ χειρόγραφα του.»

Μετὰ τὴ σύνταξι τῆς διαθήκης του, ὁ Νοστράδαμος προσκάλεσε τὸν πατέρα Βινταλ καὶ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη τοῦ ἐξομολογήθηκε ὅλες τὴς ἁμαρτίες. "Ἐπειτα ὁ ἱερεὺς τοῦ ἔδωσε τὴν τελευταία μετάνηψι.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἀρρώστια του χειροτέρευε διαρκῶς...

Τὴν 1ην Ἰουλίου τὸ βράδυ, ὁ Νοστράδαμος ἔφερε πῶς δὲν θὰ ξαναῖθῃ πειθὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας...

Σαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, ὁ ἐτοιμοθάνατος κατὰ τῆς τῶν Σαβινὸν νὰ πηγαίνετο ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ὁ καλὸς μαθητὴς τὸν εἶχε περιποιηθεῖ σὰν παιδί του, καὶ τώρα ἦταν πειθὰ ἡ ὥρα νὰ φύγῃ γιὰ τὸ σπῆτι του...

Καθὼς λοιπὸν ἀποσυρόταν, εἶπε στὸν προφήτη:

—Ὁρεθούρ αὐρίο, διδάσκαλε!

Μὰ ὁ Νοστράδαμος, κουνώντας ἑλαφρὰ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν πνιγμένη φωνή του:

—Αὐρίο, τὴν ὥρα πού θ' ἀνατελῇ ὁ ἥλιος, δὲν θὰ ὑπάρχω πειθὰ στὸν κόσμῳ!

Ἐπειτα, μόλις ὁ προσφιλὴς του μαθητὴς βγήκε ἔξω, ὁ ἀρρωστος ζήτησε τὰ παιδιὰ του, γιὰ νὰ τὰ φιλήσῃ γιὰ τὴν τελευταία φορὰ...

Ἐνῶ ἕνα τὰ μικρὰ σκαρφάλωσαν ἐπάνω στὸ κρεβάτι καὶ φίλησαν τὸν προφήτη, πού ἔμοιαζε μὲ κάποιον τεραστῶδες εἰδωλὸ ἔτοιμον νὰ σκάσῃ. Κατόπιν ἤρθε καὶ ἡ σειρά τῆς κυρίας "Αννὰς, τῆς συζύγου του... Πλησίασε κι' αὐτὴ αἰγὰ καὶ τὸν φίλησε, πνιγόν-

τας τοὺς λυγμούς της, ἐνῶ συγχρόνως, βλέποντάς τον ἔτσι, θυμόταν πόσο ὠραίος ἄνδρας ἦταν ὁ σὺζύγος της, ὅταν πρὸ εἰκοσι χρόνων τὸν παντρεύτηκε...

Ἐπειτα, ἡ νύχτα κι' ἡ μοναξιά ἀπλώθηκαν γύρω του...

Εἶχε ζητήσει νὰ μείνῃ μόνος καὶ ὅλοι ἀπεσύρθησαν.

Ἐπὶ δὲν ξέρομε τίποτε σχετικῶς μὲ τὴς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Νοστράδαμου, ἐκτός τοῦ ὅτι θὰ πέθανε κατὰ τὴς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ καὶ τὸν βρῆκαν τὴν ἄλλη μέρα νεκρὸ ἐπάνω στὸ κρεβάτι του.

Ποιὲς σκέψεις, ποιὲς μετάνοιες βασάνισαν τὴν ψυχὴν του, τὴν ὥρα πού ἐννοιοῦθε τὸ θάνατο νὰ τὸν τραβάη, εἶναι ἀγνωστοί... Καὶ ποῖς θὰ μᾶς περιγράψῃ τὸ τί ὑπέφερε κατὰ τὴς τελευταῖες ὥρες τῆς υπάρξεώς του ἐνῶ πάλευε ἐναντίον τῆς ἀσφυξίας;...

Μόλις ἔγινε γνωστὸς ὁ θάνατος τοῦ Νοστράδαμου, ὁλόκληρο τὸ Σαλόν ἄρχισε ν' ἀντιχέῖ ἀπὸ στεναγμούς. "Ὅλοι οἱ πολῖται ἔκλαιγαν. Μὰ περισσότερο ἀπελπιζόμενοι ἀπ' ὅλους ἦσαν οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ ξενωδοῦχοι. Οἱ πρῶτοι συλλογιζόντουσαν τὴς γενναῖες ἐλεημοσύνης τοῦ προφήτου, τὴς ὁποῖας θὰ ἔχουν τώρα καὶ οἱ δεύτεροι ἀπελπιζόντουσαν μὲ τὴ σκέψι ὅτι στὸ ἐξῆς δὲν θὰ κατέλυαν στὰ ξενωδοχεῖα τους πλοῦτοι ταξιδιωτὲς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι πήγαιναν στὸ Σαλόν ἀποκλειστικῶς γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ συμβουλευθοῦν τὸν Νοστράδαμο.

Ἡ μικρὴ πολιτεία θὰ ἐξανδριόταν πάλι τὴν παλιὰ τῆς γαλήνης καὶ τὴν νοδοχεῖα τῆς δὲ ἐρήμονας...

"Ὅλοι θηροφύλακες τὸν προφήτη καὶ ὅλοι διευθυνόντουσαν πρὸς τὸ σπῆτι του. Ἦσαν τόσο πολυάριθμοι, ὥστε ὅχι μόνο τὸ σπῆτι δὲν τοὺς χωροῦσε, ἀλλὰ οὐτε κι' ὁ δρόμος πού περνοῦσε μπρὸς ἀπ' αὐτό... Συνωστίζονταν, στρίμωγνόντουσαν καὶ θηροφύλακες...

Σὲ λίγο μιὰ σπουδαία καὶ περίεργη φήμη κυκλοφόρησε στὸ Σαλόν. Ἐλέγαν δηλαδὴ πῶς ὁ Νοστράδαμος ὅτε εἶχε πεθάνει σ' ἀληθινὰ, ἀλλὰ εἶχε κλειστὴ μέσα στὸ κενοτάριό του μαζὺ μὲ μιὰ λάμπα, μὲ ἄφθονο χαρτί, μὲ μελάνη, μὲ πέννες καὶ μὲ βιβλία καὶ συνέχιζε τὴν ἐργασίαν του... Ἐξ ἄλλου κι' ὁ ἴδιος εἶχε γράψῃ κάποτε ὅτι ἐπειδὴ ὁ κόσμος δὲν τὸν καταλάβαινε, θὰ συνέχιζε τὴς προφητείες του, μετὰ τὸ θάνατό του...

Ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ πεποιθὴσις ἐπεκράτησε στὸν κόσμῳ γιὰ πολλὴν καιρὸ καὶ πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Σαλόν πήγαιναν κυρὰ στὸ παρεκκλήσιον. Ὅπου βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ Νοστράδαμου, καὶ ὁλόκληρον τὸ αὐτὸ τοῦ πέτρα τοῦ μνημείου γιὰ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸν νεκρὸν πῶς ἔλεγε...

Κόπτα-μέσα ἀυστηρῶδες θορύβους... Κόπτα-μέσα μάλιστα μῆπως ὑπῆρχε καμιά ζαχαμάδα γιὰ νὰ δοῦν τὸν προφήτη ἐργαζόμενο στὸ πῶς τῆς λάμπας του.

Ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ Νοστράδαμου χαραχτήκε τὸ ἀκόλουθο ἐπιτύμβιο:

«Ἐνθάδε κείται τὰ δατὰ τοῦ ἐνδοξωτάτου Μιχαὴλ Νοστράδαμου, τοῦ Σαλόν τὸ ἔτος 1566.

Εἶοι οἱ μεταγενέστεροι ΝΑ ΜΗ ΤΑΡΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΓΑΛΗΝΗΝ ΤΟΥ.»

Τέλος

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΓΑΘΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΝΥΜΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΙΑΜΠΟΥ

—Λίξα!... Λίξα!... Ὁ κ. Σατελού ἐγινε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν!... φώναξε ὁ κ. Σατελού ἐνῶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του.

—Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, ἀφοῦ δὲν εἶναι συγγενής μας, ἀποκρίθηκε ἡ Λίξα, ἡ γυναῖκα τοῦ κ.

Σατελού.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία!... Ἡ συνωνυμία αὐτὴ θὰ μᾶς βγῇ σὲ καλὸ. Ἐνῶ ὑπουργὸς θὰ θέλῃ, φυσικά, νὰ ἔχουν καλὴ κοινωνικὴ θέσι ὅσοι φέρουν τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ αὐτόν. Ἐξ ἄλλου, τὸ ὄνομά μας δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Ζήτημα εἶναι ἂν θὰ ὑπόχρη στὴ Γαλλία ἄλλος Σατελού ἀπὸ μᾶς—ἀπὸ μὲνα δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν!...

Ἡ κ. Λίξα Σατελού, ἡ ὁποία μαντάριζε ἕνα ζευγάρι κάλτσες, ἀφίνοντας τὴ δουλειά της, πλησίασε τὸν ἄντρα της καὶ ἄρχισε νὰ τὸν καμαρώνῃ μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμό. Διάβλεπε! Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν!...

—Ἐρεῖς τί λέω, Ὀνέμις; τοῦ εἶπε.

—Τί, Λίξα;

—Νὰ ζητήσῃς νὰ σὲ μεταθέσουν στὸ Πουασύ. Ἐκεῖ θὰ εἴμαστε κοντὰ στὴν παντρεμένη κόρη μας. Πόσο ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ξαναδῶ!... Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ ἀρνηθῇ αὐτὴ τὴ χάρι ὁ ὑπουργός...

—Ἄ, μὰ! Τώρα πού ἔχομε τὰ μέσα!...

Μέσα σὲ λίγες μέρες, χάρις στὴ συνωνυμία του μὲ τὸν ὑπουργὸ, ὁ κ. Ὀνέμις Σατελού, ἀπὸ ἀπλὸς εἰσαγγελάτος τῶν δημοσίων φόρων στὸ Σορρέξ, ἐγινε σπουδαῖο πρόσωπο στὴ μικρὴ ἐκείνη ἐπαρχιακὴ πόλι.

Τὴν Κυριακὴ ἔβαλε τὰ καλά του, πήρε τὴ στολισμένη γυναῖκα του καὶ τὰ τρία μικρότερα παιδιά του, τοὺς ἀνέδασε σ' ἕνα ἀμάξι κι' ἐγιναν ἐπιδεικτικῶς ἕνα περίεργον στὴν κεντρικὴ πλατεία. "Ὅλοι οἱ γνωστοὶ τοὺς ἐβγάσαν τὸ καπέλλο ὡς κατὰ καὶ τοὺς κῆρυξαν μὲ σεβασμό. Ὁ κ. Σατελού τοὺς χαιρετοῦσε μὲ μεγάλη κατωδεκτικότητα κι' εὐγένεια, ὅπως ἀμύσει σ' ἕναν ἄνθρωπον πού ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν.

Καὶ ὅταν οἱ γείτονες τὸν ρωτοῦσαν ἂν ἔχουν καμιά συγγένεια μὲ τὸν ὑπουργὸ, τοὺς ἀπαντοῦσε, μὲ ἀόριστες φράσεις καὶ μασσημένα λόγια:

—Ναί, ἔχομε κάποια συγγένεια... Ἀυστηρῶς, μὲ οἰκονομικὰ παρέρρηγες... Τώρα ὅμως πού ἕνας Σατελού ἐτίμησε τὸ οἰκονομικὸ ὄνομα...

Ἐξῆς ἐξῆντα δύο ἔτη, ἔξ μῆνης καὶ δέκα ἐπὶ ἡμέρες. Ἀπεβίωσε εἰς τὸ Σαλόν τὸ ἔτος 1566.

Εἶοι οἱ μεταγενέστεροι ΝΑ ΜΗ ΤΑΡΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΓΑΛΗΝΗΝ ΤΟΥ.»

Πολλοὶ παρακαλοῦσαν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σατελού νὰ μεσιτεύσουν στὸν πανίσχυρον συγγενὴ τους γιὰ καμιά θέσι, κανένα ρουσφέτι, καμιά προαγωγή... Καὶ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σατελού μοίραζαν ἀφειδῶς ὑποσχέσεις δεξιά καὶ ἀριστερά.

Τέλος, οἱ Σατελού κατέστρωσαν ἕνα πρόγραμμα δράσεως. Ἐν πρώτοις, θ' ἄφριναν νὰ περάσουν δύο μῆνες καὶ κατόπιν θὰ παρουσιαζόταν ὁ Ὀνέμις στὸν ὑπουργὸ. Ἡ μεγάλῃ βιασύνῃ θὰ τοὺς ἐξημίονε. Καὶ ὅταν θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι καὶ θὰ τὸν ἐβλεπε, θὰ τοῦ ζητοῦσε—μὲ μεγάλῃ ἀξιοπρέπεια, πρὸ παντός!—μιὰ μνηνιαία ἀδεια μετὰ πληρὸν ἀποδοχῶν καὶ τὴ μεταθεσί του στὸ Πουασύ.

Ἡ ἐπίσημη ἡμέρα δὲν ἄρχισε νὰ φτάσῃ. Ὁ κ. Σατελού, σφιγμένος σὲ μιὰ ρεντιγόντα, χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ ἰδιαίτερου γραμματέως τοῦ κ. Ὀνέμις.

—Πέστε μου, κύριε, τί θέλετε—τοῦ ἔδωσε θάρρος ὁ ἰδιαίτερος—κι' ἐγὼ θὰ δώσω τὸ σημειώμα σας στὸν κ. Ὀνέμις... Νὰ εἰστε βέβαιος γι' αὐτό...

—Εἰμαι, ξέρετε, πολλὰ χρόνια εἰσαγγελάτος τῶν δημοσίων φόρων στὸ Σορρέξ καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μετατεθῶ στὸ Πουασύ...

Ποῦ νὰ τοιμήσῃ νὰ ζητήσῃ καὶ μνηνιαία ἀδεια μετὰ πληρὸν ἀποδοχῶν!

Ἐπιστρέψατε, λοιπόν, στὸ Σορρέξ, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ἰδιαίτερος, ἀφοῦ κράτησε σημειώμα, καὶ γὰρ θὰ σᾶς ἀπαντήσω συντομώτατα...

Καὶ ὁ κ. Ὀνέμις γύρισε στὸ Σορρέξ περίλυτος.

Φρόντισε, βέβαια, νὰ μὴ πῇ στὴ γυναῖκα του πῶς τὸν ὑπεδέχθη ὁ ὑπουργός Σατελού. Τῆς ἀνεκρίνασε ἀπλῶς ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐπῆρε σὰν σοβαρὰ τὴν αἴτησί του περὶ μεταθέσεώς του στὸ Πουασύ καὶ ὅτι θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε σὲ λίγες μέρες...

Ἡ κ. Σατελού, αὐτὲς ὅμως ἔγιναν δύο μῆνες. Τέλος, ἕνα πρωὶ, ἡ κ. Λίξα Σατελού ἐνέσκηψε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της, φωνάζοντας:

—Ὀνέμις! Ὀνέμις! "Ἐνα γραμμάτιο ἀπὸ τὸν ὑπουργόν!... Ἡ μεταθεσίς σου! Ὁ κ. Σατελού τὸν στερέωσε καλὰ τὰ γυαλιά στὴ μύτη του, ἄνοιξε τὸ γραμμάτιο καὶ εὗρε πρῶτα μιὰ ματιά στὴν ὑπογραφή: «Ὁ ἰδιαίτερος γραμματέως τοῦ κ. Ὀνέμις τῶν Οἰκονομικῶν».

Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὸ μου κύριε,

«Σὰς πληροφόρῳ μὲ μεγάλῃ μου λύπῃ, ὅτι, μολοῦντι ἐκκεκωμένη τελευταίως ἡ θέσις τοῦ εἰσαγγελάτος τῶν δημοσίων φόρων εἰς τὸ Πουασύ καὶ θὰ εἶχατε δικαιώματα εἰς αὐτήν, λόγῳ τῆς σειράς ἀρχαιότητός σας, ὁ κ.

Ὀνέμις ἐκρίνε σκόπιμον νὰ τοποθετήσῃ ἄλλον εἰς αὐτήν, ἐπειδὴ ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι περιζήτητος καὶ ὁ κ. Ὀνέμις δὲν θὰ ἤθελε νὰ κατηγορηθῇ ἀπὸ τὴν ἀντιπολιτευσίαν ὅτι ἐδωκε τοὺς συγγενεῖς του. Πράγματι, ἡ συνωνυμία σας μὲ τὸν κ. Ὀνέμις, θὰ εἶδεν λαβὴν εἰς δυσάρεστα σχόλια, ἀδιαφοροῦν ἂν οὐδεὶς ὑπάρχει βαθεῖα συγγενείας μετὰ σας.

Ἐπὶ τούτοις, δέξασθε κτλ...»

Ἐπὶ τούτοις, δέξασθε κτλ...»

Ἐπὶ τούτοις, δέξασθε κτλ...»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΜΕ;...

Ο Ιάκωβος και η Μαρία ήταν ερωτευμένοι σκεδόν από παιδιά. Χρόνια λάτρευε ο ένας τον άλλο. Μά, άλλοι μόνον, ο Ιάκωβος ήταν φτωχός και οι πλούσιοι γονείς της Μαρίας δεν ήθελαν να του δώσουν την κόρη τους...

Η Μαρία όμως τους είχε δηλώσει ότι δεν θα έπαιρνε ποτέ άλλον άνδρα από τον αγαπημένο της.

— «Η τόν Ιάκωβο, ή κανένα! Έτσι έλεγε.

Γι' αυτό κι' ο Ιάκωβος αποφάσισε να γίνει πλούσιος με κάθε τρόπο, ώστε να μπορούσε να εξασφαλίσει την άνετη ζωή στην αγαπημένη του. Έφυγε λοιπόν για την Αμερική, ζητώντας εκεί μια καλύτερη τύχη.

Και, χάρις στην εργατικότητα και την υπομονή του, κατώρθωσε σε μερικά χρόνια να μαζέψει αρκετά χρήματα.

Η Μαρία στο μεταξύ τον περίμενε, πλάθοντας γλυκά όνειρα για το μέλλον, με πονώντας πολύ την απουσία του.

Όταν, τέλος, ο Ιάκωβος επέστρεψε από την Αμερική αρκετά πλούσιος και ζήτησε πάλι τη Μαρία από τους γονείς της, αυτοί δεν μπόρεσαν πει να του την αρνηθούν. Κι' έτσι οι δυο νέοι αρραβωνιάστηκαν και ήταν πολύ ευτυχισμένοι.

Αλλ' η Μαρία ήταν τώρα πολύ ανήλικη και χλωμή. Δεν είχε πειρά την ανηλικότητα και τα ωραία χρώματα που είχε άλλοτε. Ο γάμος του Ιάκωβου την είχε καταβάλει πολύ.

Και ο Ιάκωβος, ανησυχώντας για την υγεία της, την έπηρεε σ' έναν σφαιρισμένο γιατρό για να την εξετάσει.

Ο γιατρός την είδε πράγματι με προσοχή και είπε ότι η νέα δεν διέτρεχε κανένα άμεσο κίνδυνο. Ήταν όμως πολύ αδύνατη κι' έπρεπε να την προσέχουν και να μη στενοχωριέται για τίποτα. Είπε ακόμα ότι θα ήταν καλό αν ανεβάλλοντο ο γάμος για κανένα χρόνο.

Ο Ιάκωβος και οι γονείς της δεν είπαν τίποτα απ' όλη αυτή στη Μαρία και, όταν εκείνη ρωτούσε: «Μά τότε λοιπόν θα παντρευτούμε;», ο Ιάκωβος της απαντούσε: «Πρέπει ακόμα να κανονίσω μερικές υποθέσεις μου».

Ο Ιάκωβος την αγαπούσε πάρα πολύ και δεν ήξερε πώς να της αποδείξει την αγάπη του. Της έπαινε ενα σωρό όμορφα όμορφα και της πήγαινε κάθε μέρα λουλούδια.

Μά η Μαρία δεν ήθελε τίποτα άλλο παρά μόνο την αγάπη του. Και κάθε τόσο τον ρωτούσε: «Πότε λοιπόν θα παντρευτούμε;»

Όταν πέρασε ένας χρόνος, η Μαρία εξακολουθούσε να είναι ακόμα αδύνατη και χλωμή. Ο γιατρός, ο οποίος την είδε πάλι, είπε ότι δεν ήταν ακόμα σε θέση για να παντρευτεί.

— «Λοιπόν, είπε η Μαρία στον Ιάκωβο, είμαι καλά... Δεν είναι έτσι; Και η δική σου υποθήκη θα τελειώ-

σαν πει... Λοιπόν πότε θα παντρευτούμε;

— «Αγάπη μου, της απάντησε ο Ιάκωβος, ως περιμένουμε λίγο ακόμα. Θα 'ναι πιά ωραία, αν γίνει ο γάμος μας την άνοιξη. Έτσι θα μπορούς να φορέσεις στεφάνι από αλμπινά άνθη λεμονιάς στο κεφάλι σου...»

Η Μαρία και η άνοιξη. Η λεμονιάς είχαν ανθίσει στους κήπους. Και η Μαρία ένα πρωί είπε στον Ιάκωβο: — «Η λεμονιάς ανθισαν, Ιάκωβε... Πότε θα παντρευτούμε;

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

— «Ας περιμένουμε ν' ανθίσουν και η τριανταφυλλιά! της απάντησε εκείνος.

κητα, της έπηρε το χέρι και τη ρώτησε:

— Μαρία, πότε θα παντρευτούμε; Ένα δάκρυ κύλησε τότε από τα μάτια της δυστυχισμένης νέας, η οποία του απάντησε:

— Ποτέ!

Μά ο Ιάκωβος την αγάλλισε και της είπε:

— Τί λές, αγάπη μου; Δεν υπάρχει πει κανένα εμπόδιο... Θα παντρευτούμε όταν θελήσεις εσύ...

— Μά, ρώτησε δειλά η Μαρία, δεν είμαι πολύ άρρωστη εγώ; Δεν θα πεθάνω γρήγορα;

— Ο Ιάκωβος γέλασε μ' ένα ψεύτικο και βιασμένο γέλιο και της απάντησε:

— Είσαι παιδί, αγαπημένη μου... Ο γιατρός λέει ότι έχεις λίγη αδυναμία και τίποτα άλλο.

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

— Μου δρκίζεσαι, ρώτησε η Μαρία

ΤΗΣ JULIETTE FURET

πληγωμένο της στήθος.

Και έτσι κατώρθωσε να ζήσει ως την ημέρα που η ίδια είχε ύστερη για το γάμο της.

Με τί πρόσκαιρα πειρά μπορούσαν να της πουν ότι δεν πρέπει πάλι να γίνει ο γάμος;

Μή μπορούσαν λοιπόν να κάνουν άλλοι, αναγκάστηκαν να κάνουν όλες τις έτοιμασίες για το γάμο και να ντύσουν τη Μαρία μ' ένα ωραίο λευκό φόρεμα.

Ήταν εύθυμη όπως ποτέ εκείνη την ημέρα και πολύ όμορφη. Τη πρόσωπό της έλαμπε ρόδινο, όπως τον καιρό που ήταν ακόμα καλά.

Γύρω της οι καλεσμένοι ψιθύριζαν σιγά:

— Είπε τρέλλα αυτό που κάνει ο Ιάκωβος...

— Άλλοι πάλι έλεγαν:

— Τί όμορφη που είναι σήμερα η Μαρία... Και φαίνεται τόσο καλά... Είναι σαν τριαντάφυλλο...

— Άλλοι μόνον, απαντούσαν οι άλλοι, είναι ένα τριαντάφυλλο που θα μαζήση στο πρώτο φύσημα του ανέμου.

Είπε ένα τριαντάφυλλο που κούβει μέσα στο άρωμά του τη φαρμακευτική πνοή του θανάτου... Κόβει στον Ιάκωβο...

Όταν τελείωσε η τελετή, ο Ιάκωβος πήρε τη Μαρία από το χέρι και βγήκαν από την εκκλησία. Μπήκαν στο αυτοκίνητο που τους περίμενε και γύρισαν στο σπίτι. Εκεί, η Μαρία είπε στους καλεσμένους:

— Επιτρέψτε μου για μία στιγμή να πάω στο δωμάτιό μου για ν' αλλάξω φόρεμα, αφού σε λίγο πρόκειται να φύγουμε για το γαμήλιο ταξίδι.

Και περνώντας σιγά από τον Ιάκωβο, του είπε σιγά:

— Είμαι πολύ ευτυχισμένη... Σ' εύχαριστώ για τη μεγάλη χαρά που μου χάρισε σήμερα. Είναι η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου...

Έπειτα από λίγο, ένας πυροβολισμός ακούστηκε έξω από το δωμάτιό της Μαρίας... Αμέσως όλοι έτρεξαν εντρομοί μέσα.

Τι τρομερό θέαμα ήταν αυτό που παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια τους! Είδαν τη Μαρία πεσμένη κάτω με το στήθος πληγωμένο και καταματωμένο...

Οι γονείς της κλονίστηκαν, ο Ιάκωβος σπυρξιασε σιμά της και φιλούσε τα χέρια της σαν τρελός, μη καταλαβαίνοντας ακόμα καλά τί έγινε...

Τότε κάποιος από τους καλεσμένους είδε ένα γράμμα επάνω σ' ένα τραπέζι. Το πήρε και το έδωσε στον Ιάκωβο, γιατί επάνω στο φάκελλο ήταν γραμμένο τ'ονομά του:

Ο Ιάκωβος το άνοιξε με χέρι που έτρεμαν και διάβασε τα εξής:

«Πολυαγαπημένε μου Ιάκωβε, Σ' ευχαριστώ για τη θυσία σου, με δεν θέλω να προχωρήσω περισσότερο. Έλπιζα πως θα πεθάνω σήμερα. Μά ούτε η σημερινή συγκίνηση με σκότωσε. Νόμιζα πως την ώρα της τελετής θα πεθάνω έξω από το στήθος στεκόμουν στο πλευρό σου, με το λευκό μου φόρεμα και με τους πέ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΚΑΤΑΡΩΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Η Περρούκα, η οποία ήταν τόσο της μόδας κατά το μεσαίωνα, πρωτοχρησιμοποιήθηκε κατά το 13ο αιώνα μ. Χ., την εποχή της βασιλείας του Λουδοβίκου Η', του έπονμασθέντος: Άγιου.

Ο βασιλεύς αυτός, ήταν γύρισε από τις σταυροφορίες. Όπου είχε νικηθεί και α' χαλωτιστεί από τους έχθρους του, ήταν έντελως φαλακρός.

Τότε η μητέρα του, η Βιάγκρα της Καστίλλιας, βλέποντας το γυφό της, τον οποίο υπεραγαπούσε, σ' αυτή την κατάσταση και θέλοντας όπως οπωσδήποτε να τον συμμορφώσει, αποφάσισε να του αντικαταστήσει τα μαλλιά που του έλειπαν.

Κατέθηκε λοιπόν στο σταύλο των ανακτόρων και κόβοντας από τη χαιτή των αλόγων τρίχες, κατασκεύασε μ' αυτές μια περρούκα, την οποία έδωσε στο γυφό της για να σκεπάσει τη φαλακρία του.

Εκτοτε η χρήση της περρούκας γενικεύθηκε, γιατί έσπευσαν να μιμηθούν το μονάρχη όλοι οι ευγενείς και οι άρχοντες του Κράτους.

Κατόπιν αυτού τα σωματεία των κοριών της Γαλλίας, που είχαν ανυπακούσει την κατασκευή περρούκων, θέλοντας να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους για τα κέρδη, ανεκήρυξαν τον Λουδοβίκο Η' προστάτη τους και χαιρόμενος την εορτή του ημέρα εορτής των κοριών.

Πολύ πριν από το μεσημέρι, προτού ακόμα φτάσει η ώρα, η δριμύνη για την άφιξη του σοφού, δόξαληξη η φυλή είχε μαζεωθεί στην προκυμια.

Οι κάτοικοι ανυπομονούσαν απ' τη χαρά της προσδοκίας των και φανερώσαν την ανυπομονησία τους με ζητωκραυγές και με πολεμικά τραγούδια.

Ο βασιλιάς είχε καταδεχτεί να πάει ο ίδιος για να προηπαντήση τον Φάγκ και τον περίμενε στη σκηνή του, ξεχωριστά ανάμεσα στις δεκοχτώ γυναίκες του.

Τη στιγμή που ο ήλιος είχε φάσει καταμεσής του ουρανού και ο πέσ-σας των θανατικών εκτελέσεων δεν έριχνε καθόλου σκιά επάνω στη λαμπρή άμμο της παραλίας, ένας ανηλιοφόρος έφτασε έξω από λαχανισμένους κι' ανήγγειλε στο βασιλέα τον ερχομό του σοφού και της συνοδείας του.

Πραγματικά, σε λίγο φάνηκε να προχωρή μέσ' στο λιμάνι το μονόξυλο, επάνω στο οποίο στεκόταν ήρθιος ο Φάγκ, σκεπτικός και μελαγχολικός.

Όταν ο Φάγκ ξύγωσε στο Μαύρο Βράχο, πήδησε έξω και φώναξε με στεντορεία φωνή:

— Χαίρε, βασιλιά μου! Χαίρετε, αδελφοί μου!...

Τότε έξω από μια ακράτητη θύελλα ενθουσιασμού εκ μέρους του συγκινωμένου λαού.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε από τη θέση του και άπλωσε το χέρι του στον ταξιδιώτη, ενώ συγχρόνως τα τύμπανα άρχισαν να χτυπούν και οι παριστάμενοι να τραγουδούν.

Η δεκοχτώ γυναίκες ξεπλώθηκαν από δω κι' από κει, πάνω στα λουλούδια τα ριγμένα καταγής, σχηματίζον-

Μ α ρ ι α .»

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η μέρα αυτή ήταν ημέρα μεγάλης γιορτής για τη φυλή των Νιγκυατάβα—Νιγκυατάβα—Τσέλο που ιδιομά τους σημαίνει άνθρωποι μεγάλοι κι' εκλεκτοί του Θεού.

Επρόκειτο όλοι οι κάτοικοι να υποδεχτούν το σοφό Φάγκ, τον οποίο ο βασιλεύς Τονομπού είχε στείλει πριν από κάμποσους μήνες να πάει και να μελετήσει τα έθιμα και τις πολεμικές συνήθειες κάποιων μακρινών λαών, για τους οποίους έλεγαν πως είχαν μαζέψει στη χώρα τους, λάφυρα νικηφόρων πολέμων τους, θησαυρούς ανεκτίμητης αξίας.

Στο Μαύρο Βράχο, όπου θ' αποβιβάζονταν ο ξεσητεμένος σοφός, είχε στηθεί μια σκηνή πλουσιώτατα διακοσμημένη.

Η αποβάθρες κι' οι δρόμοι ήταν σημαυστολιστοί. Στην πλατεία του βασιλικού ανακτόρου τέλος είχε κατασκευαστεί ένα ευρύχωρο υπόστεγο για το τιμητικό συμπόσιο που θα πρόσφερε στο Φάγκ ο βασιλεύς Τονομπού κι' ο λαός του.

Πολύ πριν από το μεσημέρι, προτού ακόμα φτάσει η ώρα, η δριμύνη για την άφιξη του σοφού, δόξαληξη η φυλή είχε μαζεωθεί στην προκυμια.

Οι κάτοικοι ανυπομονούσαν απ' τη χαρά της προσδοκίας των και φανερώσαν την ανυπομονησία τους με ζητωκραυγές και με πολεμικά τραγούδια.

Ο βασιλιάς είχε καταδεχτεί να πάει ο ίδιος για να προηπαντήση τον Φάγκ και τον περίμενε στη σκηνή του, ξεχωριστά ανάμεσα στις δεκοχτώ γυναίκες του.

Τη στιγμή που ο ήλιος είχε φάσει καταμεσής του ουρανού και ο πέσ-σας των θανατικών εκτελέσεων δεν έριχνε καθόλου σκιά επάνω στη λαμπρή άμμο της παραλίας, ένας ανηλιοφόρος έφτασε έξω από λαχανισμένους κι' ανήγγειλε στο βασιλέα τον ερχομό του σοφού και της συνοδείας του.

Πραγματικά, σε λίγο φάνηκε να προχωρή μέσ' στο λιμάνι το μονόξυλο, επάνω στο οποίο στεκόταν ήρθιος ο Φάγκ, σκεπτικός και μελαγχολικός.

Όταν ο Φάγκ ξύγωσε στο Μαύρο Βράχο, πήδησε έξω και φώναξε με στεντορεία φωνή:

— Χαίρε, βασιλιά μου! Χαίρετε, αδελφοί μου!...

Τότε έξω από μια ακράτητη θύελλα ενθουσιασμού εκ μέρους του συγκινωμένου λαού.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε από τη θέση του και άπλωσε το χέρι του στον ταξιδιώτη, ενώ συγχρόνως τα τύμπανα άρχισαν να χτυπούν και οι παριστάμενοι να τραγουδούν.

Η δεκοχτώ γυναίκες ξεπλώθηκαν από δω κι' από κει, πάνω στα λουλούδια τα ριγμένα καταγής, σχηματίζον-

τας έτσι ένα είδος δρόμου, απ' όπου πέρασε ο βασιλιάς μαζί με το σοφό και τους πιά σπουδαίους μεγιστάνες του.

Η πομπή έφτασε έτσι ως το υπόστεγο, όπου θα δινόταν το συμπόσιο. Εκεί ο Φάγκ κατέλαβε την τιμητική θέση, απέναντι του βασιλικού θρόνου.

— Αδελφέ, του είπε ο βασιλιάς, χαίρομαστε υπερβολικά που σε ξαναβλέπουμε μαζί μας. Είσαι μεγάλος και άξιζεις τον τίτλο που έχεις. Τόλμησες εσύ μόνος με μια μικρή βάρκα και περιφρόνησες όλους τους κινδύνους των αγνώστων θαλασσών. Είσαι καύχημα της φυλής μας, καμάρι των πολεμιστών μας, έλπίδα των παιδιών μας. Πιέ και φάε τώρα όσο μπορείς. Στα επιδόρπια θα μάς διηγηθείς τα νέα του ταξιδιού σου...

— Όλοι οι παριστάμενοι ξεγαλαν τότε μια φωνή θαυμασμού, ενώ ο Φάγκ εξακολουθούσε να παραμένει σιωπηλός και στενοχωρημένος.

Ο βασιλιάς γύρισε και τον κύτταξε με όργη για την προσβολή που τους έκανε.

— Μά τί έχεις λοιπόν, γυνί καγκουρού, του είπε με φωνή τρομερή.

— Αδέρφια μου, είπε ο Φάγκ με σοβαρότητα, ως τα σήμερα ζούσαμε στην πλάνη...

— Πώς; φώναξε ο βασιλιάς.

— Φείδι λοιπόν θερμαίναμε στον κόρφο μας τόσον καιρό; φώναξε ο τελευταίος.

— Πιστεύετε σ' αυτό που σας λέω, αδέρφια μου, εξακολουθούσε ο σοφός. — Ως τα σήμερα ζούσαμε στην πλάνη. Η φύλη φιλοδοξία που έχω είναι να σας ξαναφέρω στο δρόμο της σωτηρίας. Τα ξέρετε τόσες θάλασσες, αδέρφια μου, έζησα σε τόσες χώρες, αλλά πουθενά δεν είδα τέτοιες συνήθειες σαν τις δικές μας.

— Αυτό σημαίνει, είναι ο βασιλιάς, πως η δική μας είναι η καλύτερη απ' όλες...

— Αυτό σημαίνει, τον διέκοψε ο Φάγκ, πως δεν ξέρεμε ποιά είναι το καλό και ποιά το κακό. Α, φίλοι μου, σας έσοκίζω, αφήστε τις παλιές σας συνήθειες, παρατήστε τα κακά σας έθιμα. Δεν είναι σωστό να τρώμε ανθρώπινο κρέας!

— Προδοτή! φώναξε έξαλλος ο βασιλιάς.

— Άγριε! Βάρεσε! Γυνί λευκού! ουρλιάσαν οι πολεμιστές.

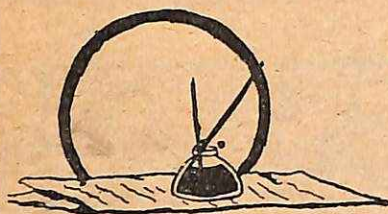
— Θάνατος στον προδοτή! βρυχήθηκε δόξαληξη η φυλή.

Την ίδια στιγμή ο βασιλιάς σηκώθηκε κι' έκανε ένα νόημα, ενώ ο δήμιος και οι βοηθοί του άπαισαν να συλλάβουν το σοφό και να τον κομματιάσουν.

Και έτσι ο σοφός Φάγκ, επειδή θέλησε να καταλύσει την ιερωτέρη συνήθεια, το πιο σεβαστό έθιμο της φυλής του, την ανθρωποφαγία, καταφαγώθηκε από τους συντρόφους του.

GEORGES CRESSSENT

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

B'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Σαμουήλς όπλαρχηγός Κωνσταντίνος Λαχανάς πρωτοστάτησε, κατά το 1821, στην έξοδό της επανάστασης στην πατρίδα του και πώς έδρασε κατά τους πρώτους μήνες της.

Κατά τα μέσα του Μαΐου 1821, έφτασε στη Σάμο ο Κ. Μώραλης ως έπαρχος της νήσου, μ' έμπιστευτικές διαταγές της 'Ελληνικής Κυβερνήσεως, ν' άπομακρύνει από εκεί το Λαογόνο Λογοθέτη, το Λαχανά και άλλους επιφανείς Σαμώιους, στους οποίους λοιπόν τότε απέδιδαν άδίκως την καταστροφή της Χίου.

Ο Μώραλης, μόλις έφτασε στη Σάμο, έγινε δεκτός ως σωτήρ του τόπου από τον έγχρονο του Λογοθέτη και πολιτικά του αντίπαλο Μ. Στεφανή και τους όπαδούς του, οι όποιοι τον έπεισαν ότι ο Λογοθέτης και οι φίλοι του ήταν κοινά πασούργοι και 'ητι μόνον διά του θανάτου των θα εσώζετο ο τόπος.

Μόλις μυρίστηκαν την πλεκτάνη αυτή, ο Λογοθέτης κ' οι φίλοι του, φροβούμενοι γιά τη ζωή τους, άπομακρύνθηκαν από έσωτερικό του νησιού. Μά ο Μώραλης, ό όποιος ήταν πραγματικά μωρός, νόμιζε ότι αν έξόντων τους πρωταγωνιστές της Σαμαικής επανάστασης, θα έμεινε όριστικός διοικητής της νήσου. Γι' αυτό έξεστράτευσεν έναντιόν τους και έδωσε μάχη μαζί τους, στην όποια σκοτώθηκαν οι γενναίωτεροι Σαμώιτες.

"Επειτα, νομίζοντας ότι είχε πετύχει το σκοπό του, ξαναγύρισε στο Βαθύ, περήφανος γιά τό... κατορθώματό του. Έκει, ή πρώτη του δουλειά ήταν να συλλάβη το Λαχανά και τον Χ. Μπαρμπουνή, άλλον πρωταγωνιστή της Σαμαικής επανάστασης, και να τους φυλακίσουν.

Την άλλη μέρα της συλλήψεως, ό έπαρχος συγκάλεσε σε συμβούλιο τους φίλους του, οι όποιοι του πρότειναν, γιά το καλό του τόπου, να θανατώσιν τους δυο συλληφθέντας. "Ετσι δέ άποφασίστηκε ό θάνατός τους.

Μά τα λεγόμενα τους τ' άκουσαν από τό πλαγινό δωμάτιο ή μαγεύρισα του έπαρχου, Καλή Δάμου, γυναίκα με καλή κ' εύγενικά αισθήματα. Κατάλαβε τό άδικο που γινόταν στους δυο άρχηγούς και άποφάσισε να τους σώσει.

Πήγε λοιπόν κρυφά στο σπίτι του Λαχανά, όπου βρήκε τη σύζυγό του και της είπε έμπιστευτικά :

— Κυρά Λαχανάδεν, ήρθα να σου πω ένα μυστικό... Θα σου το πω όμως αφού πρώτα μου δοκιμασείς στην εικόνα του 'Αγίου Νικολάου πώς δεν θα πής τίποτε σε κανένα... Άλλωώς είμαι χαμένη...

Η γυναίκα του Λαχανά κατέβασε πρόχειρα την εικόνα και της δοκίμασε ότι θα κρατούσε μυστικά όσα θα της έλεγε.

Τότε ή Καλή Δάμου της άποκάλυψε όσα είχε άκούσει από έπαρχιόκον συμβούλιον. Κλαίγοντας ή γυναίκα του Λαχανά, φίλησε την καλή μαγεύρισα και της έξέφρασε την εύγνωμοσύνη της. "Επειτα πήρε μαζί της ένα σακ-

κούλα φλουριά και, δωροδοκώντας μ' αυτά τους φύλακες, κατόρθωσε να μπη μέσα στις φυλακές και να ιδη τό σύζυγό της και τόν συγχωρούμενό του Μπαρμπουνή...

Διηγήθηκε και στους δυο τα συμβαίνοντα, μά οι φυλακισμένοι δεν θέλησαν να την πιστέψουν και της είπαν να φύγη...

Μά την ίδια νύχτα κούλας, οι άνθρωποι του έπαρχου μετέφεραν τον Μπαρμπουνή σ' άλλη φυλακή, όπου τον έδολοφόνησαν με τον άγριώτερο τρόπο.

Τότε ή γυναίκα του Λαχανά έστειλε κρυφά στο σύζυγό της τό όπλα του. Ο Λαχανάς τό ζήτησε άμέσως και, πριν οι φύλακές του προφτάσουν να τόν έμποδίσουν, ανέβηκε τη σκάλα, ή όποια οδηγούσε άπ' τη φυλακή του στα γραφεία της Έπαρχίας.

Την ώρα εκείνη ό Μώραλης συνεδρίαζε με μερικούς προκρίτους, όταν έξαφνα ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηρε μπροστά τους ό Λαχανάς πάνοπλος.

— Άρχοντες, πους φώναζε με όργη, γιανι με συλλάβατε δόλια και με

φυλακίσατε; Έκλεψα τίποτε; Έκανα κανένα κακό; Σκότωσα κανένα;

Οι πρόκριτοι, ξαφνιασμένοι από την άπρόσβητή αυτή εμφάνισή του και τρέμοντας σχεδόν άπ' τό φόβο τους, του αλάνησαν :

— Όχι... Δεν έκανες τίποτε... και γι' αυτό σκοπεύαμε σήμερα να σ' άποφυλακίσουμε...

— Άφού είν' έτσι, φώναξε ό Λαχανάς, γεια σας !...

Και, αφήνοντας τους προκρίτους με άνοιχτό τό στόμα, βγήκε έξω και διευθύνθηκε στην όχησή της με μερικούς ενόπλους φίλους του, που είχαν είδοποιηθεί προηγουμένως.

Έκει έμεινε μέχρι της δύσεως του ήλιου, σκοπεύοντας την άλλη μέρα τό πρηνά να έλευθερώσει με κάθε τρόπο τον Μπαρμπουνή, του όποιου άγνοούσε τη δολοφονία.

Μά την άλλη μέρα, όταν έγινε γνωστό τό έγκλημα, ό Λαχανάς, βλέποντας πώς ή θεσι του στη Σάμο απέβαινε κρίσιμος, άποφάσισε να φύγη. Επιδιάσθη λοιπόν στο τρεχαντήρι

του Δ. Σφακιανού και πήγε στην "Υδρα.

Ο Λαχανάς ξαναγύρισε και πάλι στη Σάμο έπειτ' από λίγο καιρό μ' ένα ύδραϊκό καράβι, του όποιου ό πλοίαρχος και τό πλήρωμα ήταν φίλοι του. Μά, μόλις έφτασε στο σπίτι του, οι άνθρωποι του Μώραλης τον άπέκλεισαν μέσα σ' αυτό, στήνοντάς του πραγματική πολιορκία.

Ο Λαχανάς, ό όποιος είχε μαζί του και μερικούς συγγενείς του, άρχισε άγριο πυρκαχίδι έναντιόν των πολιορκητών.

Μά στο τέλος, βλέποντας ότι καμιά βοήθεια δεν του έρχόταν από τους φίλους του και βλέποντας έπίσης τους πολιορκητές να κοινοβούν ξύλα και κλαδιά γιά να κάρουν τό σπίτι του— πράγμα που θα είχε άνυπολόγιστες συνέπειες, γιανι μέσα σ' αυτό ύπληχαν 80 κανόνια μπαρουδι, 20.000 φυσέκια και 2.000 μπόμπες, πολεμοφόδια που ό Λαχανάς τό είχε αγοράσει με δικιά του χρημάτα γιά την υπεράσπισή της πατρίδας του— άποφάσισε ν' άποδράσει και να ξαναγύριση όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα γιά να σώσει την οικογένειά του και να προλάβη την πυρκαχιά του σπιτιού του.

Πήρε λοιπόν μαζί του όλην την οικογένειά του, δίνοντάς τη στη σύζυγό του γιά να πη τό άλλο μισό, της είπε :

— Μείνε ήσυχη γυναίκα... Έπειτα κατέβηκε από ύπόγειο του σπιτιού του, πλησίασε σε μία μεσημβρινή πόρτα, άπέναντι στην όποια βρισκόταν ένας λειωνόκεμος, την άνοιξε άδόκητα. Προβάλλοντας άπ' αυτή τό κεφάλι του έξω, άντελήφθη ότι καμιά είσοδος ή έξοδος από φυλαγαν στο μέρος εκείνο... Τότε σκέφτηκε κ' έκανε τό έξής γιά να σωθή : Φορούσε πάντοτε τό άραβικό μπουρνούζι. Τό έβγαλε λοιπόν κ' άφού τό γέμισε με διάφορα ύφασματα και τό έκανε σάν άντιέξελκο, τό πέταξε έξω στον δρόμο.

Οι πολιορκητά, νομίζοντας πώς ήταν ό ίδιος ό Λαχανάς, πτορόδλησαν όλοι μαζί έναντιόν του. Τότε, ως ό του νά προφτάσουν να ξαναγαλίσουν, ό Λαχανάς, τραβώντας τό σπαθί του, ώριμης έξω και, πριν οι πολιορκητάι μπορέσουν να τόν πυροβολήσουν, χάθηκε μέσα στο λεμονόκηπο.

Όταν έφινε ό Λαχανάς άπ' τό σπίτι του, ένας φίλος του, ό όποιος είχε μείνει σ' αυτό, γέμισε ένα κανόνα που βρισκόταν εκεί, κ' άρχισε να βομβαρδίζει τους πολιορκητές, οι όποιοι διαλύθηκαν περιττοί.

Έτσι μωρέσαν κ' οι άλλοι φίλοι του Λαχανά, που βρισκότουσαν στο σπίτι του, να δραπέτεύσουν.

Όταν σε λίγο τό κανόνι έπαψε πεινά να βροντά, οι έπιδρομείς ύποψιάστηκαν ότι κάτι έπαρετο συνέβαινε στο σπίτι του Λαχανά και ότι, και πάλιν, έβγαζε από εκεί, έλεγε ό ίδιος.

Έξαφνου πάλιν στο σπίτι, έπασσαν με τοκούρια την πόρτα του και ώριμσαν μαυνόμενοι μέσα.

Τη συνέχεια θα τη διηγηθούμε στο προσεχές φύλλο.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ, 35 ετών.

ΠΩΛΕΤΤΑ, 28 ετών.

(Σ' ένα επαρχιακό, πλούσιο επιπλωμένο σπίτι, ό 'Ανδρέας και ή Πωλέττα, κυττάζουν γύρω την πλουσία επίπλωσι και συνομιλούν).

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Μά τό πιστεύεις λοιπόν, 'Ανδρέα, ότι όλα αυτά είνε δικά μας; Δεν είνε όνειρο;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Καθώς φαίνεται, δεν είνε όνειρο. Πωλέττα μου... Όλα είνε δικά μας. Έμεις άλλωστε είμαστε οι πλησιέστεροι συγγενείς της θείας Ροζαλίας και κατά συνέπεια, άφού πέθανε χωρίς ν' αφήσει διαθήκη, τά κληρονομήσαμε όλα...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Άπό χτες δίνω άδιάκοπα έλεημοσύνες στους φτωχούς γιά την ψυχή της. Και, καθώς ξερονόλοι, ότι είμαστε έμεις οι κληρονόμοι της, δεν μ' αφήνουν ήσυχη...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Και φαίνεται ότι ή περιουσία της είνε σημαντική... Δεν άποτελείται μόνο άπ' αυτά τά όρατα πράγματα που βλέπεις γύρω μας... Θα πάω σε λίγο στο συμβολαιογράφο γιά να μάθω ακριβώς πόσα μ'ς άφάνει.

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Καίμενη θεία Ροζαλία! Πρέπει τώρα να της κάνουμε πολλά μνημόσυνα. Τη θυμάστε τόσο λίγο όταν ζούσε...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Έδώ φαίνεται την αγαπούσαν όλοι. Είδες τί κόσμος ήταν στην κηδεία της;

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Ναι, και πόσοι φτωχοί! Αναγκάστηκα να τους ελεήσω όλους.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Τι να σου πω, Πωλέττα. Έγώ ντρέπομουν κάπως στην κηδεία. Όλοι έκλαιγαν κ' έμεις δεν κλάψαμε.

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Ήμουν κ' έγώ άρκιτα στενοχωρημένη, μέσα στο πένθιμο φόρεμά μου. Ήθελα να βρεθώ γρήγορα έδω, μαζί σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πολλοί μ'ς κύτταξαν με άνταρσία. Μά τί φταίει έμεις; Λάβαμε έξαφνα ένα τηλεγράφημα από τόν συμβολαιογράφο, ό όποιος μ'ς είδοποιούσε ότι ή θεία Ροζαλία πέθανε κ' ότι ή περιουσία της περιέρχεται σ' έμάς, σύμφωνα με τό νόμο. Και ότι έπρεπε να έρθουμε έδω γρήγορα, γιά να παρευρεθούμε στην κηδεία της και να λάβουμε γνώσι της περιουσίας που μ'ς άφάνει... Ήρθαμε λοιπόν άμέσως...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Η καίμενη ή θεία Ροζαλία! Δεν πιστεύω να θυμώνη μαζί μας ή ψυχή της, γιανι δεν χύνουμε διαρκώς δάκρυα γιά τό θάνατό της. Δεν θέλαμε βέβαια να πεθάνει. Άλλά πώς μπορούμε να μη χαρούμε γιανι μ'ς έκανε πλουσίους; Γιά σκέψου, 'Ανδρέα!... Τι άνακούφισες γιά μ'ς! Δεν θά φοράς πεινά γυναισμένα επανωφόρια, ούτε κ' έγώ στο έξής θά φοράω χιλιοδισδωμένα φορέματα... Τώρα θά μπορέσουμε να πάρομε και μία μεγάλη ύπηρέτρια κ' έτσι δεν θα

τυραννιέμαι πεινά με τη μικρή Ζανέττα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ναι, ναι. Ήταν αλήθεια, κάτι άνέλιπτο αυτή ή κληρονομία. Λοιπόν, πηγαίνω στο συμβολαιογράφο γιά να μάθω πόση άκριβώς είνε ή περιουσία της Ροζαλίας.

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Πήγαμε, 'Ανδρέα. Θα περιμένο άντιτόμωνα να μάθω...

(Ο 'Ανδρέας φεύγει).

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Γιά να περάση ή ώρα ως ότου επιστρέψει ό 'Ανδρέας, άς κυττάξω τί περιέχουν έδω αυτά τά συρτάκια.

(Η Πωλέττα άνοίγει τά διάφορα συρτάκια και βγάει από μέσα ένα σωρό πράγματα, κοντινά, βέβλια, άσπρόροχα. Έξαφνα ένα μεγάλο τετράδιο τραβάει την προσοχή της).

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Α, τί λέει έδω; «Η ζωή μου». Είνε λοιπόν τό Ήμερο-

λόγιο της θείας Ροζαλίας. Έγραφε έδω τη ζωή της. (Άνοίγει τό τετράδιο και ένα μεγάλο χαρτί πέφτει άπ' ό μέσα. Η Πωλέττα τό παίρνει, τό διαβάζει.

Γίνεται έξαφνα χλωμή σαν πεθαμμένη).

ΠΩΛΕΤΤΑ. — (με φωνή σδυμένη). Θεέ μου! Τό χαρτί αυτό είνε ή διαθήκη της Ροζαλίας. Η Ροζαλία είχε γράψει διαθήκη. Την άπογράφει με τό χέρι της. Και γράφει και την ήμερομηνία. Και...

Ω, Θεέ μου! Δεν είνε πουνθενά γραμμένο τό όνομά μας. Όλη της την περιουσία την αφήνει στους φτωχούς!... Όλη... Τι άπογοήτευσι!... Τι φριχτή, τί άνέλιπτη άποκάλυψις! Έτσι λοιπόν...

Ήταν ένα όνειρο... Θα είμαστε φτωχοί σ' όλη μας τη ζωή... Κι όμως! Αν άνάψω τώρα ένα σπύρο και τό κάψω αυτό τό χαρτί, κανείς δέ θα μάθι ποτέ τίποτε... Ούτε ό 'Ανδρέας μου. Και τό παιδί που θά φέρω σε λίγο στον κόσμο, δεν θα στερηθι τίποτε... Θα μεγαλώσει μέσα στην ευμάρεια... Κι όμως... Τι λέω... Δεν είνε μία κλοπή αυτό που σκέφτομαι να κάνω; Και πώς θα μπορώ ν' άντιταξώ σο άργότερα τό παιδί μου, όταν θα σκέφτομαι ότι έγώ, ή μητέρα του, έκλεψα, όταν τό είχα άκούμω μέσα στα

Τι πήγα να κάμω, Θεέ μου!...

με σε λίγες μέρες πλούσιον...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Αλήθεια! Τι ευτυχία!... Μόνο δεν έβρα γιανι έχω λίγο πονοκέφαλο... Θέλω να μείνω γιά λίγη ώρα ξαπλωμένη, με κλειστά μάτια.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Κοιμήσθηκες, αγαπητέ μου. Έσθ' όσον γρήγορα μπορείς. Κοιμήσου τώρα λίγο.

(Η Πωλέττα ξαπλώνεται σε μία σαλίστρη και προσποιείται ότι κοιμάται, αλλά μέσα από τά μουσκέλιμένα βλέφαρά της παρακολουθεί με αγωνία τις κινήσεις του 'Ανδρέα.

Εκείνος πάει κ' έρχεται μέσα στο δωμάτιο, κυττάζει τις εικόνες, τά βέβλια, τά διάφορα μπιμπέλι. Έξαφνα παρατηρεί τό τετράδιο στο τραπέζι. Τό παίρνει, τό φυλλομετρά.

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

σπλάχνα μου; Και θα ντρέπομαι και τόν 'Ανδρέα! Ναι... Λοιπόν θα τη φανερώσω τη διαθήκη... Κι όμως αν δεν τη φανερώσω, θα σωθούμε. Αντίο πεινά δυστυχία!... Μά... Τι άγωνία!... Τι να κάνω; Ο 'Ανδρέας σε λίγο θα γυρίσει... Τι να κάνω; Θεέ μου! Φότισέ με, τί να κάνω; (Μένει γιά μία στιγμή σκεπτική. Έξαφνα λέει): Να τί θα κάνω... Θ' αφήσω τό τετράδιο έδω, επάνω στο τραπέζι. Και θα βάλω τη διαθήκη άνάμεσα. Ο 'Ανδρέας θα τό ιδη... Θα θέλση να τό ξεφυλλίσω... Αν δεν πη τίποτε, τότε δέ θα πω κ' έγώ τίποτε. Κι ή περιουσία θα μείνη σ' έμάς...

(Αφίνει τό τετράδιο επάνω σ' ένα τραπέζι. Έξαφνα μπαίνει μέσα ό 'Ανδρέας).

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πωλέττα!... Η περιουσία της θείας Ροζαλίας είνε περισσότερη από πέντε εκατομμύρια!...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — (προσπαθώντας να φανη χαρούμενη). Τί χαρά, 'Ανδρέα μου!... Τι χαρά!...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μά γιανι είσαι έτσι χαρούμενη; Πωλέττα. — Μοι κάνει κακό ό άέρας αυτού του σπιτιού... Θέλω να γυρίσουμε γρήγορα στη φυλή μας, στο Παρίσι.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Θα γυρίσουμε σε λίγες μέρες πλούσιον...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Αλήθεια! Τι ευτυχία!... Μόνο δεν έβρα γιανι έχω λίγο πονοκέφαλο... Θέλω να μείνω γιά λίγη ώρα ξαπλωμένη, με κλειστά μάτια.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Κοιμήσθηκες, αγαπητέ μου. Έσθ' όσον γρήγορα μπορείς. Κοιμήσου τώρα λίγο.

(Η Πωλέττα ξαπλώνεται σε μία σαλίστρη και προσποιείται ότι κοιμάται, αλλά μέσα από τά μουσκέλιμένα βλέφαρά της παρακολουθεί με αγωνία τις κινήσεις του 'Ανδρέα.

Εκείνος πάει κ' έρχεται μέσα στο δωμάτιο, κυττάζει τις εικόνες, τά βέβλια, τά διάφορα μπιμπέλι. Έξαφνα παρατηρεί τό τετράδιο στο τραπέζι. Τό παίρνει, τό φυλλομετρά.

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Χαμογελά διαβάζοντας έδω κ' εκεί μερικές σελίδες. Έξαφνα ή διαθήκη πέφτει από μέσα. Ο 'Ανδρέας την παίρνει, κάθεται παρ' όμοια και τη διαβάζει. Χλωμιάζει... Τρέμει... Πάει να τη στήσει. Μά βλέπει την Πωλέττα και συγκρατείται. Έξαφνα φωνάζει): Ο άνανδρος! Τι ήθελα να κάνω! Ο άνανδρος! Ο άθλιος!...

(Κρύβει τό πρόσωπο στα χέρια κ' άρχίζει να κλαίει. Η Πωλέττα σηκώνεται και τρέχει κοντά του).

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αχ, Πωλέττα!... Λάβασε να ιδής. Δεν μ'ς αφήνει τίποτε έδω!...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Άλλά τό έχω διαβάσει, αγαπητέ μου. Και είμαι περήφανη τώρα γιά σένα. Είμαι περήφανη, γιανι είσαι τίμιος και γενναίος άντρας. Άς χάσουμε τά εκατομμύρια. Έτσι θα ξαναγυρίσουμε πάλι στο φτωχικό μας σπίτι στο Παρίσι. Θα επιστρέψουμε φτωχοί, σάν πρώτα, αλλά πόσο πιο πλούσιοι σε ευτυχία και σε άμοιβαία έκτιμησι και άγάπη!...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πωλέττα!... Η περιουσία της θείας Ροζαλίας είνε περισσότερη από πέντε εκατομμύρια!...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — (προσπαθώντας να φανη χαρούμενη). Τί χαρά, 'Ανδρέα μου!... Τι χαρά!...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μά γιανι είσαι έτσι χαρούμενη; Πωλέττα. — Μοι κάνει κακό ό άέρας αυτού του σπιτιού... Θέλω να γυρίσουμε γρήγορα στη φυλή μας, στο Παρίσι.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Θα γυρίσουμε σε λίγες μέρες πλούσιον...

ΠΩΛΕΤΤΑ. — Αλήθεια! Τι ευτυχία!... Μόνο δεν έβρα γιανι έχω λίγο πονοκέφαλο... Θέλω να μείνω γιά λίγη ώρα ξαπλωμένη, με κλειστά μάτια.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Κοιμήσθηκες, αγαπητέ μου. Έσθ' όσον γρήγορα μπορείς. Κοιμήσου τώρα λίγο.

(Η Πωλέττα ξαπλώνεται σε μία σαλίστρη και προσποιείται ότι κοιμάται, αλλά μέσα από τά μουσκέλιμένα βλέφαρά της παρακολουθεί με αγωνία τις κινήσεις του 'Ανδρέα.

Εκείνος πάει κ' έρχεται μέσα στο δωμάτιο, κυττάζει τις εικόνες, τά βέβλια, τά διάφορα μπιμπέλι. Έξαφνα παρατηρεί τό τετράδιο στο τραπέζι. Τό παίρνει, τό φυλλομετρά.

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

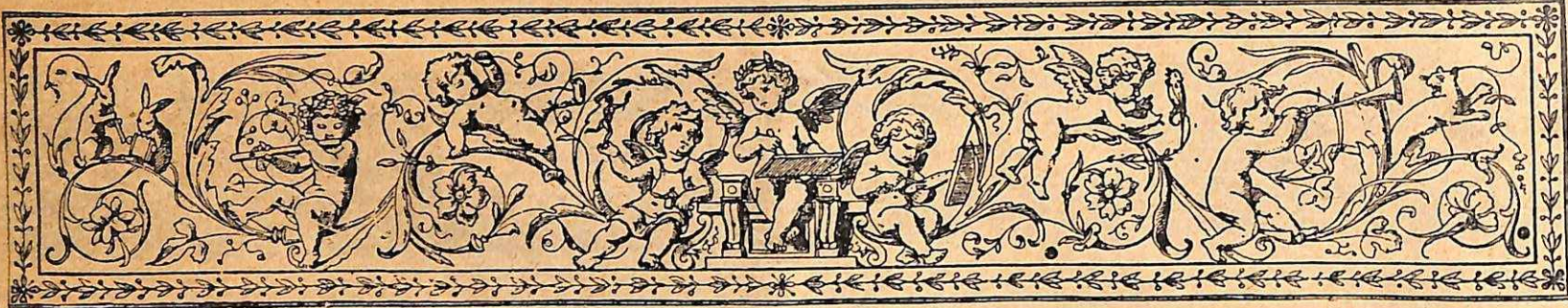
Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

Επίσης, όταν ή γυναίκα του κόντευε να πεθάνει, του ήρθαν στο κεφάλι του τόσες γλυκύτατες μελωδίες, ώστε κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της έτοιμοθάνατης και τις έγραψε!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ

Ο 'Ιταλός συνταγματάρχης του 'Ιμπερήμ Ρωμαιοί. Η περιπετειώδης ζωή του. Ένα αποκαλυπτικό γράμμα του για την εξοδό. Η εξαγορά των αιχμαλώτων. Ο άγιος 'Αράπης και το μικρό Μεσολογγιόπουλο. Τα φιλόδοξα αισθήματα του 'Ιταλού. Όπου επαναλαμβάνεται η ιστορία της Γενοβέφας. Άλλα αποκαλυπτικά έγγραφα. Μία κλασική περιγραφή της εξόδου, κτλ. κτλ.

Πόσα και πόσα έχουν γραφεί ως τώρα για την άλωση του Μεσολογγίου! Το μεγαλόπνοο αυτό των «Ελευθέρων Πολιορκημένων» το έβαλαν πομπικά, το αποθανάτισαν ζωγράφοι, το περιέγραψαν ιστορικοί.

Και όμως δεν έχει γραφεί ακόμα ούτε το ένα χιλιοστό από όλη αυτή την αιματομένη τραγωδία.

Μέσα στις γενικές γραμμές της μεγαλειώδους εξόδου, έχουν χαθεί όλες οι λεπτομέρειες, κάθε μια απ' τις οποίες θα μπορούσε ν' αποτελέσει δράμα διλόγιστο.

Την ώρα εκείνη της καταστροφής, ποιός είχε καιρό να περιμαζεύει τις διάφορες αυτές λεπτομέρειες; Έν τούτοις, εδώ κι' εκεί, έχουν περιωσθεί μικρές απ' αυτές, αλλά είναι χαμένες μέσα σε επίσημα έγγραφα.

Από ένα γράμμα του 'Ιταλού Τζωβάννι Ρωμαιοί, της 22 Μαΐου 1826, μαθαίνουμε μερικά περίεργα πράγματα.

Τι ήταν αυτός ο Ρωμαιοί; Μία περίεργη μορφή 'Ιταλού αξιωματικού, ο οποίος, εξορισμένος από την πατρίδα του για τα φιλελεύθερα αισθήματά του, έπληξε στην Αλγερία ως συνταγματάρχης του μηχανικού. Όταν ο 'Ιμπερήμ ήλθε στην 'Ελλάδα, τον έβλεπε μαζί του ως άρχοντα του μηχανικού.

Ο ευγενής 'Ιταλός, βλέποντας τη θηριωδία του 'Ιμπερήμ και των στρατιωτών του, τους έμισε τόσο, ώστε κρυφά ένεργούσε υπέρ των 'Ελλήνων, χάρις δε στην επέμβαση του σώθηκαν πολλοί αιχμάλωτοι και γυναίκοι.

Από ένα λοιπόν γράμμα του Ρωμαιοί, από την Μεθώνη όπου βρισκόταν την 22 Μαΐου 1826, προς τον Κωνσταντίνο Δραγώνα, μέλος της 'Επιτροπής Ζακύνθου, μαθαίνουμε δυο συγνηνικά επεισόδια της εξόδου του Μεσολογγίου.

Ο Ρωμαιοί ήταν στο Μεσολόγγι μαζί με τον 'Ιμπερήμ πασά. Η μόνη του σκέψη, κατά την τραγική εκείνη περίσταση, ήταν πως να σώσει περισσότερα γυναίκοι.

Και αναφέρει μία γυναίκα, την οποία είχε εξαγοράσει και την έστειλε στις Πάτρας, απ' όπου είχε δώσει οδηγίες να την στείλουν στην οικογένειά της, που βρισκόταν στην Άρτα. Άλλα το τραγικότερο από τα δράματα που αναφέρει ο Ρωμαιοί, είναι το ακόλουθο:

Κατά την άπαισία νύχτα της 22 προς της 23 'Απριλίου, τη νύχτα εκείνη που την πρέμει ο λογισμός, κατά τον εθνικό ποιητή, ο Ρωμαιοί,

παρ' όλη την κοσμοχαλασία, δεν χάνει τον καιρό του, αλλά προσπαθεί να φανεί ωφέλιμος στους δυστυχείς Μεσολογγίτες.

Με κάθε τρόπο προσπαθεί να εξαγοράσει γυναίκοι.

Έξαφνα διέκρινε έναν άγριο 'Αράπη από τους στρατιώτες του 'Ιμπερήμ, ο οποίος κρατούσε ένα μαρό, ένα κοριτσάκι δλίγον μόλις μηνύον. Το δυστυχισμένο, τυλιγμένο στο σπάργανό του, έβλαψε δυνατά, ενώ ο 'Αράπης το έσφιγγε στα άπαισία χέρια του.

Ο Ρωμαιοί πλησίασε άμέσως, είδε την άγρια αυτή σκηνή, διέκρινε τον 'Αράπη να σπρώχνει το γαταγάνι, έτοιμος να σφάξει το δυστυχισμένο μαρό.

Όλα αυτά έβλεπε ο Ρωμαιοί; Μία περίεργη μορφή 'Ιταλού αξιωματικού, ο οποίος, εξορισμένος από την πατρίδα του για τα φιλελεύθερα αισθήματά του, έπληξε στην Αλγερία ως συνταγματάρχης του μηχανικού.

Όταν ο 'Ιμπερήμ ήλθε στην 'Ελλάδα, τον έβλεπε μαζί του ως άρχοντα του μηχανικού.

Ο ευγενής 'Ιταλός, βλέποντας τη θηριωδία του 'Ιμπερήμ και των στρατιωτών του, τους έμισε τόσο, ώστε κρυφά ένεργούσε υπέρ των 'Ελλήνων, χάρις δε στην επέμβαση του σώθηκαν πολλοί αιχμάλωτοι και γυναίκοι.

Από ένα λοιπόν γράμμα του Ρωμαιοί, από την Μεθώνη όπου βρισκόταν την 22 Μαΐου 1826, προς τον Κωνσταντίνο Δραγώνα, μέλος της 'Επιτροπής Ζακύνθου, μαθαίνουμε δυο συγνηνικά επεισόδια της εξόδου του Μεσολογγίου.

Ο Ρωμαιοί ήταν στο Μεσολόγγι μαζί με τον 'Ιμπερήμ πασά. Η μόνη του σκέψη, κατά την τραγική εκείνη περίσταση, ήταν πως να σώσει περισσότερα γυναίκοι.

Και αναφέρει μία γυναίκα, την οποία είχε εξαγοράσει και την έστειλε στις Πάτρας, απ' όπου είχε δώσει οδηγίες να την στείλουν στην οικογένειά της, που βρισκόταν στην Άρτα. Άλλα το τραγικότερο από τα δράματα που αναφέρει ο Ρωμαιοί, είναι το ακόλουθο:

Κατά την άπαισία νύχτα της 22 προς της 23 'Απριλίου, τη νύχτα εκείνη που την πρέμει ο λογισμός, κατά τον εθνικό ποιητή, ο Ρωμαιοί,

παρ' όλη την κοσμοχαλασία, δεν χάνει τον καιρό του, αλλά προσπαθεί να φανεί ωφέλιμος στους δυστυχείς Μεσολογγίτες.

Με κάθε τρόπο προσπαθεί να εξαγοράσει γυναίκοι.

Έξαφνα διέκρινε έναν άγριο 'Αράπη από τους στρατιώτες του 'Ιμπερήμ, ο οποίος κρατούσε ένα μαρό, ένα κοριτσάκι δλίγον μόλις μηνύον. Το δυστυχισμένο, τυλιγμένο στο σπάργανό του, έβλαψε δυνατά, ενώ ο 'Αράπης το έσφιγγε στα άπαισία χέρια του.

Ο Ρωμαιοί πλησίασε άμέσως, είδε την άγρια αυτή σκηνή, διέκρινε τον 'Αράπη να σπρώχνει το γαταγάνι, έτοιμος να σφάξει το δυστυχισμένο μαρό.

Όλα αυτά έβλεπε ο Ρωμαιοί; Μία περίεργη μορφή 'Ιταλού αξιωματικού, ο οποίος, εξορισμένος από την πατρίδα του για τα φιλελεύθερα αισθήματά του, έπληξε στην Αλγερία ως συνταγματάρχης του μηχανικού.

Όταν ο 'Ιμπερήμ ήλθε στην 'Ελλάδα, τον έβλεπε μαζί του ως άρχοντα του μηχανικού.

Ο ευγενής 'Ιταλός, βλέποντας τη θηριωδία του 'Ιμπερήμ και των στρατιωτών του, τους έμισε τόσο, ώστε κρυφά ένεργούσε υπέρ των 'Ελλήνων, χάρις δε στην επέμβαση του σώθηκαν πολλοί αιχμάλωτοι και γυναίκοι.

Από ένα λοιπόν γράμμα του Ρωμαιοί, από την Μεθώνη όπου βρισκόταν την 22 Μαΐου 1826, προς τον Κωνσταντίνο Δραγώνα, μέλος της 'Επιτροπής Ζακύνθου, μαθαίνουμε δυο συγνηνικά επεισόδια της εξόδου του Μεσολογγίου.

Ο Ρωμαιοί ήταν στο Μεσολόγγι μαζί με τον 'Ιμπερήμ πασά. Η μόνη του σκέψη, κατά την τραγική εκείνη περίσταση, ήταν πως να σώσει περισσότερα γυναίκοι.

Και αναφέρει μία γυναίκα, την οποία είχε εξαγοράσει και την έστειλε στις Πάτρας, απ' όπου είχε δώσει οδηγίες να την στείλουν στην οικογένειά της, που βρισκόταν στην Άρτα. Άλλα το τραγικότερο από τα δράματα που αναφέρει ο Ρωμαιοί, είναι το ακόλουθο:

Κατά την άπαισία νύχτα της 22 προς της 23 'Απριλίου, τη νύχτα εκείνη που την πρέμει ο λογισμός, κατά τον εθνικό ποιητή, ο Ρωμαιοί,

παρ' όλη την κοσμοχαλασία, δεν χάνει τον καιρό του, αλλά προσπαθεί να φανεί ωφέλιμος στους δυστυχείς Μεσολογγίτες.

Με κάθε τρόπο προσπαθεί να εξαγοράσει γυναίκοι.

Έξαφνα διέκρινε έναν άγριο 'Αράπη από τους στρατιώτες του 'Ιμπερήμ, ο οποίος κρατούσε ένα μαρό, ένα κοριτσάκι δλίγον μόλις μηνύον. Το δυστυχισμένο, τυλιγμένο στο σπάργανό του, έβλαψε δυνατά, ενώ ο 'Αράπης το έσφιγγε στα άπαισία χέρια του.

Ο Ρωμαιοί πλησίασε άμέσως, είδε την άγρια αυτή σκηνή, διέκρινε τον 'Αράπη να σπρώχνει το γαταγάνι, έτοιμος να σφάξει το δυστυχισμένο μαρό.

Όλα αυτά έβλεπε ο Ρωμαιοί; Μία περίεργη μορφή 'Ιταλού αξιωματικού, ο οποίος, εξορισμένος από την πατρίδα του για τα φιλελεύθερα αισθήματά του, έπληξε στην Αλγερία ως συνταγματάρχης του μηχανικού.

Όταν ο 'Ιμπερήμ ήλθε στην 'Ελλάδα, τον έβλεπε μαζί του ως άρχοντα του μηχανικού.

Ο ευγενής 'Ιταλός, βλέποντας τη θηριωδία του 'Ιμπερήμ και των στρατιωτών του, τους έμισε τόσο, ώστε κρυφά ένεργούσε υπέρ των 'Ελλήνων, χάρις δε στην επέμβαση του σώθηκαν πολλοί αιχμάλωτοι και γυναίκοι.

Από ένα λοιπόν γράμμα του Ρωμαιοί, από την Μεθώνη όπου βρισκόταν την 22 Μαΐου 1826, προς τον Κωνσταντίνο Δραγώνα, μέλος της 'Επιτροπής Ζακύνθου, μαθαίνουμε δυο συγνηνικά επεισόδια της εξόδου του Μεσολογγίου.

Ο Ρωμαιοί ήταν στο Μεσολόγγι μαζί με τον 'Ιμπερήμ πασά. Η μόνη του σκέψη, κατά την τραγική εκείνη περίσταση, ήταν πως να σώσει περισσότερα γυναίκοι.

Και αναφέρει μία γυναίκα, την οποία είχε εξαγοράσει και την έστειλε στις Πάτρας, απ' όπου είχε δώσει οδηγίες να την στείλουν στην οικογένειά της, που βρισκόταν στην Άρτα. Άλλα το τραγικότερο από τα δράματα που αναφέρει ο Ρωμαιοί, είναι το ακόλουθο:

Κατά την άπαισία νύχτα της 22 προς της 23 'Απριλίου, τη νύχτα εκείνη που την πρέμει ο λογισμός, κατά τον εθνικό ποιητή, ο Ρωμαιοί,

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

— Άφου θέλετε να μάθετε τη ζωή μου, θά σας τη διηγηθώ. Δεν θά σας κρύψω τίποτε. Μά, όπως μου φαίνεται, δεν παρουσιάζει κανένα ξεχωριστό ενδιαφέρον... Θά ήθελε όμως πως δεν ήμουν δυστυχισμένος... άλλ' ούτε κι' εσύ...

Όταν ήμουν μικρό παιδάκι, οι γονείς μου που ήσαν πάμφτωχοι, μ' ενοίκισαν σ' έναν πλανόδιο θιασάρχη, ο οποίος μ' έπεδαικνε στο Κοινό, αντί μιάς παντάρας... Έκανα το γυμνάσιο της Εβρώπης, φυλακισμένος μέσα σ' ένα ξύλινο κλουβί, ζηλότυπα κρυμμένος για να μη με βλέπει κανείς χωρίς να πληρώνω. Έτσι όμως κι' εγώ δεν έβλεπα τίποτε...

Μεγάλωνα χωρίς άερα, χωρίς παιχνίδια, χωρίς να κινούμαι, σαν ένα ζώο μέσα στο κλουβί του. Αυτή η ζωή ήταν πολύ θλιβερή, σ' έβλαψαν, γι' ένα παιδί... Δεν καταλάβαινα ούτε πως περνούσε ο χρόνος, όταν μία μέρα ένα γεγονός πολύ καταπληκτικό για μένα, ο οποίος άγνωστα τ' άπαντα, ήρθε να με σώσει... Εγώ ρέει πια ο καιρός που έπρεπε να κάνω τη θητεία μου... Παρουσιάστηκα λοιπόν στο στρατολογικό γραφείο, μα με άπληξαν λόγω του τραστίου μου αναστράτη...

Συγχρόνως όμως έμαθα πως είχα κι' εγώ, όπως όλοι οι άνθρωποι, το δικαίωμα να διαθέτω ελεύθερα τον εαυτό μου... Τίποτε δεν μ' εμπόδιζε να εγκαταλείψω τον ιμπερσάριό μου. Τον εγκατέλειψα λοιπόν, μεθυμένος από ανεξαρτησία. Τον εγκατέλειψα για να ζήσω, όπως όλος ο κόσμος, και να κερδίσω το ψωμί μου μ' ένα επάγγελμα πιδ εθνομικό από του σαλτιμπάγκου... Έβαλα μέσα σ' ένα πορτοφόλι τα λίγα χρήματα που είχα και ξεκίνησα, γεμάτος ελπίδες...

Ηθέλα πολύ να εργασθώ... Άλλ' όπου κι' αν πήγαινα, μ' έδιωχναν εξ αιτίας του ψηλού μου αναστήματος και της άμαθείας μου...

Επειδή είχα μεγαλώσει περιορισμένος μέσ' στη σκιά, χωρίς ήλιο, τ' πελώριο σώμα μου ήταν άσθενικό κι' αναμικρό... Είχα ναύρα από βαμπακί, υπόφερα από τις άρροσφαιρικές μεταβολές, από το θύροβο, από τ' άρώματα, από τα φώτα...

Εδώ και λίγον καιρό, έχω αποκτήσει κάποια εύρωστία, μα εξακολουθώ να είμαι ακόμα άνικανος για μία εργασία συνεχή, και πρό πάντων διανοητική.

Όσοις—τον διέκοβα εγώ—τρέψουν με τον οποίο εκφράζεστε, φανερώνει κάποια μέρωση...

Με δυσκολία κατορθώνω και βάζω την υπογραφή μου! μου άπάντησε ο συνομιλητής μου. Μόνο πού έχω διαβάσει πολύ... Καταδικασμένος λοιπόν από τη μοίρα, αναγκάστηκα να ξαναχρίσω το παλιό μου επάγγελμα του σαλτιμπάγκου, έπιδει-

κνώντας τον εαυτό μου στο Κοινό... Μά σήμερα πια έχμεταλλεύομαι μόνος τον εαυτό μου... Είμαι ελεύθερος. Έλεύθερος να περπατώ όπως αυτή τη στιγμή πού έχω την τιμή να κουδεντιάζω μαζί σας...

Κι' ο συνομιλητής μου, λέγοντας τα λόγια αυτά, χαμογέλασε σαρκαστικά και με δόνη... Κατάλαβα πως σκεφτόταν πόσο τραγική του ήταν η ελευθερία του... Ήταν μόνος, πάντα μόνος... Πώς μπορούσε να βοηθάν συντρόφο στη ζωή του, στη στιγμή πού δεν μπορούσε ν' άνεθε σ' άμεί; Ή σέ τραμ ή να περπατήσει στο δρόμο, χωρίς να συγκεντρώνω πίσω του τους περιέργους;... Ποιός θά ήθελε να βαδίσει στο πλυστόν αυτό του φαινομένου;

Ό! ναι, ήταν πάντα με το τραστίο ύψος του τ' άντικείμενο της περιεργίας και της καταπληξίας του κόσμου... Δεν έβρισκα ποτέ ούτε κρεβάτι, ούτε καρέκλα, ούτε λουτρό για τ' όμπό του... Κι' έξαφνα, μία άλλη σκέψις μου πέφισε από τ' όμολό, την όποια τόλμησα να διατυπώσω με κάποια δειλία:

— Και ή καρδιά σας; ρώτησα. Έμεινε πάντοτε άφωνη;

— Ά! μου άπάντησε εκείνος άργά. Άν μου άπευθύνετε μία τέτοια ερώτηση πρό όλίγων ακόμα μηνών...

Ίσως να σας σκότωναν... Σήμερα όμως θά σας άπαντήσω... Ναι, ή καρδιά μου έμεινε για πολύ καιρό άφωνη, μα λαχταρούσε την αγάπη...

Από τη νεανική μου ήλικία, κούταξα με μία κρυφή αγωνία τις πορεύσεις και τις άλλες γυναίκες που έπαιζαν στον ίδιο θέαο μ' εμένα... Όσοις σπανίως έβρισκα, ανάμεσα σ' αυτές, καμμία πού να μου κάνη έξαιρετική εντύπωση, γιατί, θραμμένος από μυθιστορήματα και ποιήματα, όνειρευόμουν τη γυναίκα πού ό' άγαπούσα σαν ένα πλάσμα ιδανικό... Πε-

ρίμενα λοιπόν εκείνη την εποχή αυτό το ιδανικό πλάσμα, γιατί δεν είχα ακόμα συνείδηση του τεραστίου άναστήματος μου...

Τότε λοιπόν στην Προβηγκία, γνώρισα μία νέα δεκαεπτά χρόνων, πολύ λεπτοκαμωμένη κι' αϊθήρια, πού θά μπορούσα να την κλείσω μέσα στη χούφτα μου σαν σπουργιτάκι. Η χαριτωμένη αυτή μικρούλα, πού είχε χάσει τη μητέρα της και πού ο πατέρας της την παραμελούσε, έρχόταν εύχρηστώς μαζί μου στην εξοχή... Ένομιθα την παρουσία της, σαν τον ήλιο του Άπριλίου να μου ζεσταίνει την ψυχή...

Έχα κυριευθεί άπό ένα τραλλό πάθος γι' αυτή... Η μου τόσο άρωμαμένος, ώστε μία μέρα άρπαξα τ' ό μικρό της χεράκι μέσα στα δάχτυλά μου και σιωπηλά άόχισα να κλαίω...

Η μικρούλα με ρώτησε τότε τί έσήμε αν να δάσκαλό μου, ένω ή γλυκεία της φωνή μου διαπερνούσε την καρδιά... —Ραυμόνδη, τραύλισα τραδώντας την προς τ' όσθός μου. Σ' άγαπώ! Άμέσως έκίνη, τρομαγμένη, άποσπάστηκε με δύναμη άπ' τα χέρια μου. Έπειτα, άφου με κούταξε για μερικά λεπτά, έφυγε, γρήγορα γρήγορα, ενώ συγχρόνως μου φώναζε τα τραυερά αυτά λόγια:

— Μ' άγαπάς εσύ;... Τί φρίκη!... Όστε κι' αυτή μ' άπερθανόταν, ώστε κι' αυτή έννοιζε για μένα τ' όφρέ κ' η, την όποια δεν είχε διατάσει να μου φωνάζη κατάμουτρα...

Ο Ροδάνος κυλούσε εκεί κοντά, όρμητικός και φουκαμμένος από τ' όρώσμο των χρόνων... Άφου άποτελούσα μία άφεικη, σκόδωχα από τη χλόη όπου αυτή κι' εγώ καθόμασσε πρό όλίγου και διευθύνθηκε μέσα στο ποτάμι με την άπόφαση να πνιγώ.

Έρτασα στην όχθη κι' ήμουν έτοιμος να πέσω μέσα στο νερό, όταν έξαφνα άκουσα έναν διαβάτη πού πλησίαζε σφυρίζοντας κάποια εύθυμο σκοπό...

Έρωτέρης πού χαρτιού θεωρείται ο Κινέζος Τζάι, ό έπωνομαζόμενος Κίγκ-Σίγκ. Αύτός έζησε κατά τόν 1ο π. Χ. αιώνα και για ν' άποφύγη τον πάπυρο, μεταχειρίστηκε για γραφή τη χαρτί, το όποιο κατασκεύαζε από παραγεγραμμένους κορμούς δένδρων.

Τραβήχτηκε τότε για να μη με δει, άποφασισμένος μόλις προσπεράσει να πραγματοποιήσω την άπόφασή μου...

Στο σημείο αυτό, ο γίγας στάθηκε. Έμεινε για μία στιγμή συλλογισμένος κι' έξαφνα, κάνοντας μία χειρονομία σαν να ήθελε να μου δείξη πως ή έξομολόγησής του είχε τελειώσει πια, μου είπε:

— Έ λοιπόν... Καθώς βλέπετε, έξακολουθώ να είμαι ζωντανός...

Μά εγώ ήθελα να μου τελειώση την έκμυστήρευσή του... Ηθέλα να μάθω πως είχε αλλάξει άπόφαση και δεν άυτοκτόνησε...

— Έκανα μία ήλιθιότητα—μου έπε, ύψώνοντας τους ώμους του και δείχνοντας στενοχώρια για την έπιμονή μου...

Και, για να με ξεφορτωθή, έπρόσθεσε:

— Ο διαβάτης πού με είχε άνησυχήσει, είχε επάνω στο κεφάλι του ένα κλουβί, μέσα στο όποιο βρισκόταν μια καμμία δωδεκάδα χελιδόνια φυλακισμένα... Άλήθεια, δεν έν' έξιολύπητα έλα τα φυλακισμένα πουλιά;... Μά πιδ έξιολύπητα απ' έλα είναι τα χελιδόνια... Είχα μερικά χράματα επάνω μου, τα όποια, άφου θ' άυτοκτονούσα, δεν θά μου χρησίμευαν πια σε τίποτε... Σκέφτηκα λοιπόν πως θά ήταν καλό να χρησιμοποίησω τα χράματα αυτά για ν' άπελευθερώσω τα δυστυχισμένα πουλιά... Καί, χωρίς να χρονοτριβώ, τάγώρασα ή μάλλον άγόρασα την έλευθρία τους από τόν κύριό τους... Τά είδα τότε να πετούν και να χάνονται σαν βέλη μέσα στο άπειρο... Τά παρακολουθούσα με τ' όμάτια μου με μία άνέκφραστη κι' έντελώς καινούργια ήδονή... Άκόμα και στή μερα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτό μου πρόένης τέση εύχαρίστησι...

Όταν τα χελιδόνια εξαφανίστηκαν στο διάστημα, είχα μείνει πια μόνος... Ο διαβάτης είχε εξαφανιστεί.

Τότε δεν συλλογίστηκα πια ν' άυτοκτονήσω... Ένωίωσα έξαφνα μέσα μου τ' ό θάρος να ξαναχρίσω τη γελία μου ζωή, ή όποια δεν ήταν πια χωρίς κανένα σκοπό. Γιατί καταλάβαινα πως άμα μπορούσα να σώσω κάθε τόσο μερικά πουλάκια, θά ήμουν κι' εγώ χράματος σε κάτι στον κόσμο.

Τότε δεν συλλογίστηκα πια ν' άυτοκτονήσω... Ένωίωσα έξαφνα μέσα μου τ' ό θάρος να ξαναχρίσω τη γελία μου ζωή, ή όποια δεν ήταν πια χωρίς κανένα σκοπό. Γιατί καταλάβαινα πως άμα μπορούσα να σώσω κάθε τόσο μερικά πουλάκια, θά ήμουν κι' εγώ χράματος σε κάτι στον κόσμο.

Τότε δεν συλλογίστηκα πια ν' άυτοκτονήσω... Ένωίωσα έξαφνα μέσα μου τ' ό θάρος να ξαναχρίσω τη γελία μου ζωή, ή όποια δεν ήταν πια χωρίς κανένα σκοπό. Γιατί καταλάβαινα πως άμα μπορούσα να σώσω κάθε τόσο μερικά πουλάκια, θά ήμουν κι' εγώ χράματος σε κάτι στον κόσμο.

Τότε δεν συλλογίστηκα πια ν' άυτοκτονήσω... Ένωίωσα έξαφνα μέσα μου τ' ό θάρος να ξαναχρίσω τη γελία μου ζωή, ή όποια δεν ήταν πια χωρίς κανένα σκοπό. Γιατί καταλάβαινα πως άμα μπορούσα να σώσω κάθε τόσο μερικά πουλάκια, θά ήμουν κι' εγώ χράματος σε κάτι στον κόσμο.

Τότε δεν συλλογίστηκα πια ν' άυτοκτονήσω... Ένωίωσα έξαφνα μέσα μου τ' ό θάρος να ξαναχρίσω τη γελία μου ζωή, ή όποια δεν ήταν πια χωρίς κανένα σκοπό. Γιατί καταλάβαινα πως άμα μπορούσα να σώσω κάθε τόσο μερικά πουλάκια, θά ήμουν κι' εγώ χράματος σε κάτι στον κόσμο.

ΔΥΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Ήταν μία ωμορφη καλοκαιρινή ημέρα, όταν η κυρία ντε Βορέλ, γνώρισε την Έσθέρ Μεντύς.

Καθόντουσαν κι' η δύο στον ίδιο πάγκο σ' ένα πάρκο, μπρός στην υπέροχη λίμνη Ζεραντιέρο και μόλις έπιασαν κουβέντα, ένοιωσαν μία ζωηρή αμοιβαία συμπάθεια να πλημμυρίζει τις καρδιές τους. Έτσι δεν άργησαν να γίνουν δυο καλές και στενές φίλες.

Κι' αλήθεια... Ταίριαζαν τόσο στα αισθήματά τους και στις σκέψεις τους. Ήσαν κι' η δύο μελαγχολικές, άχαπορσαν τη μοναξιά και τους ρεμβασμούς και απόφευγαν τη συναναστροφή των ανθρώπων.

Στην εμφάνισή όμως δεν έμοιαζαν καθόλου και ήταν και η δύο πολύ θελκτικές. Η κυρία ντε Βορέλ ήταν ύψηλη, επιδερμική, με μαύρα μάτια και μαλλιά. Η Έσθέρ πάλι ήταν μικροκαμωμένη, ίδια κουκλα ζωντανή, με γαλανά μάτια και χρυσά μαλλιά...

Είχαν συνήθεισε πεινά να συναντώνται κάθε μέρα στη μαγευτική όχθη, όπου το διάφανο κύμα έρχόταν κι' έσβηνε απαλά σαν χάδι...

Πότε περπατούσαν για πολλήν ώρα κατά μήκος της όχθης και πότε πάλι μέσα σ' ένα μικρό πλοίο έκαναν το γύρο της γαλάζιας λίμνης, της περιτριγυρισμένης από ύψηλα βουνά.

Και σ' αυτές τις ώρες στιγμές, μέσα στο θαυμάσιο περιβάλλον, η δύο γυναίκες άνοιγαν την καρδιά τους κι' έλεγαν σιγά-σιγά, ή μία στην άλλη, τα μυστικά τους...

Έτσι η Έσθέρ έμαθε ότι η κυρία ντε Βορέλ είχε παντρευτεί από έρωτα, άλλ' ότι ο σύζυγός της, έπειτα από λίγαν καιρό, είχε άρχισε να την άπατά, ως ότου στο τέλος αναγκάστηκε να τον χωρίσει... Γι' αυτό είχε πάντα μέσα στην καρδιά της πολλή πίκρα και πολλή απογοήτευση...

Η Έσθέρ πάλι είχε χάσει πριν από τέσσερα χρόνια τον άντρα της και το μικρό της κοριτσάκι σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο Μαρκό, Τώρα φαινόταν σαν να είχε παρηγορηθεί την απώλεια του συζύγου της και μιλούσε πολύ λίγο γι' αυτόν.

Τώρα φαινόταν σαν να είχε παρηγορηθεί την απώλεια του συζύγου της και μιλούσε πολύ λίγο γι' αυτόν. Τώρα φαινόταν σαν να είχε παρηγορηθεί την απώλεια του συζύγου της και μιλούσε πολύ λίγο γι' αυτόν. Τώρα φαινόταν σαν να είχε παρηγορηθεί την απώλεια του συζύγου της και μιλούσε πολύ λίγο γι' αυτόν.

Και όμως, σιγά-σιγά, η θλίψη της περασμένης ζωής των δυο γυναικών άρριαν να σβήνουν.

Το υπέροχο περιβάλλον, η θερμότης τους φίλων κι' ο ζωοφόρος αέρας των βορρίων τους έδινε μία νέα δύναμη κι' εγλύβαινε τις πληγωμένες τους καρδιές. Και ένα γλυκό χαμόγελο, άρχισε ν' ανθίζει πάλι στα πικραμένα τους χείλη.

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Καλήν αντάμωσι λοιπόν.

Χίλια φιλιά
Κάρολος Ντ' Αζελέ.

"Όσο η κυρία ντε Βορέλ διάβαζε αυτό το γράμμα, το πρόσωπό της χλώμαζε και η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε κόντευε να σπάσει.

Γιατί, αυτός που είχε γράψει το γράμμα, ο Κάρολος ντ' Αζελέ, ήταν ο σύζυγός της ή μάλλον ο πρώην σύζυγός της...

Αλλά το γράμμα αυτό ήταν γραμμένο πριν ακόμα χωρίσουν...

Έτσι λοιπόν, η τελευταία αντίζη, λος της Έλισσάβετ ντε Βορέλ ήταν αυτή η αθέρια γυναίκα με τα γαλανά δώμα μάτια και τα χρυσά μαλλιά; Η Έσθέρ; Η Έλισσάβετ φανταζόταν τη γυναίκα που έγινε αιτία να χω-

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Μια νύχτα, η κυρία ντε Βορέλ δεν μπορούσε να κοιμηθώ... Άνοιξε λοιπόν το φως και πήρε ένα βιβλίο από το τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της... Ήταν ένα βιβλίο που της είχε δανείσει το πρώτο ή κυρία ντε Μεντύς, ένα βιβλίο παλιό και σπάνιο, του Παύλου Ματιέ, του αγαπημένου ποιητού των γυναικών.

Έξαφνα, καθώς η κυρία ντε Βορέλ το φυλλομετρούσε, είδε ένα γράμμα ανάμεσα στις σελίδες του, ξερασμένο, χωρίς άλλο, από πολύν καιρό εκεί

Δεν υπάρχε στον κόσμο κανένα άλλο βάλεμο τόσο θαυματουργό, όσο η αληθινή και αγνή φιλία, η οποία ενώνει δυο ψυχές εκλεκτικές, αίσθαντικές και ποικιλικές...

Το φως της αμέρας άρχισε ήδη να μπαίνει θανάτο ακόμα και δειλό, μέσα από τις δαυτελλένες κουρτίνες, στο δωμάτιο της Έλισσάβετ.

Η δυστυχισμένη γυναίκα ένοιωθε τώρα μέσα στην καρδιά της να χαράζει κι' εκεί μία λευκή αμγή, που έδιωχνε τα μαύρα σκοτάδια του μίσους. Καταρίσταν τη σκιά του άνδρός που είχε εξαφνα ορθωθεί ανάμεσα σ' εκείνη και τη φίλη της, της ψυχής της την αδελφή.

Ήταν λοιπόν γραφτό ο Κάρολος να είναι πάντα ένα εμπόδιο για την ευτυχία της;

Μά όχι, αυτή τη φορά δεν θα νικήση εκείνος.

Γιατί η Έσθέρ ήταν η μόνη της παρηγοριά, ο καλός της άγγελος που την ένοιωθε τόσο, και θα ήταν άμαρτία να χάσει τη φίλη και τη στοργή της για λόγους μη αναστρέψιμους.

Όχι, η Έσθέρ δεν ήταν η λυδία και ανήθικη γυναίκα που φανταζόταν. Ήταν κι' αυτή μία δυστυχισμένη που διψούσε την αγάπη και δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στη γοητεία και τους όρκους και τις υποσχέσεις του Καρόλου. Τι έφταιγε, αν ο άνθρωπος που αγάπησε ήταν ο Κάρολος.

Δεν ήταν κι' αυτή ένα θύμα... Δεν είχε υποφέρει και αυτή για τον σκληρό και επιπόλαιο εκείνο άνδρα; Και αν ακόμα μπορούσε να πη κανείς ότι, έσφαλε, δεν είχε εξλιωθεί άρετά με τον τραγικό θάνατο του παιδιού της;

Αλήθεια! Το κοριτσάκι αυτό, που έκλαψε η Έσθέρ, ήταν και παιδί του Καρόλου και ως μ'ήν έφερε το όνομά του...

Α, πώς ήθελε η Έλισσάβετ να ζή αυτό το κοριτσάκι για να το αγαπά πολύ-πολύ, αυτή που δεν είχε ποτέ παιδί...

Τώρα που τα ήξερε όλα, θα παρήγορούσε ακόμα πιο πολύ τη φωλή την Έσθέρ.

Πόσο άνανδρα σκέφτηκε για μία στιγμή να τη βροίσει και να την ταπεινώσει... Πόσο πιο δυστυχισμένη θα την έκανε έτσι...

Τώρα που ο Κάρολος ντ' Αζελέ κοιμόταν για πάντα μέσα στη φλογερή γή της Νοτίου Αφρικής, δεν έπρεπε πεινά να σωθή όριστικά από την ολεθρία του επιρροή;

Όσο τα συλλογιζόταν αυτά, η Έλισσάβετ, τόσο ησύχαζε η καρδιά της και τόσο πιο ωραία, πιο αγνή και πιο αγαπητή πρόβαλε εμπρός της η εικόνα της φίλης της.

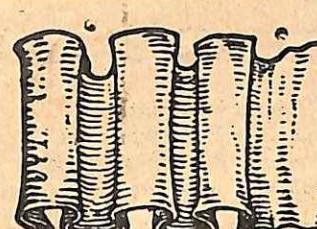
Κι' εξαφνα, άκουσε να χτυπούν στην πόρτα του δωματίου της.

— Ποιος είναι τόσο πρωί; είπε λίγο φοβισμένη.

Πίσω από την κλειστή πόρτα, η μουσική και γεμάτη στοργική ανησυχία φωνή της Έσθέρ ακούστηκε:

Γιατί και η δύο φίλες έμεναν στο ίδιο ξενοδοχείο.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΗΡΩΕΣ...

... "Όταν ο Ναπολέων, μετά την καταστροφή του Βατερλώ, πέρασε στη νήσο του Αϊζ, όπου την άλλη μέρα επρόκειτο να παραδοθή στους Άγγλους, ένας πλοίαρχος του Ναυτικού, ονομαζόμενος Βιλντιέ, του πρότεινε να τον μεταφέρει στην Αμερική, περνώντας τον κρουαζιέ με το πλοίο του τη νύχτα ανάμεσα από τον άγγλικό στόλο.

Ο Βιλντιέ αυτός ήταν φανατικός βοναπαρτιστής και περίφημος ναυτικός, ο οποίος είχε εξασκηθεί στο να κυβερνάει μικρά πλοία που ταξίδευαν στις μεγάλες θάλασσες. Το πλοίο που κυβερνούσε τώρα λεγόταν «Αίθερ» κι' αναλάμβανε υπευθύνως να πάει μ' αυτό τον Ναπολέοντα ως την άκρη του κόσμου.

Ο αυτοκράτορας τον άκουγε με προσοχή, κδόντας διαρκώς βόλτες, χωρίς να λήη τίποτε. Στο τέλος στάθηκε, κύτταξε για μερικές στιγμές τον ωκεανό, έπειτα κούνησε το κεφάλι του κι' είπε ένα ξερό «Όχι».

Το σχέδιο του Βιλντιέ δεν του ένεπνεε χαμιά εμπιστοσύνη. Προτιμούσε καλύτερα να παραδοθή στους Άγγλους.

Έπειτα από μερικούς μήνες, ο πλοίαρχος Βιλντιέ, τον οποίο η άρνησις του αυτοκράτορος είχε πληγώσει κατακαρδα, θέλοντας ν' αποδείξει ότι η πρότασίς του δεν είχε τίποτε το άπραγματοποίητο, πήρε το καραβάκι του και μαζί με δυο νεαρούς δοκίμους, από τους οποίους ο νεώτερος ήταν ο γιουίς του, τράβηξε για την Αμερική.

Το ταξίδι υπήρξε μεγάλο και σκληρό. Ο «Ατρώμητος» όμως ήταν καλά εφοδιασμένος από νερό, τρόφιμα και μπισκότα και ως την τελευταία ημέρα του ταξιδιού, η διαμονή των τριών γινόντων μ' εξααιρετική προσοχητήτητα και έτσι το πλήρωμα δεν υποφέρει και πολύ.

Όστόσο, επειδή οι τρεις επιβάται του «Ατρώμητος» έτρωγαν διαρκώς παστό κρέας, τα σκάβια τους είχαν ξεραθεί και διψούσαν πολύ. Μά είτε διψούσαν, είτε όχι, ο πλοίαρχος Βιλντιέ δεν τους έδινε ούτε μία σταγόνα νερό παραπάνω από το ωρισμένο.

Μία μέρα που η θάλασσα ήταν γαλήνια σαν το λάδι, οι τρεις ποντοπόροι

— Είδα φως τη νύχτα στο δωμάτιό σας, Έλισσάβετ. Έλεγε η Έσθέρ. Φοβήθηκα μήπως είσαι αδιάθετη. Ή μήν έχεις χαμιά στενοχωρία; Πες μου αν θέλεις να σε περιποιηθώ...

Στο κουρασμένο πρόσωπο της κυρίας ντε Βορέλ, ένα ωραίο τρυφερό χαμόγελο έλαμψε όπως μία φωτεινή αχτίδα του ήλιου έπειτα από τη θύελλα. Και είπε:

— Μην ανησυχείς, Έσθέρ. Είχα λίγη άπνία... Θα κοιμηθώ τώρα λίγο και το μεσημέρι θα τα πούμε πάλι.

Είδαν εξαφνα ένα πράγμα στρογγυλό να πλέη κοντά στο καράβι τους.

— Ένα καρπούζι! φώναξε ο Βιλντιέ υιός, ο οποίος βρισκόταν την ώρα εκείνη στο τιμόνι.

Ήταν, πράγματι, ένα καρπούζι, το οποίο, άγνωστο πώς, είχε βρεθεί στη μέση του ωκεανού. Χωρίς άλλο, θα είχε πέσει από κανένα πλοίο περαστικό από τα νερά αυτά.

Οι δύο δοκίμοι το φάσαν και το προσέφεραν στον πλοίαρχό τους, με αυτός, σαν καλός καπετάνιος, το μοιράστηκε μαζί τους. Αν και ήταν λίγο χαλασμένο από τη θάλασσα, το βρήκαν εξαίρετο και είχαν πραγματι-

τρώμετος» έμπαινε στο λιμάνι του Χά-λιφαζ.

— Ούφ! φτάσαμε! Έκαναν μ' ανακούφιση οι τρεις θαλασσινοί.

— Από πού έρχασατε; του φώναξε ο κόσμος που βρισκόταν συγκεντρωμένος στην ποικυμαία.

Τότε οι τρεις ήρωες τους απάντησαν περήφανα:

— Από τη Γαλλία!

Κανείς δεν ήθελε να τους πιστέψει, γιατί ποτέ ως τότε δεν είχε επιχειρηθεί ένα τέτοιο ταξίδι. Μά στο τέλος σαν τους έδειξαν τα ναυτολόγια τους, τους πίστεψαν και τους υποδέχτηκαν με πραγματικό ένθου-

Ο Άλφονσος Ντοντέ με την κόρη του.

κή ευτυχία εκείνη την ημέρα στον «Ατρώμητο».

Μά αν το ταξίδι είχε τις καλές του στιγμές, δεν έλειπαν και η άσχημες... Άνεμοστρόβιλοι, ημέρες πυκνής ομίχλης, νύχτες τρικυμίας, χωρίς ύπνο... Πολλές φορές, όταν η θάλασσα άγριεε, εξααιρετικά και το πλήρωμα δεν μπορούσε να κάνει τίποτε πειά να ναντίον της τρικυμίας, εγκαταλείπονταν στον βλοίο στο έλεος του Θεού.

Τέλος, έπειτα από έξη βδομάδες, φάνηκαν η ακτές της Αμερικής. Ήταν πειά καιρός, γιατί το νερό τους είχε σχεδόν σωθεί...

Έπειτα από λίγες ώρες, ο «Ατρώμητος» έμπαινε στο λιμάνι του Χά-λιφαζ.

Την αληθινή αυτή ιστορία που τη διηγήθηκε από ολίγων ετών, ένα χειμωνιάτικο βράδυ, ο τελευταίος επιτάχης του «Ατρώμητος» Βιλντιέ υιός, ο δοκίμος του 1816 είχε γίνει πειά ένας γέρος θαλασσινός, ο οποίος είχε πάρει πειά τη σύνταξή του και ο οποίος εξακολουθούσε ν' αγαπά μ' εξααιρετικό πάθος τη θάλασσα. Μ' έπαινε συχνά μαζί του σε διάφορα ταξίδια «αναψυχής», όπως τα έλεγε και με είχε κάνει να γνωρίσω τις άγριες τρικυμίες του πελάγους.

Όκεινο το βράδυ, φυώνοντας την τρικυμία, είχαμε καταφέρει σ' έναν

σισαμό.

Την αληθινή αυτή ιστορία που τη διηγήθηκε από ολίγων ετών, ένα χειμωνιάτικο βράδυ, ο τελευταίος επιτάχης του «Ατρώμητος» Βιλντιέ υιός, ο δοκίμος του 1816 είχε γίνει πειά ένας γέρος θαλασσινός, ο οποίος είχε πάρει πειά τη σύνταξή του και ο οποίος εξακολουθούσε ν' αγαπά μ' εξααιρετικό πάθος τη θάλασσα. Μ' έπαινε συχνά μαζί του σε διάφορα ταξίδια «αναψυχής», όπως τα έλεγε και με είχε κάνει να γνωρίσω τις άγριες τρικυμίες του πελάγους.

Όκεινο το βράδυ, φυώνοντας την τρικυμία, είχαμε καταφέρει σ' έναν

σισαμό.

Την αληθινή αυτή ιστορία που τη διηγήθηκε από ολίγων ετών, ένα χειμωνιάτικο βράδυ, ο τελευταίος επιτάχης του «Ατρώμητος» Βιλντιέ υιός, ο δοκίμος του 1816 είχε γίνει πειά ένας γέρος θαλασσινός, ο οποίος είχε πάρει πειά τη σύνταξή του και ο οποίος εξακολουθούσε ν' αγαπά μ' εξααιρετικό πάθος τη θάλασσα. Μ' έπαινε συχνά μαζί του σε διάφορα ταξίδια «αναψυχής», όπως τα έλεγε και με είχε κάνει να γνωρίσω τις άγριες τρικυμίες του πελάγους.

Όκεινο το βράδυ, φυώνοντας την τρικυμία, είχαμε καταφέρει σ' έναν

όμοιο των ακτών της Σαθηνίας, απέναντι στο Μπονφάσιο.

Τι νύχτα ήταν εκείνη! Τι μέρας υπέροχο!...

Μακριά τα φώτα των καλυβιών των φαραώνων, έλαμπαν σαν άγριονα μάτια μέσα στο σκοτάδι... Πιο κοντά μερικοί Ναπολιτάνοι φαραδες τραβούσαν τα δίχτυα τους τρανοιδώντας. Έκει λοιπόν ο Βιλντιέ υιός μου διηγήθηκε την οδύσσεια του «Ατρώμητου».

Ήταν κι' αυτός, σαν τον πατέρα του, τρυφερός θαλασσόλυκος. Είχε κάνει το πρώτο ταξίδι σε ηλικία έφτα ετών κι' από τότε ζούσε συνεχώς στη θάλασσα ή στις ακρογιαλιές...

Είχε στο λογαριασμό του δέκα όχτω ναυάγια... Μά πόσους ανθρώπους είχε σώσει από τη μανία των κυμάτων... Έκατοντάδες... Αυτός όμως δεν το έλεγε ποτέ... Είχε περάσει όλη του τη ζωή μέσ' στον κίνδυνο...

— Έξαφνα, ενώ κουβεντιάζαμε, ακούστηκαν από μακριά, από το πέλαγος, δυνατός κραυγές απελπισίας και απογοήσεως...

Ο Βιλντιέ πετάχτηκε άμέσως ύφους.

— Κάποιος ναυάγιο! φώναξε.

Και, παίρνοντας τα κιάλια του, προσπάθησε να διακρίνη μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

— Ναι, είπε σε λίγο. Ναυάγιο είναι! Και χωρίς να χάνη καιρό, πήδηξε σε μία βάρκα και ξανοίχτηκε μόνος στο πέλαγος.

Σε λίγο η βάρκα, που χάθηκε από τα μάτια μας.

Εγώ περίμενα με αγωνία την επιστροφή του. Μά η ώρα περνούσε και δεν φαινόταν πουθενά.

Κόντευε πειά να ξεμερωση και η αγωνία μου είχε σπάσει στο κατακόρυφο...

Έξαφνα είδα μακριά μία βάρκα, η οποία πάλευε με αγωνία εναντίον των κυμάτων...

Τέλος, η βάρκα αυτή έφτασε στην ακτή και είδα μέσα τρεις άντρες... Μά τον Βιλντιέ δεν τον έβλεπα πουθενά...

Μά όταν έστρεξα κοντά με αγωνία, τον είδα σωριασμένο στο βάθος της βάρκας...

Ήταν νεκρός.

Η προσπάθειά του για να σώσει τους τρεις αυτούς ναυαγούς, η πάλη του εναντίον των κυμάτων, τον είχε εξαντλήσει πειά και τη στιγμή που τους είχε σώσει και τους τρεις μέσα στη βάρκα του, ο Βιλντιέ πέθανε.

Έτσι όμως πεθαίνουν μόνο οι ήρωες...

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ Μετσόβου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

μάτια μεγέθους φουντουκιού.

Καθένα από τα κομμάτια αυτά το καίτε μέσα σ' ένα λιθονιστήρι και έτσι το δωμάτιό σας άρωματίζεται υπέροχα μεθυστικά για μία δλόκληρη νύχτα.

ΑΝΑΜΟΝΗ.—'Η άγωνιάς κατ'εστας στην όποια βρίσκεται όποιος περιμένει την αγαπημένη του.

'Η ερωτική άναμνη έινε μαρτύριο.

(Μυσά)

Περισσότερη άγωνία νοιώθει κανείς όταν περιμένει την αγαπημένη του, παρά ό άσθενής που περιμένει το θάνατο.

(Μαλέμα)

ΒΕΡΑ.— Δαχτυλίδι το όποιο έχουν συνήθως στα χέρια τους ό έρωτευμένοι.

ΚΥΡΙΑ 'Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ;

Πρίν μιλήσετε σέ μία γυναίκα, πρίν ιδήτε άν αυτή κοκκινίζει, άν χαμηλώνει τα μάτια της ή χαμογελάει, κυττάτε γρήγορα το χέρι της και δέστε άν φορεί δαχτυλίδι για να μή διαπράξετε την γκάφα και την άποκαλέσετε κυρία ενώ έινε δεσποινίς ή τό αντίθετο.

ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ.—'Ιδιότητα, έξαφνη άλλαγή ιδεών κ' αίσθημάτων.

'Η περισσότερες τών γυναικών, τις όποιες αγαπούν ό άνδρες, έχουν την καρδιά τους ψυχρή, τις αίσθησεις τους ήσυχες και τό κεφάλι τους ξεμυαλισμένο.

"Αν αγαπούν έναν άνδρα, δέν τόν αγαπούν πραγματικά, άλλ' από καρτίτσιο και, μόλις τό καρτίτσιο αυτό τούς περάσει, παύουν νά τόν αγαπούν.

(Ντυκό)

Μέσ' στό καρτίτσιο βρίσκεται όλος ό χαρακτήρ τών γυναικών.

(Λά Μπρυέρ)

ΓΟΗΤΕΙΑ. Τό μεγαλύτερο χάρισμα τών γυναικών.

'Ελάχιστες γυναίκες παρηγορούνται άμα χάνουν τη γοητεία τους. "Αμα ή γυναίκες παύουν ν' άρέσουν έινε τό ίδιο περίπου σάν νά πάθουν νά ζούν.

(Ροσέντο)

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.—Μονομαχεί κανείς πύ εύκολα με τό σύζυγο μιας ωραίας γυναίκας, παρά με τό φίλο της. Μονομαχώντας με τόν πρώτο έλπίζει πως άν τόν ξεκάνει θα έπωφεληθή απ' τό θάνατό του, μ' απ' τό θάνατο του δευτέρου δέν έχει νά κερδίσει τίποτε.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

'Εκτός απ' τούς άνδρες, πολλές φορές και ή γυναίκες και προπάντων ή θεατρίνες, διεσταύρωσαν τά ξεφύτους στό πεδίο της τιμής.

"Ετσι ό Γάλλος χρονικογράφος Σοβάλ μάς πληροφορεί ότι ή δ'νίς Μπο

πρέ, μία από τις πρώτες γυναίκες που παρουσιάστηκαν στη σκηνή του Γαλλικού θεάτρου, μονομάχησε, έπειτα από μία ερωτική αντίξηλια, με τη συνάδελφό της Αικατερίνη ντε Ουβλί. 'Η μονομαχία τών δυό αυτών ήθοποιών έγινε στη σκηνή του θεάτρου «Παλς-Ρουαγιάλ», όπου έπαιζαν κ' ή δυό κ' είχε ως αποτέλεσμα τόν τραυματισμό της δευτέρας στό λαυρό.

'Επίσης κατά τόν 17ον αιώνα, δυό διάσημες καλλιτέχνιδες της Γαλλικής «Οπερας, ή δ'νίς Τεντόν, χορεύτρια όνομαστή και ή δ'νίς Μπομενίλ, ήψιφωνος επίσης όνομαστή, μονομάχησαν κοντά στην Πύλη Μαριόλ του Παρισιού, για μία ερωτική αντίξηλια. 'Η μονομαχία αυτή έγινε με πιστόλι, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλαν οι μάχοντες για να μπειώσουν και νά συμφιλιώσουν τις δυό αντίξηλες. Πυροβόλησαν λοιπόν κ' ή δυό, με άσπότησαν και έτσι στο τέλος ή δυό αντίπαλοι συμφιλιώθηκαν.

Περίφημη μονομάχος ήτορξε ή δ'νίς Μωπέν, ή όποια χτυπήθηκε κάποτε με τρεις άνδρες, τούς όποιους ένίκησε.

ΚΑΛΛΟΝΗ.—Τό μεγαλύτερο χάρισμα μιας γυναίκας.

'Η καλλονή έιν' ένα φρούτο που τρώγεται κ' άγίνωτο και γινωμένο.

(Ν. ντε Λανγκλ)

Τήν όμορφιά μιας γυναίκας την κρίνει κανείς, όχι απ' τις άναλογίες της, μά από τ' άποτέλεσματα, τά όποια προκαλεί στους άλλους.

(Στέντα)

Μία ωραία γυναίκα, ή άλλες ωραίες την κυττάζουν με ήλεια. 'Η άσχημες με πείσμα. Οι γέροι με θλίψη και οι νέοι μ' ένθουσιασμό.

(Ντ' Ουζέν)

'Η όμορφιά περνάει, ό χρόνος θα τη φάη. Στή θέσι της τά χιόνια θα ν' άπλωθούν αιώνια.

(Μολλιέρ)

'Η όμορφιά έιν' προδότης, δίνει, ματαιώνει. Τά έλέγητρα ρημάδια κυλάνε στα σκοτάδια.

(Μολλιέρ)

Έινε ωραίο τό νά έινε κανείς σύζυγος μιας ωραίας γυναίκας. Κι' ό κίνδυνος που κλείνει μέσα του τό πράγμα αυτό, αποτελεί μία γοητεία.

(Πάπ)

'Η όμορφιά έινε ή άρμονία. Μία ωραία γυναίκα γυνή, έινε μία γυναίκα πάντοτε.

(Γκωτιέ)

'Υπάρχουν γυναίκες που, μολονότι έινε ωραίες, μάς προκαλούν την αντίπαθεια, όπως επίσης υπάρχουν άσχημες γυναίκες που προκαλούν τη συμπάθεια μας.

(Ουγκώ)

Και την ελαφρότητα του στήθους της! έινε τό μήλο.

(Καίτη)

Και την έλαφρότητα του βήματος της! έινε τό χαμόγελο στο στόμα, άς ξεκινήσουμε στην έξοχή, νά πιούμε τό γλυκό κρασί, νά φάμε κάποια μεζεδάκι και νά μάς φύγη τό μεράκι.

(Ουγκώ)

Και την έλαφρότητα του βήματος της! έινε τό χαμόγελο στο στόμα, άς ξεκινήσουμε στην έξοχή, νά πιούμε τό γλυκό κρασί, νά φάμε κάποια μεζεδάκι και νά μάς φύγη τό μεράκι.

(Ουγκώ)

Και την έλαφρότητα του βήματος της! έινε τό χαμόγελο στο στόμα, άς ξεκινήσουμε στην έξοχή, νά πιούμε τό γλυκό κρασί, νά φάμε κάποια μεζεδάκι και νά μάς φύγη τό μεράκι.

(Ουγκώ)

Και την έλαφρότητα του βήματος της! έινε τό χαμόγελο στο στόμα, άς ξεκινήσουμε στην έξοχή, νά πιούμε τό γλυκό κρασί, νά φάμε κάποια μεζεδάκι και νά μάς φύγη τό μεράκι.

(Ουγκώ)

'Όμορφιά χωρισμένη που σ' έλα κάνει ταίρι κάποια βραδεία μαγική μύρις καλοκαιρι.

Τά δόλυνκα τά δόντια σου, μαγαριτών κομμάτια, ταιριάζανε περίφημα στα φλογερά σου μάτια.

Κάτω απ' τά θεία στήθη σου δειλή καρδιά χτυπούσε που ήταν έκείνη τη βραδεία δική μου κ' αγαπούσε...

Τό αίμα σου στις φλέβες σου κυλούσε σάν ποτάμι κ' ή φλόγα από τά χείλη σου τρελλό με είχε κάμει...

Σ' άγάπησα και ήλυνμαι... Νοιώθω πως θα πεθάνω, ώ, άς ήταν νά ξεψύχαγα στα στήθη σου επάνω...

(Βεγκλαίν)

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Μία νέα κόρη περπατούσε μέσα στον κήπο και τά λουλούδια, βλέποντάς την, άρχισαν νά της μιλούν.

—Είσαι πύ όμορφη από μάς, ωραία μας δεσποινίς, της έπαν.

—Πύ δροσερή, της έπε τό ρόδο.

—Πύ κόκκινη, της έπε τό ροδί.

—Πύ λευκή, της έπε τό κρίνο.

—Πύ λευκή, της έπε τό γιασεμί.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

—Πύ άγνή, της έπε τό άνθος της πορτοκαλιάς.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κορνήλιον Τζιράν, 'Ενταύθα. Μας γράφετε :

"Μαζί με τό ποιηματάκι σάς στέλλω και ένα μικρό μυθιστόρηματάκι, τό όποιον έγραφα μόνος μου. Τώρα ή άλήθεια έινε ότι είμαι έμπνευσμένος από τά έργα τών μεγάλων συγγραφέων, αλλά λίγη ιδέα από τό ένα, λίγη από τό άλλο, συνέταξα και έγώ από μόνος μου βεβαίως θα έχω και έλλειψεις και μερικά λάθη, αλλά σάς παρακαλώ, νά μου πείτε εάν ή έννοια έινε σωστή. Και τό ποιηματάκι έγώ τό έστιχούργησα. Είμαι άπόφοιτος τού 'Ορφανοτροφείου Χατζηκώστα και έργάζομαι ύποθηματοποιός".

Τό ποιήμα σας λοιπόν, όχι καλό. Πολύ κοινό. Τό διήγημά σας—όχι μυθιστόρημα, πρός Θεού!...—έπίσης πολύ κοινό. Πρωτόλειον μάλλον. Θυμίζει μαθητική έκθεση. Γι' αυτό σάς συμβουλεύουμε νά διαβάσετε πρός τό παρόν, αντί νά γράψετε. 'Ακούστε τη συμβουλή μας και δέν θα χάσετε. Κ. Στεργίουπουλον, Πάτρος. Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Μας γράφετε όμως, σόν τοίς άλλους, και τί :

"Με τό άφωνο άκρο της πέννας μου έσπευσα νά σού χαράξω ένα δραματικό ποίημα, για τό όποιον έλπίζω νά βρεθί χώρος στο άγαπητό μου περιοδικό νά δημοσιευθή ύστερα από την κρίσι σας. Πιστεύω ότι δέν θα βρεθί άκατάλληλον και πρωτόλειον".

Δυστυχώς όμως τό ποιήμα σας δέν έινε πετυχημένο. Πρωτόλειο, πολύ πρωτόλειο μάλλον. Και ίδού ως παράδειγμα δύο του τετράστιχα :

Τό φεγγάρι μόλις τομάει στή γή μία ματιά νά πετάει και πάλι νά κρύβεται σκοτεινά μέσα στα νέφη τά μαύρα, βαριά.

"Ενας ζητιάνος που τρικλίζει μέσ' στον άνεμο που βουίζει βλέπει μέ πόνο κρυφά χαρωπό τόν πύργο στο φόντο τό σκοτεινό!

Διαβάστε λοιπόν ποιήμα νά πάρτε μία ιδέα. Δέν γράφονται, δυστυχώς, τόσο εύκολα τά καλά ποιήματα. Ε. Βελλίδης. Τά ποιήματά σας όχι πετυχημένα. Τούς λέπει έντελώς ή ποιητική νύξη. 'Ιδού π. χ. μερικά στίχοι απ' την «Πρωτομαγιά» :

Πρωτομαγιά! Έμπρός παιδιά, Πρίν ό 'Ηλιος βγή ακόμα με τό χαμόγελο στο στόμα, άς ξεκινήσουμε στην έξοχή, νά πιούμε τό γλυκό κρασί, νά φάμε κάποια μεζεδάκι και νά μάς φύγη τό μεράκι.

"Ολ' αυτά έινε πολύ πεζά και κοινά πράγματα, πολύ αντιποιητικά ακόμα. Διαβάστε νεοέλληνες ποιητές. Μαρίαν Λάλλη, Κέρκυρα. Σας ευχαριστούμε για τό αντίγραφο που στέλνετε. Δυστυχώς όμως δέν έινε δημοσιεύσιμον, γιατί κανένας δέν θα τό καταλάβει. "Έχει χρονολογία μήπως τό βιβλίο αυτό; Τίτλους και

όνομα συγγραφέως. Γράψτε μας, σάς παρακαλούμε. Γραμματική ν' άγγέλογλου, Παγόνδα (Σάμου). "Οχι χρήσιμες. Τίποτε άλλο δέν έχει; Πάντως, σάς ευχαριστούμε θερμώς. Ε. 'Αξενίδου, Λάρισα. Φύλλα της «Οικογενείας» υπάρχουν. Γράψτε ποιά θέλετε. 'Επίσης γράψτε μας ποιά απ' τά βιβλία της βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου» σάς ενδιαφέρουν. Πάντως για νά σταλούν δλ' αυτά, πρέπει νά έμθεάτε τό αντίτιμον. Μαρίαν Π. Π., Γόθειον. Τό ποιήμα σας, με τόν τίτλο «'Ανοιξιάτικη Νάρκη», όχι καλό, καθόλου καλό δυστυχώς. Και τό μέτρο χαλάει σέ μερικά τετράστιχα, κ' ή γλώσσα έινε αντιποιητική κ' άκαταίσθητη. 'Ιδού :

Ιδέα τί έινε ακριβώς ποιήσις. Λεωνίδαν Θεοφυλάκτι (δ'ν. Κων)πολιν. Ευχαριστούμε θερμώς. Στέλνετε αντίοποικρίσεις. Φωτογραφίας τοπείον όχι. Ζητήστε μόνον και στείλτε μας τις φωτογραφίες τών ποδοσφαιρικών ομάδων Κωνσταντινουπόλεως.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΚΟΤΣΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Στή Σκωτία, και ιδίως στα όρεινά μέγη, όταν ένας άντρας θέλει νά παντρευτή, συνήθίζει νά φορή ένα δαχτυλίδι στο λιχανό τού άριστερού χεριού.

Η ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΟΜΑΣ «ΟΛΥΜΠΟΣ» Ν. ΣΦΑΓΕΙΩΝ

ΚΑΒΑΛΛΑ. Είς τό Δημοτικόν Στάδιον της πόλεως μας συννητήσαν την 26 'Απριλίον εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν αγώνα αλ ομάδες 'Ορφέως Πραδίου και «Παύλος Μελάς» Καβάλλας.

Κατόπιν πεισματούδους αγώνος, νικητής άνεδείχθη ό «'Ορφέως» Πραδίου διά τερμάτων 3—2.

Πρό τού αγώνος «'Ορφέως» και «Παύλος Μελάς» συννητήσαν εις φιλικόν αγώνα αλ Α' και Β' ομάδες τών Φιλίππων. Νικήτρια τού αγώνος άνεδείχθη ή Α' ομάδα τών Φιλίππων διά τερμάτων 5 έναντι 3 της Β' ομάδος.

'Επίσης την ατήν ήμέραν ή «'Αθλητική 'Ενωσις» Κων)πολιτών (Α. Ε. Κ.) Καβάλλας συννητήση εις τήν γήπεδον της Δράμας με τόν «Πανδραμαϊκόν», τόν όποιον και ένίκησε δι' ενός τέρματος.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

ΠΥΡΓΟΣ. Τήν Κυριακήν 3 Μαΐου, συννητήθησαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν αγώνα ή Πειραική ομάδα «'Αργοναυται» και ό «'Ηρακλής» Πύργου, εις τό γήπεδον της δευτέρας.

Κατά τό πρώτον ήμυχρόνιον οι «'Ηρακλιδείς» ύπερκόνην και έπιτυχάνον 3 τέρματα διά τών Καβαλινών και Κόνανων, έναντι μηδενός της αντιπάλου ομάδος.

Κατά τό δεύτερον ήμυχρόνιον, δλίγα λεπτά μετά την έναρξιν τού αγώνος, οι «'Αργοναυται» έπιτυχάνον τό μοναδικό τους τέρμα. Και έτσι έληξεν ό αγών με 3—1 υπέρ τού «'Ηρακλέους».

Τήν νικήτριαν άπέτελουν οι κ. κ. Γούτος, Πιτινός, Λαμπασίνας, Παπαζιάν, Τσακαλέτος, Κόντος, Κόκκινος, Ι. Χιόνης, Καβαλινός, 'Αθανασόπουλος και Παταγογιαννάς Ι.

ΘΕΟΔ. ΖΩΡΑΣ

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν εις τό μικροσκοπικόν γήπεδον τού Βοτανικού συννητήθησαν εις φιλικόν αγώνα αλ δύο ισχυράι ομάδες «'Ολύμπος» Ν. Σφαγείων και «Βοτανικός». Αι δυό ομάδες ήλθαν ισόπαλοι, με ένα τέρμα έκάστη.

Ε. Ζ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.—'Επήγατε και σεις ν' ακούσετε τό νέο δράμα τού Χ. ... Δέν μου λένε, ποιάς ήταν ό ήρωας τού έργου ;

—'Ο ήρωας του δέν ήταν ένας, αλλά πολλοί : όλοι οι θεαταί!...

Η ΚΥΡΙΑ Μ.—Τι άποφάσεις λαίπν, αγαπητή μου; Θα ξαναπαντρευτής ή θα μέινης χήρα ;

—'Η κυρία Ν. (με ελλεικνεία).—'Ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο!...

Στό έμποροραφείο : —Και πώς τό θέλετε, κύριε, τό καλοκαιριό σας ;

—Μά... βερεσέ, όπως πάντα!...

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

ΤΕΡΨΙΣ—ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ—ΔΩΡΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Η άνοιξη είναι, ως γνωστόν, η πιο ευμετάβολη εποχή. Ένω λάμπει ο ήλιος, εξαφανίζεται ένα μαύρο σύννεφο τον σκεπάζει και, σε λίγο, αρχίζει να βρέχει.

Γι' αυτό πρέπει, κατά την άνοιξη, να έχουμε έτοιμα, μέσα στην ντουλάπα μας, φορέματα κατάλληλα για κάθε καιρό.

Έτσι πρέπει να έχουμε το ένα κοντά στο άλλο, ένα ελαφρύ φόρεμα για τις ωραίες ημέρες, ένα ταγίερ για τον αμφοβόλο καιρό κι ένα επανωφόρι για τη βροχή.

Τα επανωφόρια της βροχής έχουν αλλάξει εντελώς τον τελευταίο καιρό. Πέρασε παλιά η εποχή, που φορούσαμε τις άγριες καμπυρίνες. Τα επανωφόρια αυτά έχουν σχεδόν καταργηθεί σήμερα.

Τώρα μπορούμε να φορέσουμε, όταν βρέξει, ένα χαριτωμένο επανωφόρι από ταφτά ή από κορπεντένι. «Ευμεταβολικό», δηλαδή αδιάβροχο, χρώματος κόκκινου σκούρου, ή μπλε σκούρου, ή μπλε-ζαντάρι, ή πράσινου μέτριου.

Ακόμα πιο μοντέρνο είναι ένα επανωφόρι βροχής καμωμένο από ύφασμα σκωτσέζικο αδιάβροχο. Αν δεν θέλουμε να είναι ολόκληρο το επανωφόρι μας καμωμένο από σκωτσέζικο ύφασμα, τότε μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το ύφασμα αυτό μόνο για γαντιούδα.

Σε επανωφόρι από ύφασμα μπλέ σκούρο πηγαίνει γαντιούδα από ύφασμα σκωτσέζικο μπλέ, κίτρινο και γκριζό. Σε επανωφόρι από ύφασμα κόκκινο πηγαίνει σκωτσέζικο, κόκκινο, μαύρο και κίτρινο.

Μην ξεχνάτε ότι τα σκωτσέζικα είναι εφέτος πολύ της μόδας και μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε όπως θέλουμε.

Από σκωτσέζικο ύφασμα θα γίνουνται συνήθως όχι πολύ μακριά επανωφόρια, αλλά μάλλον κοντά, με ζώνη στην τάγια.

Θα ιδούμε εφέτος και βέστες καμωμένες από ύφασμα σκωτσέζικο, όχι αδιάβροχο. Θα συμπληρώνουν θαυμάσια ένα φορεμάκι από λινό ή από μάλλινο. Θα είναι συχνά γαντιούδα πίσω στην πλάτη, με μια μακριά ντεκούπ ή με νερόδο, που θα σχηματίζει ένα μεγάλο γαλλικό V, το οποίο θ' αρχίζει από τους ώμους και θα φθάσει ως κάτω.

Θα ιδούμε επίσης και βέστες από ύφασμα μπλέ, με φόρεμα από ύφασμα σκωτσέζικο.

Τα καλοκαιρινά επανωφόρια θα έχουν τα περισσότερα μανίκια όχι εντελώς μακριά, δεν θα φθάνουν δηλαδή πέρα από τα μισά του κάτω βραχίονος. Θα είναι καμωμένα έτσι, ώστε να φαίνονται σαν μαζεμένα επάνω στο χέρι με σούρες ή με νερόδο.

Τα μανίκια αυτά λέγονται «Αλά λαβέρ», δηλαδή μανίκια της πλουτορίας! Έτσι σηκώνουν τα μανίκια τους ή πλύνουν όταν πρόκειται να πλύνουν! Η μόδα έχει τόσο παράξενα γούστα κάποτε!

Τα μανίκια αυτά συχνά θα γαντιούνται ολόγυρα με στενή γούνα.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φορεμάκι από λινόμεταξο. Γαντιέται με πιέτες στη φούστα και με γιαντάκι και μαντέτες άσπρες, φρεσόνε στο μπλερό. Η ζώνη και η γραβάτα είναι από φουλάρ. 2) Φόρεμα από χρωματιστό λινό με γιαντά και ρεδέρ στα μανίκια, από αγγλικό κέντημα. Η ζώνη και η γραβάτα είναι από βελούδο. 3) Φόρεμα εξοχικό, από λινό σκωτσέζικο. Γαντιέται με άσπρο λινό στο γιαντά και στα μανίκια. Η φούστα είναι με κουφονιέτες εμπρός.

Μερικά λουσάτα επανωφόρια θα γαντιούνται πίσω στην πλάτη μ' ένα V αποτελούμενο από στενή γούνα.

Εφέτος θα είναι όπως ποτέ της μόδας το λεπτό μάλλινο ύφασμα, τόσο για φορέματα, όσο και για επανωφόρια.

Θα ιδούμε ακόμα και τη βροχή φορέματα από λινό, πράγμα δηλαδή εντελώς πρωτοφανές και ασυνήθιστο. Και όμως! Μερικοί μεγάλοι Παριζιάνοι Οίκοι μόδας δεν έδισαν να χρησιμοποιήσουν για βροχονέες τουαλέτες τέτοια παραπομπή λεπτά, ύφασμα από πρώτης ποιότητας μάλλινη κλωστή. Τα ύφασμα αυτά είναι θαυμάσια, πολύ μαλακά και πέφτουν τόσο ωραία επάνω στο σώμα, ώστε αναδεικνύουν τέλεια τις γραμμές του. Τα πέρεσά αυτά είναι μοναδικά και για ντραπέρισμα, καθώς πέφτουν σε πτυχές που υπενθυμίζουν τα αρχαία ελληνικά φορέματα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Θα ιδούμε ακόμα εφέτος και δαντέλλες μάλλινες, ή όποιες θα γαντιούνται τις μπλούζες, τα πουλόβερ, τις μικρές βέστες και τα περέ μας.

Η δαντέλλα αυτές άρχισαν ήδη να επικρατούν στο Παρίσι. Είναι πολύ ελαφρές, αέρινες, σαν μεταξίνες. Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί πιο θελκτική φανταζή από αυτές τις νέες δαντέλλες. Αλλά μη νομίζετε ότι είναι και κάτι εντελώς νέο. Στην εποχή του ρομαντισμού, τα φορέματα έγαντινόντο με παρόμοιες δαντέλλες, τις όποιες έπλεκαν ή κυρίες έκαιγαν της εποχής, με λεπτές βελόνες.

Από την εποχή του ρομαντισμού, μας ξαναέρχονται άλλωστε και η φούστες ή κομμένες σε σχήμα φρεσόν ολόγυρα, ή σφηκωφώλες και τα μικρά βολάν. Τα μικρά βολάν θα τοποθετούνται συχνά διαγωνίως, στα φορέματα, στο κάτω μέρος του άμπισμαν που περιβάλλει τους γοφούς. Στην αρχή θα είναι στενά και κατόπιν, όσο προχωρούν προς τα κάτω, θα φαρδύνουν. Κι έτσι θα δίνουν στη φούστα τη φάρος που άπαιτεί η Μόδα.

Θα είναι επίσης πολύ της μόδας και τα κομμένα μοτίφ. Η γ. θα κόψουμε από κρετόν ή από μουσελίνα πολύ μεγάλη λουλούδια, τα οποία θα κεντήσουμε γύρω με βελονιά φρεσόν και θα τα προσαρμόσουμε σ' ένα φόρεμα από ύφασμα απλό κάτω στη ζούστα ή στην άκρη μιας ζώνης ή μιας εσάρπας.

Φορέματα εξοχικά από λινό θα γαντιούνται με ζήτη από κρετόν.

Κάποτε θα προσαρμόζουμε μόνο στο κορμάκι κοντά στην ωμο ένα μπουκέτο από κρετόν. Το ίδιο μοτίφ μπορεί να προσαρμόσθι επάνω σε μια τσάντα από λινό ή από τυσόρ, ή όποια θα συνοδεύει ένα φόρεμα άσπρο. Και όμως, πρέλλες από λινό θα γαντιούνται με παρόμοιες εσκαρτσάσιον.

Σε παιδικά πρό πάντων καλοκαιρινά φορεμάκια πηγαίνει πολύ αυτή η γαντιούδα.

Εφέτος θα ιδούμε και φορέματα από λινόμεταξο ή από τυσόρ. Θα γαντιούνται με ζοντρά άζουρ και με άσπρους γιαντάδες και ζιλιόδες. Συχνά θα έχουν πιέτες εμπρός, λινιέτες μόνο από τα γόνατα και κάτω. Ως εκεί θα είναι κλεισμένες με άζουρ.

Τα καλοκαιρινά δροσερά βράδυα θα φορέσουμε και χαριτωμένες μικρές βέστες από μαύρο βελούδο, ή όποιες θα κουμπώνουν χαμηλά, σταυρωτά. Η βέστες αυτές πηγαίνουν πολύ με τα λευκά και χρωματιστά φορέματα. Θα έχουν μανίκια στενά και κάποτε πλατείς προς τα κάτω.

Αλλά θα ιδούμε και βέστες βελούδινες εντελώς χωρίς μανίκια. Θα κουμπώνουν συνήθως με χρυσάβινα κουμπιά.

Αν και πρώτα απ' όλα θα είναι εφέτος της μόδας τα μάλλινα λεπτά ύφασμα, θα φορεθούν όμως άρκετα και τα μεταξωτά, πρό πάντων το κορπεντένι και η μουσελίνα, καθώς και το μεταξωτό οργαντί. Από μεταξωτά οργαντί θα ιδούμε και ωραίες μεγάλες καπελί.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΚΑΜΝΕΤΕ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Βεβαίως. Με το συμπυκνωμένο γάλα «Γκλόρια» μπορείτε να φτιάξετε και γλυκίσματα. Και θα είναι οικονομικότερα διότι το γάλα είναι γλυκό και δεν θα έχετε ανάγκη να προσθέσετε ζάχαρη.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Το πιο άγνο συμπυκνωμένο Όλλανδικό γάλα.

Συμπυκνώνεται επί τόπου, ανάμεσα στα ήλιόλουστα καταπράσινα λιβάδια της Όλλανδίας, με ζάχαριν άριστης ποιότητας. Σφραγίζεται σε αεροσταγή κοιλία με κενόλευκη έτικετα με όλους τους κανόνες της υγιεινής. Ζητήσατέ το από τον παντοπώλην σας διαν θα ξαναπατε.

Ηγγυημένον από τον Αμερικαν. Συνασπισμόν Γαλακτοχων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

Όσοι διαβάζετε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΤΟ «ΓΥΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

Όσοι γοητευθήκατε απ' αυτόν και περιμένετε με αγωνία τη συνέχειά του, μην ξεχνάτε ότι υπάρχει και

Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», το άλλο περίφημο μυθιστόρημα του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ, το οποίο, δημοσιευθέν πρό εξαετίας στο «Μπουκέτο», έχασε κόσμο και το οποίο εξεδόθη και σε χωριστό βιβλίο.

Το βιβλίο του «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» βρίσκεται στα Γραφεία μας και πωλείται δραχ. 30.

ΝΕΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟ

Συνιστώμεν θερμώς στους Πειραιώτες αναγνώστες μας το νέο Παριζιάνικο Έμπορορραφείο του άριστουτέχνου κ. Αθανασίου Παπαδοπούλου (δόξ Κολοκοτρώνη 95 Πειραιά), ειδικώς σπουδασθέντος την τέχνην εις Γαλλίαν. Όσοι θέλουν να ντυθούν με Παριζιάνικο γούστο, ως τον προτιμήσουν.

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 95 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΝ

ΓΙΟΧΑΝΙΣΜΠΕΡΓΚ

εις τιμήν ευκαιρίας
Πληροφορία εις τὰ Γραφεία μας, Λέκα 7

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

10.000 δραχμάς θα προσφέρωμεν εις δεικνύν της οποίας το πρόσωπον δεν θα καθαρίση ή θα βλαφτή με το αμερικανικόν καλλυντικόν HERB.

Το HERB από της εμφάνισέως του κατέκτησε τον κόσμο των γυναικών, διότι καθαρίζει, προσδίδει ανθρωπότητα και λευκάνει το πρόσωπον. Το HERB εξαφανίζει τα ξανθήματα, τα ήλιοκαύματα, τις πανάδες και τας λοιπάς άσχημίας του προσώπου.

Το HERB είναι εκχύλισμα διαφόρων βοτάνων. Ουδέ σταγόνα υδραργύρου ή άλλων δηλητηριωδών ουσιών περιέχει. Πωλείται αντί 75 δραχμών, επί πλέον δραχ. 5.— διά τούς παραγγέλλοντας από τας έπαρχίας. Απευθυντέον: Γεν. Αντιπρόσωπον Φ. Δέδεν, Αγ. Κωνσταντίνου 3 Αθήνας, και εις τὰ Φαρμακεία.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη Σας τα περιβάντα Σας φορέματα με Γερμανικής βαφής μάρκας

ARTI

και θα γίνουν εντελώς καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ Έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μωδέρνευς χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΑΙ

Επιστημονικώς οι τελευταίοι.

Προσδίδουν χάριν και υγείαν.

Καλάσει ελαστικοί πλευσιατάτη συλλογή.

Διάφορα είδη διαμασκ. Έλαστικά προς εξαλείφειν των ρυτίδων.

Στο μοναδικόν εις

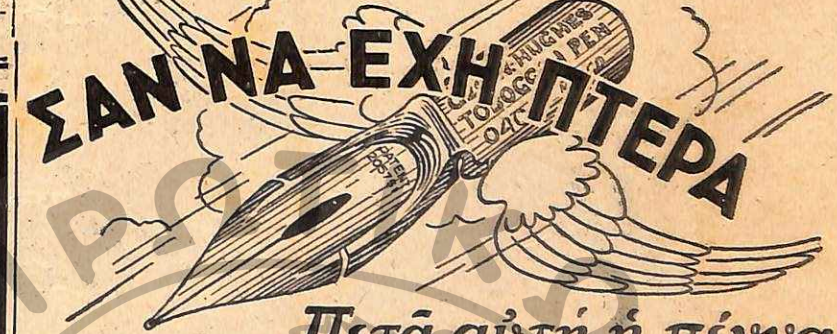
το είδος του

ΤΟ ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ

Όδός Έρμανουήλ Μπενάκη 5.

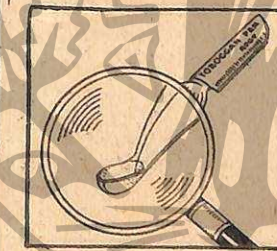
ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (χαπαόδι) ήγγυημένον ανώδυνος δι' ενέσεων θεραπείας χωρίς έγχείρησι. Οι πόνοι και αι αιμορραγία καταπαύουν άμέσως. Π. Παπαδόπουλος ειδικός Ιατρός των Παρισίων. Δέχεται 10—11)2 και 5—7 Φιλελλήνων 3. Πληροφορία δωρεάν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ σας επί των τοίχων και μανδροτοιχών, αποτεινέσθε εις τον μοναδικόν διά τας έπαρχίας διαφημιστήν Νικόλαον Συριανάκη, όδός Αντίτης αριθ. 5.

Πετὰ αὐτὴ ἡ πέννα στὸ χαρτί.

Είναι ένα είδος με γυριστό «κουμπάκι», στη μύτη και η γλυστερή κίνησης της διευκολύνει πολύ το γράψιμο. Ελαστική ωςούτως παρέχει ωραίες σκιές - έδω κατάμαυρες, εκεί λεπτότητες - όπως διατάσσει η θέλησής σας.

Ίδου πώς είναι ελασμένη ή μύτη του πέννα «Toboggan Pen» του Γεω. Β. Χίου (Άρρηκτον διαγνώμα ευρεσιτεχνίας)

Για κάθε χέρι και για κάθε λογής γράψιμο, υπάρχει μια κατάλληλη πέννα του εργοστασίου

Γεω. Β. Χίου

Τας πωλούν οι καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οι άλλοι θα σας προσφέρουν άτομ. μήσεις. Κάθε γνησία πέννα φέρει χαραγμένον το όνομα:

GEO. W. HUGHES

Καλοκαίρι

Ἡ επικίνδυνος ἐποχή διὰ τὸ βρέφος

Πάντοτε εἶνε επικίνδυνον διὰ τὸ βρέφος τὸ νωπὸν γάλα, διότι πάντοτε εἶνε μολυσμένο. Τὸ καλοκαίρι ὅμως τὸ νωπὸν γάλα ἀποβαίνει θανατηφόρον, διότι τὰ μικρόβια ποῦ ἐμπεριέχει πολλαπλασιάζονται ταχύτατα, λόγῳ τοῦ καύσωνος.

Κατὰ τὸ καλοκαίρι, τὸ Βρέφος πρέπει νὰ τρέφεται μὲ Μητρικὸν γάλα ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου μὲ Γλάξο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀγνό, δὲν περιέχει μικρόβια καὶ διατηρεῖται ἐν ἀρίστη καταστάσει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Ἐρωτήσατε τὸν Ἱατρὸν Σας.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος : Σταμ. Χαρβαλιάς Ὁδὸς Μενάνδρου 52 - Ἀθῆναι